

การศึกษาลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพเก็บตัว (Introvert - Personality) หรือแสดงตัว (Extravert Personality) กับการยอมรับตนเอง (Self - Acceptance) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดชลบุรี

ปริญญานิพนธ์

ของ

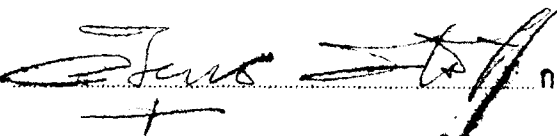
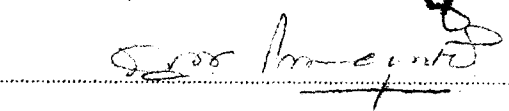
วันเพ็ญ อายูการ

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

21 สิงหาคม 2512

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปัญหานี้นั้นแล้ว เห็นสมควรรับ
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาได้

นายเจริญ สอนวิชา ประธาน
 กรรมการ
 กรรมการ

21 สิงหาคม 2512

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เพราะผู้เขียนได้รับคำแนะนำและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก รองศาสตราจารย์นายภูธรเฉลียว สุมาวงศ์ ดร. วีรยุทธ วิเชียรโชติ และ อาจารย์จรูญ โกมลบุญ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

นอกจากนี้ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนวัดอินทาราม โรงเรียนวัดแจรงอน โรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคม อาจารย์จรูญศรี ลัทธนันท์ คุณภรณ์ ธรรมภรณ์ไพศาล คุณสุทธิพร พงษ์ประยูร ที่ได้ให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับการรวบรวมข้อมูล อาจารย์ศรีพัช มีนะกนิษฐ โรงเรียนฝึกหัดครูชนบท คุณมั่งอ เสถานนท์ คุณฉัตร สุวรรณรัตน์ ที่ได้ช่วยเหลือนำในการทำปริญญานิพนธ์ ตลอดจนคุณเผียน ไชยศรี และคุณสามารถ วีระสัมฤทธิ์ ที่ได้ช่วยเหลือแนะนำทางสถิติ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จเป็นรูปเล่มขึ้นได้ เพราะได้รับความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากคุณนิเวศน์ ธรรมรักษ์ ผู้เขียนขอขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

วันเพ็ญ อายุกา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1. บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายในการค้นคว้า	5
ความสำคัญของการค้นคว้า	6
ขอบเขตของการค้นคว้า	6
ข้อกีดขวางเบื้องต้น	7
ข้อสมมุติฐานในการค้นคว้า	7
คำนิยามและศัพท์เฉพาะ	7
2. เอกสารและการศึกษาที่เกี่ยวข้อง	10
3. วิธีดำเนินการ	31
กลุ่มตัวอย่าง	31
เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล	32
การออกแบบสอบถาม	34
วิธีรวบรวมข้อมูล	34
การจัดกระทำกับข้อมูล	36
การวิเคราะห์ข้อมูล	38
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	44
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	44
การวิเคราะห์ข้อมูล	44
แบบสอบถามที่ใช้จำแนกเด็กแสงตัวและเด็กเก็บตัว	45
รายละเอียดของเด็กวัยรุ่นที่แสงตัวและเก็บตัว	45

ลักษณะเฉพาะของ เด็กที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวและแสดงตัว	55
คำนำเพื่อหาความแตกต่างของการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์	
ทางการเรียนของ เด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว	79
คำนำเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ การยอมรับตนเองและผล	
สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ เด็กที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และเก็บตัว	81
5. การอภิปรายผล บทย่อ สรุปผล และขอเสนอแนะ	89
การอภิปรายผล	89
ความมุ่งหมายของการวิจัย	98
ขอสมมุติฐานในการค้นคว้า	98
วิธีการ	98
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา	98
เครื่องมือรวบรวมข้อมูล	98
การวิเคราะห์ข้อมูล	99
สรุปผล	99
ขอเสนอแนะ	101
ขอเสนอแนะต่อโรงเรียน	101
ขอเสนอแนะต่อครอบครัว	103
ขอเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าทั่วไป	104
บรรณานุกรม	106
ภาคผนวก	111
ภาคผนวก ก. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	113
ภาคผนวก ข. วิธีการกำหนดทางสถิติ	115
ภาคผนวก ค. แบบสอบถาม	142

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1. จำนวนนักเรียนชายหญิงในกลุ่มตัวอย่าง แยกตามโรงเรียนชั้น และเพศ	31
2. จำนวนนักเรียนวัยรุ่นที่แสดงตัว แยกตามโรงเรียนและเพศ	46
3. จำนวนนักเรียนวัยรุ่นที่เก็บตัวแยกตามโรงเรียน และเพศ	47
4. จำนวนนักเรียนวัยรุ่นที่แสดงตัว จำแนกตามอายุ	48
5. จำนวนนักเรียนวัยรุ่นที่เก็บตัว จำแนกตามอายุ	48
6. จำนวนนักเรียนชายหญิงในกลุ่มเก็บตัว แยกตามรายวิชาที่ชอบมากที่สุด	49
7. จำนวนนักเรียนชายหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว แยกตามรายวิชาที่ถือน้อยที่สุด	50
8. จำนวนนักเรียนชายหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว แยกตามรายวิชาที่ชอบมากที่สุด	51
9. จำนวนนักเรียนชายหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว แยกตามรายวิชาที่ถือน้อยที่สุด	52
10. จำนวนนักเรียนชายหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว แยกตามรายวิชาที่ทำคะแนนได้ดีเสมอมา	53
11. จำนวนนักเรียนชายหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวจำแนกตามรายวิชาที่ทำคะแนนได้ดีเสมอมา	54
12. แสดงลักษณะพฤติกรรมที่นักเรียนวัยรุ่นเก็บตัวมีมากอันดับ 1 – 10 แจกแจง ควยการอยละ	55

13.	แสดงลักษณะพฤติกรรมที่นักเรียนวัยรุ่นเก็บตัวน้อย อันดับ 1 – 10 แจกแจง ควยการอยละ	60
14.	แสดงลักษณะพฤติกรรมที่นักเรียนวัยรุ่นแสดงตัวมีมาก อันดับ 1 – 10 แจกแจง ควยการอยละ	63
15.	แสดงลักษณะพฤติกรรมที่เด็กแสดงตัวมีน้อย อันดับ 1 – 10 แจกแจง ควยการอยละ	66
16.	แสดงลักษณะทางร่างกายของ เด็กวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว แจกแจงควยการ มัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$)	71
17.	แสดงลักษณะทางร่างกายของ เด็กวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว แจกแจงควยการ มัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$)	72
18.	แสดงลักษณะทางสติปัญญาและความสามารถทางการ เรียนของ เด็กวัยรุ่นที่มี บุคลิกภาพเก็บตัว แจกแจงควยการมัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$)	73
19.	แสดงลักษณะทางสติปัญญาและความสามารถทางการ เรียนของ เด็กวัยรุ่นที่มี บุคลิกภาพแสดงตัว แจกแจงควยการมัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$)	74
20.	แสดงลักษณะทางอารมณ์และความรู้สึกของ เด็กวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว แจกแจงควยการมัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$)	75
21.	แสดงลักษณะทางอารมณ์และความรู้สึกของ เด็กวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว แจกแจงควยการมัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$)	76
22.	แสดงลักษณะทางสังคมของ เด็กวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว แจกแจงควยการมัชฌิมเลขคณิต	77

ตาราง	หน้า
23. แสดงลักษณะทางสังคมของเด็กวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว แจกแจงความยาก ความนิยมเลกคิต $(\bar{X})$	78
24. แสดงการ เปรียบเทียบการยอมรับตนเอง ของเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และ เด็กที่มีบุคลิกภาพแบบ เก็บตัว	79
✓25. แสดงการ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของ เด็กที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และ เด็กที่มีบุคลิกภาพแบบ เก็บตัว	80
26. คาสหสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของ เด็ก ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวและเก็บตัว	81
✓27. คาสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ กับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของ เด็กที่มีบุคลิกภาพ แบบแสดงตัว และเก็บตัว	82
28. คาสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และการยอมรับตนเองของเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบ แสดงตัว และเก็บตัว	83
✓29. คาสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และผลสัมฤทธิ์ในวิชาการภาษาไทยของเด็ก แสดงตัว และเด็กเก็บตัว	84
30. คาสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และผลสัมฤทธิ์ในวิชาการคณิตไทยของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว	85
31. คาสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และผลสัมฤทธิ์ในวิชาภูมิ – ประวัติศาสตร์ของเด็ก แสดงตัว และเด็กเก็บตัว	86
32. คาสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ในวิชาเลข – พหุคณิตของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว	87

ตาราง	หน้า
33. คาสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ของ เด็กแสงแก้ว และเด็กเก็บแก้ว.....	87
34. แสดงจำนวนความถี่ของคำตอบแต่ละข้อ และค่าเฉลี่ยของทอว์ (ค่า Q) ของ นักเรียนวัยรุ่น 50 คน ในโรงเรียนยานนาวา พระนคร.....	116
35. แสดงคะแนนลักษณะพฤติกรรมของนักเรียน จำนวน 281 คน.....	124
36. แสดงการทดสอบความแตกต่างของคาสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพการยอมรับ ตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของ เด็กแสงแก้วและ เด็กเก็บแก้ว.....	141

บทนำ

ขณะนี้ประเทศไทยกำลังอยู่ในระยะพัฒนาทั้งทางด้านการศึกษา เศรษฐกิจ และสังคม การที่ประเทศจะพัฒนาไปได้นั้นจะต้องพัฒนาคนเสียก่อน ซึ่งเป็นหน้าที่ของโรงเรียนโดยตรงที่จะช่วยให้เด็กแต่ละคนมีโอกาสเจริญเติบโตทั้งในค่านางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ให้ได้สัดส่วนกัน เพื่อให้ผู้ได้รับการศึกษาสามารถดำรงตนอยู่ในสิ่งแวดล้อมได้อย่างเป็นสุขทั้งกายและใจ และเพื่อเป็นกำลังในการพัฒนาประเทศชาติสืบไป บริการหนึ่งที่ช่วยให้โรงเรียนดำเนินกิจการได้ตามเป้าประสงค์ คือ บริการแนะแนว ซึ่งประกอบไปด้วยกระบวนการป้องกัน แก้ไข และเสริมสร้างพัฒนาการ ในกระบวนการทั้ง ๓ นี้ ถือว่า การป้องกันและการเสริมสร้างพัฒนาการเป็นกระบวนการที่ดีที่สุด การปล่อยเหตุการณ์ให้เกิดแล้วแก้ไข ย่อมทำสำเร็จได้ยาก ผู้แนะแนวจะทำงานบรรลุถึงหลักการนี้ได้ ต่อเมื่อมีโอกาสได้เรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับเด็กอย่างลึกซึ้ง ทำให้เข้าใจ มองเห็นสาเหตุและเลือกใช้วิธีการที่ดีที่จะช่วยเหลือเด็ก สิ่งหนึ่งที่ผู้แนะแนวสนใจในขณะนี้ คือ ลักษณะบุคลิกภาพของนักเรียน

ทราเวอร์ส (Travers) ได้รายงานผลการค้นคว้าเกี่ยวกับบุคลิกภาพ และแรงจูงใจไว้ว่า ทั้งแรงจูงใจและบุคลิกภาพต่างก็มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของเด็กในระดับชั้นประถมศึกษาทั้งสิ้น นอกจากนี้ทราเวอร์สยังได้เสนอความคิดเห็นในเรื่อง เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาทางด้านการเรียนแก่เด็กอีกด้วย การให้คำปรึกษาทางด้านการเรียนที่ดีนั้น มิใช่เพียงแต่จะอาศัยข้อเท็จจริงเฉพาะจากผลการทำนายของแบบทดสอบความถนัดทางการเรียน หรือ จากผลการเรียนของเด็กเท่านั้น จำเป็นต้องนำเอาองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น แรงจูงใจ บุคลิกภาพ ฯลฯ มาประกอบการพิจารณา

Travers, Robert A. W., Educational Measurement, pp. 396 - 399.

ในการให้คำปรึกษาอีกด้วย บุคลิกภาพของนักเรียนเป็นปัจจัยสำคัญอันหนึ่งในด้านการเรียนการสอน ครูควรเข้าใจว่า นักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงและนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ มีลักษณะบุคลิกภาพอย่างไร ทั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อครูเป็นอันมาก เช่น ถ้าครูได้ทราบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความสามารถในการปรับตัว หรือ นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นต้น ความรู้เช่นนี้จะช่วยให้ครูแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับตัวนักเรียน หรือ ปรับปรุงวิธีการจัดชั้นเรียน วิธีการสอน ตลอดจนการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน เป็นต้น นอกจากนี้ การศึกษาบุคลิกภาพยังอาจช่วยทำนายพฤติกรรมของบุคคลซึ่งจะมีในอนาคตได้ เพราะความพยายามที่จะทำนายพฤติกรรมนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาเกี่ยวกับบุคลิกภาพ เช่น ถ้าบุคคลต้องเผชิญสถานการณ์หนึ่ง ๆ บุคคลนั้นจะตอบสนองต่อสถานการณ์นั้นอย่างไร ^๒ ประโยชน์อีกอย่างหนึ่ง คือ อาจช่วยครูแนะแนวนักเรียนในการเลือกแขนงวิชาเรียนให้เหมาะสมกับลักษณะบุคลิกภาพของนักเรียนหรือ เป็นหลักประกอบการพิจารณาอาชีพที่เข้ากับลักษณะเฉพาะของนักเรียนแต่ละคนได้

นักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของคำว่า "บุคลิกภาพ" ไว้หลายอย่าง "ออลพอท กล่าวว่ บุคลิกภาพ คือ ส่วนประกอบทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งเปลี่ยนแปลงภายในแต่ละบุคคล ทำให้แต่ละบุคคลมีคึกแตกต่างจากผู้อื่นในการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อม" ^๓ อาจกล่าวได้ว่า "บุคลิกภาพ หมายถึง คุณลักษณะส่วนรวมของพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งมีความสำคัญต่อบุคคลทั้งในด้านการงาน ชีวิตส่วนตัว และในสังคมโดยทั่วไป"

เป็นที่ยอมรับกันว่าบุคคลแต่ละบุคคลย่อมไม่เหมือนกัน แม้แต่ฝาแฝดแท้ (identical twins) ถึงกระนั้นก็ตาม โดยส่วนรวมและการแสดงออกทางพฤติกรรม นักจิตวิทยาสามารถแบ่งบุคลิกภาพ

^๒ Hall, Calvin S., and Lindzey, Gardner, Theories of Personality, p. 396.

^๓ Monroe, Walter S., Encyclopedia of Educational Research, p. 806.

^๔ สุรางค์ ไควตระกูลและคณะ จิตวิทยา วิชาศกศนุ์มัธยม ตอนที่ ๓ หน้า ๕๔.

ออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ตั้งแต่สมัยโบราณ ฮิปโปเครติส (Hippocrates) ได้แบ่งแบบของบุคลิกภาพออกตามลักษณะอารมณ์เป็น ๔ แบบ คือ

๑. พวกอารมณ์ร่าเริง (Sanguine type) ลักษณะเป็นคนคล่องแคล่ว รวดเร็ว แต่เป็นคนไม่ค่อยมั่นคง วู่วาม

๒. พวกที่มีอารมณ์เศร้าโศก (Melancholic type) เป็นคนที่มีมองโลกในแง่ร้าย หงอยเหงาอยู่เสมอ

๓. พวกอารมณ์ร้อน (Choleric type) เป็นคนที่มีอารมณ์ฉุนเฉียว โกรธง่าย

๔. พวกใจเย็น (Phlegmatic) เป็นคนที่อดทน ทำอะไรช้า เฉื่อยชา และอ่อนแอ ๕
ถ้าจำแนกตามลักษณะทางกาย เครทชเมอร์ (Kretschmer) แบ่งลักษณะบุคลิกภาพออกเป็น

๔ แบบ คือ

๑. พวกที่มีรูปร่างผอมบางและเป็นเส้นตรง (Asthenic)

๒. พวกที่มีรูปร่างแข็งแรงและมีกล้ามเนื้อเป็นมัด ๆ (Athletic)

๓. พวกที่มีรูปร่างท้วม (Pyknic)

๔. พวกที่มีลักษณะน่าเกลียดน่าประหลาด (Dysplastic) ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนน้อย ๖
เชลดอน (Sheldon) แบ่งบุคลิกภาพเป็น ๓ แบบ คือ

๑. พวกเอ็นโดมอร์ฟ (Endomorphy) มีลักษณะอ้วน ผิวอ่อนนุ่ม รูปร่างเป็นทรงกลม พฤติกรรมของพวกนี้ ชอบกิจกรรมผ่อนคลาย รักความสบาย เช้าสัปดาห์เก่ง ชอบคบกับผู้อื่น ๗
รับประทานจุ

๒. พวกมีโซมอร์ฟ (Mesomorphy) มีรูปร่างเป็นเหลี่ยม แข็งแรง และหนัก พวกนี้จะ ๘
แข็งแรง เห็นใจ ทนทานต่อความเจ็บปวด ในทางพฤติกรรมนั้นชอบกิจกรรมที่ใช้กำลังกล้ามเนื้อ

๕ Baughman, E. Earl and Schlager Welsh, George, Personality: A Behavioral Science, pp. 311 - 312.

๖ Monroe, op cit. p. 809.

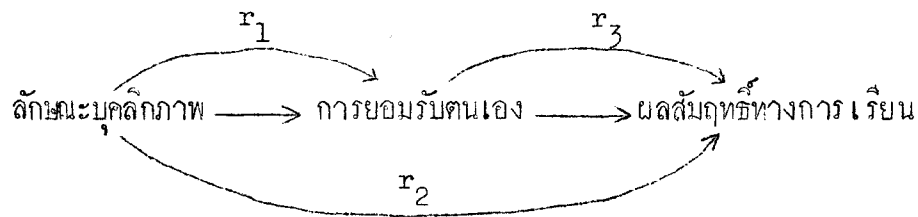
๗ Ilg, Francis L., and Ames, Louise B., Child Behavior, pp. 55 - 56.

และใช้กำลังกายเป็นส่วนใหญ่ ชอบออกกำลังกาย และอยู่ไม่สุข มักทำกิจกรรมน้อย ชอบทำตัวเป็นคนเด่น

๓. พวกเอกโทเมอร์ฟ (Ectomorphy) เป็นพวกผอมบาง ลำตัวเป็นเส้นตรง พวกนี้ชอบอดทน เก็บกด มีความรู้สึกไว และชอบการปกปิดซ่อนเร้น ไม่ชอบเข้าสังคม

จุง (Jung) แบ่งบุคลิกภาพออกเป็น ๒ แบบ คือ พวกเก็บตัว (Introvert) และพวกแสดงตัว (Extravert) ซึ่งพวกเก็บตัวนั้นจะคิดแต่เรื่องของตนเอง เป็นคนที่ปรับตัวให้เข้ากับสภาพการณ์ใหม่ ๆ ได้ยาก ส่วนพวกแสดงตัวนั้นชอบกิจกรรมทางสังคม ปรับตัวให้เข้ากับสภาพการณ์ใหม่ ๆ ได้ เน้นความสำคัญของสิ่งภายนอก

ผู้เขียนมีความสนใจในบุคลิกภาพแบบเก็บตัว (Introvert Personality) และบุคลิกภาพแบบแสดงตัว (Extravert Personality) มาก จึงทำการศึกษาเรื่องนี้ และเลือกศึกษากับนักเรียนวัยรุ่น ซึ่งมีอายุ ๑๓ - ๒๐ ปี การที่เลือกศึกษากับเด็กวัยรุ่น เพราะผู้เขียนทำการสอนและใกล้ชิดกับเด็กวัยรุ่นพอสมควร เห็นว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่สำคัญยิ่ง เด็กมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย อารมณ์ จิตใจ และสังคม ตลอดจนพฤติกรรมต่าง ๆ ดังทอลิซาเบท บี. เฮิร์ลล็อก (Elizabeth B. Hurlock) ผู้ศึกษาจิตวิทยาวัยรุ่นอย่างกว้างขวาง ได้กล่าวถึงวัยรุ่นว่าเป็นวัยแห่งหัวเลี้ยวหัวต่อ เป็นวัยแห่งการปรับตัว เป็นวัยแห่งปัญหา และเป็นวัยที่มีความเครียดทางอารมณ์ ดังนั้นลักษณะบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่นจึงเป็นเรื่องที่ศึกษามาก เนื่องจากเป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลงจึงกล่าวข้างต้น เมื่อเด็กปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงนี้ไม่ได้ เด็กอาจมีบุคลิกภาพเก็บตน ไม่ยุ่ง ไม่สมาคมกับใคร หรือ อาจแสดงออกโดยการก้าวร้าว แสดงตัวมากเกินไปก็ได้ ผู้เขียนจึงสนใจและใคร่จะศึกษาลักษณะบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และบุคลิกภาพแบบแสดงตัวในเด็กวัยรุ่น โดยจะศึกษาบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และบุคลิกภาพแบบเก็บตัวของเด็กวัยรุ่นจากพฤติกรรมของเด็ก โดยออกแบบสอบถามที่สร้างขึ้นในลักษณะพฤติกรรมต่าง ๆ ให้เด็กประมาณค่าพฤติกรรมของตนเองจากแบบสอบถามนั้น และนำลักษณะบุคลิกภาพทั้งสองนี้มาหาความสัมพันธ์กับการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก ดังแผนภูมิต่อไปนี้

โดยมีลักษณะบุคลิกภาพเป็นตัวแปรอิสระ (Independent Variable)

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรตาม (Dependent Variable)

และการยอมรับตนเองเป็นสื่อกลาง (Intervening Variable)

ความมุ่งหมายในการศึกษา

การศึกษานี้ มีจุดมุ่งหมายที่จะพิจารณาถึงลักษณะและความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว หรือ แสงตัว กับการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนรัฐบาล ๓ แห่ง ในจังหวัดชลบุรี โดยตั้งความมุ่งหมายที่สำคัญของงานการศึกษาคือ

๑. เพื่อสร้างแบบสำรวจที่ใช้จำแนกเด็กแสงตัว และเด็กเก็บตัว
๒. เพื่อศึกษาถึงลักษณะเฉพาะของเด็กแสงตัว และเด็กเก็บตัว
๓. เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวและแสงตัว กับการยอมรับตนเอง

ของเด็ก

๔. เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับตนเองของเด็กแสงตัวและเด็กเก็บตัว

กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก

- ✓ ๕. เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสงตัวและเก็บตัว กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ของเด็ก

- ✓ ๖. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กแสงตัวและเก็บตัว ว่าต่างกันหรือไม่

๗. เพื่อเปรียบเทียบว่า เด็กวัยรุ่นที่แสงตัวและเก็บตัว มีการยอมรับตนเองต่างกันหรือไม่

ความสำคัญของการประกวด

งานการประกวด เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับนักเรียนวัยรุ่นและโรงเรียนมัธยมวิสามัญของรัฐบาลในจังหวัดชลบุรีเท่านั้น แต่ผลหรือข้อดีจากการศึกษารั้งนี้ ไม่เพียงแต่มีความสำคัญต่อโรงเรียนในจังหวัดชลบุรีเท่านั้น ย่อมมีความสำคัญต่อโรงเรียนและผู้ที่มีความสนใจ ตลอดจนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็กวัยรุ่นทั่ว ๆ ไป ดังต่อไปนี้

๑. ผลจากการศึกษารั้งนี้อาจจะทำให้มีแบบสำรวจที่ใช้จำแนกเด็กแสดงตัวและเด็กเก็บตัว
๒. ผลจากการศึกษารั้งนี้จะทำให้ผู้ปกครอง ครู ครูแนะแนว และผู้บริหารการศึกษา เข้าใจลักษณะเฉพาะของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว ว่ามีลักษณะอย่างไร จะได้จัดกิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียน เพื่อช่วยส่งเสริมเด็กให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมพอควร ไม่เก็บตัวหรือแสดงตัวมากเกินไป
๓. ผลจากการศึกษารั้งนี้อาจจะนำไปใช้เป็นข้อเสนอแนะแก่โรงเรียนในการจัดบริการแนะแนวเพื่อช่วยในการปรับตัวทางสังคม และทางการเรียนให้เหมาะสม

ขอบเขตของการประกวด

การศึกษารั้งนี้จะเสนอผลหรือข้อดีภายในของเขตดังนี้

๑. การศึกษารั้งนี้ จะกระทำกับนักเรียนวัยรุ่นซึ่งมีอายุ ๑๓ - ๒๐ ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้น ม.ศ. ๑, ๓ และ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๑ ในโรงเรียนมัธยมของรัฐบาลในจังหวัดชลบุรี ๓ แห่ง ซึ่งเป็นโรงเรียนสหศึกษาที่มีชั้นเรียนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ถึงมัธยมศึกษาปีที่ ๕ ส่วนโรงเรียนที่เปิดสอนเฉพาะชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น หรือมัธยมศึกษาตอนปลายแต่เพียงอย่างเดียวอย่างใดอย่างหนึ่งไม่อยู่ในขอบเขตของการศึกษารั้งนี้
๒. การศึกษารั้งนี้ จะศึกษาเฉพาะพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และบุคลิกภาพเก็บตัวเท่านั้น
๓. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ใช้คะแนนรวมของการสอบประจำภาคกลางของปีการศึกษา ๒๕๑๑

ข้อตกลงเบื้องต้น

คำตอบของนักเรียนแต่ละคนที่ตอบแบบสอบถาม ซึ่งใช้ในการรวบรวมข้อมูลของการศึกษาค้างนี้ เป็นสภาพความจริง หรือเป็นความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียน

ข้อสมมติฐานในการค้นคว้า

ผู้เขียนตั้งสมมติฐานไว้ดังนี้

๑. นักเรียนวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวจะมีการยอมรับตนเองต่ำกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว เพราะนักเรียนที่เก็บตัวรวาตนเองต่ำคอย เขาสังคมไม่ค่อยได้ ปรับตัวให้เข้ากับสภาพการณ์ใหม่ ๆ ไม่ได้ จึงมีการยอมรับตนเองต่ำกว่าพวกแสดงตัว ซึ่งปรับตัวง่าย และเข้าสังคมได้ดี

๒. นักเรียนวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่แสดงตัว เพราะเด็กที่เก็บตัวมักมีปัญหาคอยในเรื่องต่าง ๆ จึงชดเชยโดยเอาใจใส่ในการเรียนมากขึ้น ทำให้เรียนเก่งกว่าเด็กที่แสดงตัว

๓. เด็กที่แสดงตัวจะเรียนได้ดีในวิชาภูมิประวัติ หลักภาษา วรรณคดีไทย และวิทยาศาสตร์ เพราะเด็กแสดงตัว มีโอกาสทำกิจกรรมในสังคม และใช้ภาษาเป็นเครื่องมือมากกว่าพวกเก็บตัว และเด็กแสดงตัวมีความคิดแปลก ๆ และชอบการกระทำที่ตื่นเต้น ชอบอ่านบทความทางวิทยาศาสตร์ และข่าวสารการเมือง จึงเรียนวิชาเหล่านี้ได้ดีกว่าพวกเก็บตัว

๔. เด็กที่เก็บตัวจะเรียนวิชาเลขคณิต และพีชคณิตได้ดีกว่าเด็กที่แสดงตัว เพราะเด็กเก็บตัวมีความคิดพิจารณาพิเคราะห์มากกว่าเด็กแสดงตัว

คำนิยามและศัพท์เฉพาะ

๑. พฤติกรรม หมายถึง การปฏิบัติตนหรือการกระทำต่าง ๆ ของเด็กที่มองเห็นได้เมื่อเด็กแสดงออกมา

๒. บุคลิกภาพเก็บตัว (Introvert Personality) หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่คิดสันใจโดยยึดตนเองเป็นสำคัญ ไม่ถามคนอื่น จะทำอะไรแล้วมักทำตามมาตรฐานและหลักการ เป็นพวก

ที่ขาดความยืดหยุ่น ซ้ำๆ ปรับตัวยาก เป็นผู้ที่สนใจเอาใจใส่ในตัวของตัวเอง มีการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง การปรับตัวของพวกนี้ มักทำโดยการหลบหนี (escape) และการเพ้อฝัน (fantasy)

๓. บุคลิกภาพแสดงตัว (Extravert Personality) หมายถึงลักษณะของบุคคลซึ่งสนใจในคนอื่นและโลกภายนอก ไม่ค่อยห่วงตนเอง ชอบความสนุกสนานรื่นเริง และการสมาคม ปรับตัวให้เข้ากับสภาพการณ์ใหม่ๆ ใฝ่หา ไม่ค่อยวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง เป็นคนกล้าหาญ ไร้กังวลทำอะไรมีจุดมุ่งหมาย มีข้อมูลให้เห็น ความประพฤติของเขาถือหลักความจำเป็นและสิ่งที่เป็นอย่าง

๔. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนรวมที่ได้จากการสอบประจำภาคกลาง ปีการศึกษา ๒๕๑๑ คะแนนจากวิชาหลักภาษา วรรณคดีไทย ภูมิ - ประวัติ วิทยาศาสตร์ เลขคณิต และพีชคณิต

๕. นักเรียนวัยรุ่น หมายถึง นักเรียนที่กำลังเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่มีอายุ ๑๓ - ๒๐ ปี

๖. โรงเรียนรัฐบาล หมายถึง โรงเรียนมัธยมศึกษาของกรมวิสามัญ กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นโรงเรียนสหศึกษาที่ทำการสอนตั้งแต่ชั้น ม.ศ. ๑ ถึง ม.ศ. ๕

๗. การยอมรับตนเอง หมายถึง ความรู้สึกและทัศนคติที่รวบรวมเกี่ยวกับตนเองของเด็กวัยรุ่นในเรื่องร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

เอกสารและการศึกษาที่เกี่ยวข้อง

บุคลิกภาพแสดงตัวและเก็บตัวนี้เป็นแบบของบุคลิกภาพของ คาร์ล. จี.จุง (Carl G. Jung) ซึ่งเป็นนักจิตแพทย์ชาวเมืองซูริก ตั้งทฤษฎี "จิตวิทยาฝ่ายวิเคราะห์" (Analytical - Psychology) จุงได้กล่าวถึงบุคลิกภาพไว้ว่า ทักษะโดยทั่วไปของคนเรามีอยู่ 2 อย่าง คือ หันเข้าหาตนเอง (introvert) และหันออกจากตนเอง (extravert) พวกหันออกจากตนเอง ได้แก่ บุคคลซึ่งสนใจโลกภายนอก พวกหันเข้าหาตนเอง ได้แก่บุคคลซึ่งสนใจเรื่องภายในของตน ทักษะทั้งสองอย่างนี้ โดยทั่ว ๆ ไปอันหนึ่งจะเด่นและอยู่ในจิตสำนึก ขณะที่อีกอันหนึ่งอยู่ภายในจิตไร้สำนึก¹ ออลพอร์ท² กล่าวว่า ลักษณะพวกแสดงตัว (extravert) ของจุงนั้น จะเน้นความสำคัญของสิ่งภายนอก และความเป็นจริงทางสังคม ส่วนพวกเก็บตัวจะคิดแต่เรื่องของตนเอง นำเรื่องต่าง ๆ มาสัมพันธ์กับตัวเอง จุงได้บรรยายลักษณะของพวกแสดงตัวว่า เป็นคนที่ปรับตัวให้เข้ากับสภาพการณ์ใหม่ ๆ ได้ ไม่ค่อยวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง ทำอะไรขึ้นอยู่กับโลกภายนอก ถือการฝึกหัดและยึดหลักความจำเป็นเป็นสำคัญ ส่วนพวกเก็บตัวการตัดสินใจขึ้นอยู่กับตนเอง ถือหลักทุกสิ่งต้องสมบูรณ์ เป็นคนไม่รู้จักยืดหยุ่น มีความรู้สึกละเอียดอ่อน มีการวิเคราะห์และวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง การปรับตัวจะทำได้โดยการหลบหนี และเพ้อฝัน มอนโร³ กล่าวว่า จุงได้แบ่งลักษณะของกนเป็น 2 แบบ คือพวกเก็บตัว และพวกแสดงตัว พวกเก็บตัวแสดงลักษณะหันเข้าหาตนเอง ขณะที่พวกแสดงตัวมีลักษณะตอบโต้กับภายนอก คำทั้งสองนี้นำไปใช้กับแบบของการปรับตัวทางสังคม คือ พวกหลบหนี ซ้ำซาก กับพวกมีส่วนร่วม พวกเก็บตัวชอบที่จะใส่ใจในตัวของเขาเอง มีความกลัว

¹ Hall, Calvin S., and Lindzey, Gardner, Theories of Personality, p. 36.

² Allport, Gordon W., Pattern And Growth in Personality, pp. 427 - 428.

³ Monroe, Walter S., Encyclopedia of Educational Research, p. 808.

ซื่อๆ และเขื่องๆ ทำอะไรด้วยความระมัดระวัง พวกแสดงตัวเป็นพวกที่มีกำลังมาก กระฉับกระเฉง ข่างพูด ถ้อยคำ ย่นหยัด และมีการกระทำที่ทันใจเร็ว จูงใจยกตัวอย่างเพื่อให้เข้าใจลักษณะของพวกเก็บตัว (introvert) และลักษณะของพวกแสดงตัว (extravert) ได้แจ่มแจ้งยิ่งขึ้น เขายกตัวอย่างว่า มีชายหนุ่มสองคนไปกินเล่นด้วยกัน คนหนึ่งอยู่ในประเภทเห็นเขาหาตนเอง อีกคนหนึ่งเห็นออกจากตนเอง พอไปถึงปราสาทแห่งหนึ่ง ทั้งสองคนก็อยากเข้าไปดูว่าข้างในมีอะไร ชายหนุ่ม introvert นั้นจะแสดงความอยากรู้อยากเห็น ซึ่งออกจะ extravert อยู่สักหน่อย ก็เป็นเพราะเพื่อนชวน ครั้นเข้าไปในปราสาทนั้นแล้ว เขาก็จะตรงเข้าไปชมพิพิภพที่หนังสือเก่า ๆ อันมีค่า หรืออะไรทำนองนั้น เขาจะรู้สึกชื่นชมโสมนัสที่ได้ชม "วัตถุ" อันล้ำค่าหาดูโดยยากเหล่านั้นอย่างยิ่ง แล้วก็คิดถึงถึงความเป็นอยู่ของอัศวินสมัยโน้น ว่าเขาปกครองบริวารอย่างไรบ้าง นี่เป็นลักษณะคล้าย ๆ กับพวก extravert อีก เพราะมีความคิดเกี่ยวข้องกับชีวิตสังคมอยู่บ้าง ส่วนเพื่อนของเขาซึ่งเป็น extravert พอเข้าไปในปราสาทก็รู้สึกผิดหวัง เพราะนึกไว้ว่าจะไปพบของหน้าคนแทนกลับไปเห็นของเก่า ๆ อยู่ในบรรยากาศที่มืด ๆ ไม่สมกับที่นึกไว้ว่า อัศวินจะต้องมีชีวิตโอ้อ่า สง่างาม เลียบนั้มีเอาที่เดียว นิสัยแบบนี้เป็นลักษณะหนึ่งของพวก introvert ดังนั้น จะเห็นว่าคนเราจะเห็น introvert หรือ extravert ตลอดกาลไม่ได้ที่เราเรียกเขาว่าเป็น introvert ก็เพราะส่วนมากเขามักจะ "หันเข้าหาตัวเอง" แม้ว่าบางครั้งเขาจะแสดงความสนใจในสังคมบ้าง ในทำนองเดียวกันคนที่ใคร่หา extravert ก็เพราะเขา "หันออกจากตัวเอง" เป็นส่วนมาก แม้ว่าบางครั้งเขาจะลดความ "รุนแรง" ลงรู้จักมานั่งชมภิกษุอะไรตามลำพังตนเองเป็นเหมือนกัน

จึ่งกล่าวไว้ว่า คนเราต้องมีทัศนคติที่จะหันเข้าหาและหันออกจากตัวเองขนาดกำลังกัน จึงจะเหมาะ ถ้าบุคคลเป็น introvert หรือ extravert อย่างสุดขีด (extreme) ก็จะลำบากในการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น อนึ่งจึ่งเชื่อว่า introvert กับ extravert นั้นมีลักษณะทั้งคู่ซึ่งกันและกันในเบื้องต้น เพราะทัศนคติทั้งสองนี้ช่วยประกอบกันและกัน ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังนั้นคนทั้งสองประเภทจึงมักจะเลือกเพื่อน หรือเลือกคู่ซึ่งมีลักษณะตรงข้ามกับตน แต่แล้วก็จะเลิกร่างกันไปเนื่องจากไม่เข้าใจกัน⁴ นักจิตวิทยาสนใจในทฤษฎีบุคลิกภาพของจุงกันมาก

⁴ ประมวล ถิกคินสัน, ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ, หน้า 79 - 80

มีข้อทดสอบหลายชนิดที่สร้างขึ้นเพื่อวัดลักษณะเก็บตัว และแสดงตัว พบว่า คนเรามีใช้จะมีแต่บุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแบบแสดงตัว เท่านั้น เรายังมีบุคลิกภาพที่มีลักษณะกลาง ๆ ไม่เก็บตัวหรือแสดงตัวจนเกินไป ซึ่งเราเรียกว่า พวกแอมไบเวต (Ambivert) อีกพวกหนึ่ง ซึ่งคนโดยมากก็เป็นพวก แอมไบเวต ระหว่างพวกแสดงตัวและเก็บตัวนี้ไม่มีใครที่เร็วกว่ากัน แต่อาจบุคคลเป็นคนเก็บตัว หรือแสดงตัวอย่างสุดขีด (extreme) ก็จะลำบากในการปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่น และยอมกลายเป็นโรคจิตไปในที่สุด พวกแสดงตัวมักจะเป็นโรคจิตชนิดมานิก ดีเพรสซีฟ (Manic Depressive) กล่าวคือ คนที่เป็นจะมีอาการตื่นเต้นมาก อารมณ์แรง ว่องไวเกินไป อยู่หนึ่งไม่ได้ ต่อมาก็ดังระยะที่มีอาการเศร้าซึม ถ้ารุนแรงอาจฆ่าตัวตายได้ นอกจากนั้นพวกแสดงตัวจะเป็นโรคประสาทชนิดฮิสทีเรีย (Hysteria) ซึ่งมีอาการลืม หรือหมดความรู้สึก และอาจแสดงออกทางอารมณ์รุนแรงได้ โกรธง่าย ทำอะไรตามอารมณ์ และอารมณ์เปลี่ยนแปลงเร็ว ส่วนพวกเก็บตัวมักเป็นโรคประสาทชนิด ไชคาสทีเนีย (Psychasthenia) มีอาการกลัวสิ่งต่าง ๆ มีอาการทำอะไรซ้ำ ๆ ซาก ๆ บางครั้งตื่นเต้นหรือเศร้าโศกเกินไป มีความสงสัยมากผิดปกติ และกลัวในสิ่งที่ไม่มีเหตุผล นอกจากนั้นพวกเก็บตัวมักจะเป็นโรคจิตชนิดจิตเภท (Schizophrenia) ซึ่งคนที่เป็นจะมีอาการ เพ้อเจ้อ ฝัน หมดความสนใจในสิ่งต่าง ๆ รอบตัว ไม่ต้องการปรับตัวให้เข้าสังคมกับใคร พยายามกลับไปสู่สภาพของตนเมื่อเป็นเด็ก ⁵

ในการศึกษารังนี้ จะศึกษาเด็กปกติที่มีลักษณะเก็บตัวและแสดงตัวเท่านั้น เพราะเป็นพวกที่จำเป็นต้องให้การช่วยเหลือโดยด่วน เป็นพวกที่มีปัญหามากกว่าพวก แอมไบเวต หากไม่ได้รับการช่วยเหลือเสียแต่ตอนมื่อแล้ว เมื่อมีอาการรุนแรงยอมสายเกินไปที่จะช่วยเหลือได้

สำหรับประเทศไทยเรานั้นการศึกษเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ระหว่างบุคลิกภาพชอบแสดงตัวหรือเก็บตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษามาก่อนเลย มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับ

⁵ กอ สวัสดิ์พานิชย์ และ นาฏาเนติยา สุมาวงศ์, วิชาครูตอน 3 จิตวิทยา,

บุคลิกภาพอยู่บ้างคือ สมคิด ไชยพันธุ์⁶ ศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 52 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่มีความสามารถในการเรียนสูง กับกลุ่มที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ผลการวิจัย ปรากฏว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความมั่นคงทางอารมณ์ดีกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ในการบังคับตนเองมากกว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ และนักเรียนชายที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความมั่นคงทางอารมณ์ดีกว่า มีความสามารถในการรับนิชมมากกว่า และมีความสามารถในการบังคับตนเองมากกว่า แต่มีการแสดงออกทางอารมณ์น้อยกว่านักเรียนชายที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ผลการวิจัยยังปรากฏว่า นักเรียนหญิงที่มีความสามารถในการเรียนสูงกับนักเรียนหญิงที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ไม่มีบุคลิกภาพด้านใดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

สมทรง สุวรรณเลิศ⁷ ใ้ทำการศึกษาบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแสดงตัว โดยใช้ข้อทดสอบ The Maudsley Personality Inventory) ศึกษาเก็บเก็บชั้น ม.ศ.1 - 3 จำนวน 300 คน, นักเรียนฝึกหัดครู 300 คน และนักศึกษาแพทย์ 300 คน จากการเปรียบเทียบผลที่ได้จากคนไทยทั้ง 3 กลุ่ม กับกลุ่มชาวอเมริกัน และชาวอังกฤษพบว่า กลุ่มตัวอย่างของคนไทยคะแนนต่ำกว่านิสิตชาวอเมริกันในมหาวิทยาลัย และใกล้เคียงกับปกติวิสัย (norm) ของกลุ่มชาวอังกฤษในลักษณะการแสดงตัว ผลที่ได้นี้อาจเสนอแนะว่า คนไทยมีบุคลิกภาพไปในทางเก็บตัวกว่าคนอเมริกัน แต่คล้ายคลึงกับคนอังกฤษซึ่งเก็บตัวกว่าคนอเมริกัน

⁶ สมคิด ไชยพันธุ์, การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพบางด้านของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2510

⁷ สมทรง สุวรรณเลิศ และคณะ "การทดสอบ The Maudsley Personality Inventory ในนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา และมหาวิทยาลัย," วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย, ปีที่ 14 ฉบับที่ 1 มกราคม - กุมภาพันธ์, 2512

การศึกษานี้เป็นการสำรวจทั่ว ๆ ไปว่า คนไทยมีบุคลิกภาพเก็บตัวหรือแสดงตัว ไม่ไ้ นำมาหาความสัมพันธ์กับการยอมรับตนเอง หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งในประเทศไทยยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาเลย

สำหรับในต่างประเทศมีผู้ศึกษาเรื่องนี้มากพอสมควร ฮอลเวิร์ท⁸ ได้ศึกษาถึงลักษณะบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่น โดยให้ครูประจำชั้นในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ในเขตอุตสาหกรรมตอนกลางของอังกฤษ เป็นผู้ประมาณค่าเด็กชาย และหญิงที่มีอายุ 14 ปี ตามรายการลักษณะบุคลิกภาพ 14 อย่าง สำหรับส่วนประกอบทางด้านการเข้าสมาคม หรือการแสดงตัว ลักษณะที่เด็กมีเป็นอันดับหนึ่ง คือ อารมณ์ขัน, อันดับสอง คือ การเข้าสังคมได้ อันดับสาม คือ รู้สึกขนานาน อันดับสี่ คือ คล่องแคล่ว อันดับห้า คือ ชอบยุ่งกับคนอื่น (Self - Assertion) อันดับหก คือ มีความมั่นใจ และ อันดับสุดท้าย คือ มีคนรู้จักมาก

สำหรับการศึกษานี้ พบว่าลักษณะพฤติกรรมที่เด็กแสดงตัวมีเป็นอันดับหนึ่ง คือ มีคนรู้จักมาก อันดับสอง คือ ปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ได้มาก อันดับสาม คือ เข้ากับคนได้ทุกประเภท อันดับสี่ คือ ถ้ามีโอกาสจะเป็นผู้นำที่ดี อันดับห้า คือ ชอบการปฏิบัติและการทดลอง อันดับหก คือ มักจะถามเพื่อนเมื่อสงสัย การศึกษาของ ฮอลเวิร์ท ใหญ่ประมาณค่าลักษณะบุคลิกภาพของเด็กวัยรุ่น ซึ่งต่างจากการศึกษานี้ ซึ่งให้เด็กวัยรุ่นประมาณค่าตนเอง ผลการศึกษาที่ต่างกัน คือ การศึกษานี้พบว่า ลักษณะที่เด็กมีอันดับหนึ่ง คือ มีคนรู้จักมาก ส่วนของ ฮอลเวิร์ทพบว่า การมีคนรู้จักมาก เป็นลักษณะสุดท้ายของเด็ก ที่เป็นเช่นนี้เพราะวัฒนธรรมตะวันตกเป็นอิสระในการติดต่อ เขาส่งเสริมการเรียนการสอนแบบเป็นหมู่ (Group Activity) การเรียนรู้ทางสังคมเขามีมากกว่าเรา ดังนั้นการมีคนรู้จักมากจึงเป็นลักษณะสุดท้ายของเขา แต่เป็นลักษณะอันดับหนึ่งของไทย

⁸ Hallworth, H.J., "Personality Ratings of Addescents : A Study In A Comprehensive School," The British Journal of Educational Psychology 34 : 171 - 177, June, 1964.

อาร์ โอลิเวอร์ (R.Oliver) ทำการสอบนิสัยในมหาวิทยาลัยในอเมริกา เมื่อ ค.ศ.1930 ปรากฏว่า เด็กเก็บตัวเรียนได้เก่ง เข้าใจในอาชีพภายหน้าแน่ชัด ส่วนเด็กแสดงตัว เรียนรู้อย่างช้าๆ ไม่ใคร่ดี ชอบยกตัว ไม่ค่อยคิดถึงอาชีพในภายหน้า ไม่ยึดมั่นในศีลธรรม เข้มแข็ง ใฝ่หาหน้าที่หรือตำแหน่งดี ๆ ในสมาคม⁹ ผลการศึกษานี้ตรงกับที่ ซายด์¹⁰ ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเก็บตัว - แสดงตัว, คนที่คิดมาก (Neuroticism) และการทำข้อสอบในโรงเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเด็กจากโรงเรียนมัธยมแบบประสมในเมือง 138 คน และเด็กในโรงเรียนรัฐบาล 40 คน I.Q. จากการผลการสอบปลายปี และให้ครูประมาณค่าเกี่ยวกับลักษณะ เก็บตัวหรือแสดงตัว ผลแสดงว่า คนแสดงตัว, คนที่คิดมาก และ I.Q. ไม่สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ส่วนการเก็บตัว และความสามารถในการสอบในโรงเรียนได้ค่าสหสัมพันธ์เป็นบวก

ซึ่งการศึกษาของ อาร์ โอลิเวอร์ ทำกับนิสัยในมหาวิทยาลัย ต่างจากกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ ส่วน ซายด์ มีตัวแปรเพิ่มมาอีกตัวหนึ่ง คือลักษณะบุคลิกภาพแบบคนที่คิดมาก (Neuroticism) และให้ครูประมาณค่าลักษณะบุคลิกภาพ ซึ่งต่างจากการศึกษานี้ ให้นักเรียนประมาณค่าตัวเอง บรอดเบนท์ ศึกษาเรื่องการเก็บตัว แสดงตัว โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาปริญญาโทในมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ซึ่งแบ่งเป็นพวกเรียนดี และเรียนไม่ดี และระดับของการแสดงตัวประเมินโดยมีชนิดและชนิดของข้อทดสอบ ผลปรากฏว่า นักเรียนซึ่งทำคะแนนได้ก็อย่างมีนัยสำคัญเป็นพวกเก็บตัวเป็นส่วนมาก การศึกษานี้ยังแสดงด้วยว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีสติปัญญาไม่แตกต่างกันโดยข้อทดสอบ A.H.4 ดังนั้น การกระทำของการแสดงตัว และเก็บตัวไม่ได้ขึ้นอยู่กับสติปัญญา ซึ่งมีผลต่อความสำเร็จในการเรียน¹¹ การศึกษาของบรอดเบนท์คล้ายกับ

⁹ กมล เกาวีจิตร, จิตวิทยา, หน้า 177

¹⁰ Child, Denis, "The Relationships between Introversion Extraversion, Neuroticism And Performance in School Examinations," The British Journal of Educational Psychology 34 : 187 - 195, June, 1964.

¹¹ Lynn, R., "Personality Characteristics Related To Academic Achievement," The British Journal of Educational Psychology 29 : 213 - 216, November, 1959.

การศึกษาครั้งนี้ คือ ระดับของการแสดงตัวประเมินความซึมลึกจิตใจ แต่เขาใช้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาปริญญาโท ซึ่งต่างจากกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ และเขายังได้ศึกษาถึง สติปัญญาของนักเรียนทั้งสองกลุ่มโดยใช้ข้อทดสอบ A.H.4 ซึ่งการศึกษานี้มีค่า

✓ แต่ กิลล์¹² รายงานว่า เด็กที่เรียนดีจะมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมได้ดีกว่าเด็กที่มีผลการเรียนต่ำ และเด็กพวกนี้จะแก้ปัญหาเกี่ยวกับความกังวลใจต่าง ๆ ได้ดีกว่า ผลการศึกษานี้ตรงกับ การเปรียบเทียบระดับการปรับตัวของเด็กที่เรียนดี ปานกลาง และเด็กที่มีผลการเรียนต่ำซึ่ง ดีเซนา¹³ ศึกษาเกี่ยวกับชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย จำนวน 1061 คน ปรากฏว่า ในบรรดาเด็กทั้ง 3 กลุ่มนั้น เด็กที่มีผลการเรียนสูงจะมีความสามารถในการปรับตัวได้ดีและรวดเร็วกว่า เด็กที่เรียนได้ปานกลาง หรือต่ำอย่างเห็นได้ชัด กิลล์ และ ดีเซนา รายงานว่า เด็กที่เรียนดีจะมีความสามารถในการปรับตัว ซึ่งการปรับตัวทางสังคมได้ ก็เป็นลักษณะหนึ่งของเด็กแสดงตัว จึงอาจกล่าวได้ว่า เด็กเรียนดีจะมีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว

✓ ในปี ค.ศ. 1967 ริดดิ้ง¹⁴ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับสัมฤทธิ์ผลในวิชาภาษาอังกฤษและเลขคณิต กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชาย และหญิงจำนวน 600 คน ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไปจากโรงเรียนแมนเชสเตอร์ ผลการวิจัยปรากฏว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับระหว่างความมั่นคง (Stability) ทางอารมณ์ กับสัมฤทธิ์ผลของการเรียน แต่ลักษณะที่ชอบแสดงตัว (extraversion) มีความสัมพันธ์กับการมีสัมฤทธิ์ผลสูงในการเรียน และลักษณะที่ชอบเก็บตัว (introversion) มีความสัมพันธ์กับการมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนต่ำ และพบว่าเด็กที่ชอบแสดงตัวมักจะเรียนอ่อนในวิชาเลขคณิต และเด็กหญิงมีลักษณะแสดงตัวมากกว่าเด็กชาย

¹² Gill, L.J., "Some Nonintellectual Correlates of Academic Achievement among Mexican Secondary School Students," Journal of Educational Psychology 53 : 144 - 149, March, 1962.

¹³ Desena, Paul A., "The Role of Consistency in Identifying Characteristics of Three Levels of Achievement," The Personnel and Guidance Journal 43 : 145 - 149, October, 1964.

¹⁴ Ridding, L.W., "An Investigation of Personality Measures Associated with Over and Under Achievement in English and Arithmetic," The British Journal of Educational Psychology 37 : 397 - 398, November, 1966.

✓ การศึกษาของ ริดจ์นีย์ มีตัวกลางคือ ความมั่นคงทางอารมณ์ แต่การศึกษาครั้งนี้มีตัวกลาง คือ การยอมรับตนเอง การศึกษาของ ริดจ์นีย์ ศึกษาแต่เพียงสัมฤทธิ์ผลในวิชาภาษาอังกฤษและ เลขคณิต แต่การศึกษาครั้งนี้ใช้คะแนนรวมในภาคเรียนที่สอง และคะแนนวิชาการใช้ภาษาไทย, วรรณคดีไทย, ภูมิ-ประวัติศาสตร์, วิทยาศาสตร์ และ เลข-พีชคณิต ด้วย รัสตัน¹⁵ ได้ทำการศึกษานักเรียน 458 คน ซึ่งมีอายุ 11 ปี โดยให้ครูประมาณค่าลักษณะบุคลิกภาพของ นักเรียน และใช้ข้อทดสอบวัดความสามารถของนักเรียน พบว่าคะแนนทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน จากการประมาณค่าของครู และการทำข้อทดสอบเกี่ยวกับบุคลิกภาพ พบว่า นักเรียนส่วนมาก มีการปรับตัวดี และเด็กแสดงตัวจะมีผลสำเร็จทางการเรียนสูงด้วย การศึกษาของรัสตันต่างจากการศึกษาครั้งนี้ กล่าวคือ เด็กที่ทำการศึกษามีอายุ 11 ปี ต่างจากการศึกษาครั้งนี้ที่ศึกษาจาก เด็กอายุ 13 - 20 ปี อีกประการหนึ่ง รัสตันให้ครูประมาณค่าลักษณะบุคลิกภาพของนักเรียน ส่วนการศึกษาครั้งนี้นักเรียนประมาณค่าตัว ของนักเรียนเอง นอกจากนี้รัสตันใช้ข้อทดสอบวัด ความสามารถของนักเรียน ส่วนการศึกษาครั้งนี้ใช้คะแนนรวมในภาคเรียนที่ 2 เป็นเครื่องบอก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก ส่วนการศึกษาของ คาร์เตอร์¹⁶ ซึ่งศึกษาหาความสัมพันธ์ ระหว่างบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ (การอ่าน และ เลขคณิต) ของนักเรียนอายุ 7 ปี บุคลิกภาพในที่นี้พิจารณาในแง่การปรับตัวของบุคคล และการปรับตัวทางสังคม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนอายุ 7 ปี จำนวน 196 คน ในโรงเรียนรัฐบาล 6 แห่ง ในอิลลินอยส์ ตอนใต้ ผลปรากฏว่า ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ (การปรับตัวส่วนบุคคลและการปรับตัวทางสังคม) และ ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ (ผลสัมฤทธิ์ทางเลขคณิต และการอ่าน) สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ การศึกษาของ คาร์เตอร์ใช้ลักษณะบุคลิกภาพเป็นตัวแปรอิสระ (Independent variable) เหมือนการศึกษาครั้งนี้ แต่พิจารณาในแง่การปรับตัวส่วนบุคคล

¹⁵ Rushton, James, "The Relationship Between Personality Characteristics and Scholastic Success in Eleven - Year - Old Children," The British Journal of Educational Psychology 36 : 173 - 183, June, 1966.

¹⁶ Carter, Clco Dorris, "The Relationship between Personality And Academic Achievement (Reading And Arithmetic) of Seven - Year - Olds," Thesis Abstract Series No.10 : 71 - 75, 1959.

และทางสังคม ส่วนการศึกษานี้ ใช้ลักษณะบุคลิกภาพแบบแสดงตัวและ เก็บตัวเป็นตัวแทนแปรอิสระ
 การเตอร์ใช้ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ (การอ่านและ เลขคณิต) เป็นตัวแปรตาม แต่ใช้ผลสัมฤทธิ์
 ทางกรอ่านและ เลขคณิต เท่านั้น การศึกษานี้ใช้ผลสัมฤทธิ์ทางหลักภาษาไทย, วรรณคดีไทย,
 ภูมิ-ประวัติศาสตร์, วิทยาศาสตร์ และ เลข-พีชคณิต การศึกษาของ การเตอร์ไม่ได้ศึกษา
 ตัวกลาง การศึกษารังนี้ก็จะศึกษาตัวกลางด้วย นอกจากนี้ วัดเลย¹⁷ ได้ศึกษาความสัมพันธ์
 ระหว่างการปรับตัวของบุคคลกับการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักศึกษา ในคณะบริหารธุรกิจ
 จากมหาวิทยาลัย เทนเจอร์ ปี ค.ศ. 1965 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชายปีที่ 1 จำนวน
 188 คน แยกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ปรับตัวได้ดี กับกลุ่มที่ปรับตัวได้ไม่ดี ตามคะแนนจากแบบ
 ทดสอบ GZTS (Guildford Zimmerman Temperament Survey) สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
 ได้จากคะแนนเลขคณิต ภาษาอังกฤษ และ คะแนนสอบไล่เฉลี่ย ผลที่ได้ปรากฏว่า การปรับตัว
 กับการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
 ใดๆก็ตามผลที่ได้จากการวิจัยนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษา และอุดมศึกษาแล้ว
 ปรากฏว่า การปรับตัวกับการทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียนมีความสัมพันธ์กัน การศึกษาของ วัดเลย¹⁷
 ศึกษาเกี่ยวกับนักเรียน 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ปรับตัวได้ดี กับกลุ่มที่ปรับตัวได้ไม่ดี ซึ่งคนที่ปรับตัวได้ดี ก็เป็น
 ลักษณะหนึ่งของคนที่บุคลิกภาพแบบแสดงตัว และคนที่ปรับตัวได้ไม่ดี ก็เป็นลักษณะหนึ่งของคนที่
 บุคลิกภาพแบบเก็บตัวคล้ายการศึกษารังนี้ แต่ทำกับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ซาแวง¹⁸
 ได้ศึกษาถึงส่วนประกอบทางบุคลิกภาพ และผลสำเร็จทางวิชาการในเด็กโรงเรียนมัธยมตอนต้น
 ใช้กลุ่มตัวอย่างเด็กชายหญิงอายุเฉลี่ย 7 ปี 11 เดือน ปรากฏว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ
 ระหว่างการแสดงตัว และ I.Q. (Intelligence Quotient) = .267 และความสัมพันธ์
 ระหว่างการแสดงตัว และ A.Q. (Arithmetic Quotient) = .235 มีความสัมพันธ์กัน

¹⁷ Watley, Donivan J., "Personal Adjustment and Prediction of Academic Achievement" Journal of Applied Psychology 49 : 20 - 23, 1965.

¹⁸ Savage, R.D., "Personality Factors And Academic Attainment in Junior School Children," The British Journal of Educational Psychology 36 : 91, February, 1966.

อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับ .009 จึงอาจกล่าวได้ว่า ยังมีลักษณะแสดงตัวมากเท่าไร ก็จะสัมพันธ์กับการมีสติปัญญาสูง และมีผลสำเร็จทางวิชาการสูงด้วย จะเห็นว่าการศึกษาของ ซาเวจ นั้นเป็นการหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และ I.Q. (Intelligence Quotient) และ A.Q. (Arithmetic Quotient) ซึ่งการศึกษารังนี้ต่างจากการศึกษาของ ซาเวจ เพราะเป็นเพียงการหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว หรือแสดงตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คะแนนรวม, คะแนนในวิชาเลข-พีชคณิต, หลักภาษา, วรรณคดีไทย, ภูมิ-ประวัติศาสตร์ และวิทยาศาสตร์) เท่านั้น มิได้พิจารณาถึง I.Q. โดย

การศึกษาทั้งหมดที่กล่าวมานี้ เราจะพบว่า ส่วนใหญ่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพแบบแสดงตัวและเก็บตัว ซึ่งถือเป็นตัวแปรอิสระ (Independent Variable) กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งเป็นตัวแปรตาม (Dependent Variable) ไม่ค่อยมีผู้ใดศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพกับการยอมรับตนเอง ซึ่งเป็นตัวกลาง (Intervening) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็นตัวแปรตาม ซึ่งการยอมรับตนเองนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก และควรจะได้ทำการศึกษาค้นคว้า ก่อนที่เราจะศึกษาเรื่องการยอมรับตนเอง เราควรทราบว่า "ตน" (Self) คืออะไรเสียก่อน มีผู้ให้คำจำกัดความมากมาย รุ่งกล่าวว่า "ตน" (Self) คือ ผลิตภัณฑ์แห่งพัฒนาการอย่างหนึ่ง สำหรับ ชัลดิแวน เห็นว่า "ตน" เป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้ (dynamism) ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งหลวงต่อชีวิตของคนเรา "ตน" (Self) ย่อมเกิดขึ้นจากการประสมประสานของของประสมการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตนับตั้งแต่ บุคคลถือกำเนิดมา ความเห็นของ ชัลดิแวนในเรื่อง "ตน" นี้มีพื้นฐานมาจากทฤษฎี แห่งสัมพันธภาพซึ่งกันและกัน (interpersonal - relationship) กล่าวคือ ประสมการณ์อันสำคัญสำหรับทารก ก็คือ สัมพันธภาพอันผู้เลี้ยงมีต่อตน และตนเองมีต่อผู้เลี้ยง เมื่อเติบโตขึ้นมาในสังคมก็จะเห็น "ตน" ซึ่งสะท้อนจากสังคมอีกทีหนึ่ง เป็นคนว่า เมื่อยังเป็นทารก ยามหิวก็ไ้กิน ยามเบอ่ท้องนอนอยู่นาน ๆ ก็มักจะอู้อืหรือร้องไห้ ทำให้ใคร่เปลี่ยนอิริยาบถบ้าง เมื่อมีผู้มาคอยดูแลเอาใจใส่ให้ความสนุกสนานที่ตนต้องการ ทารกก็จะคอย ๆ รู้ว่า "ตน" นี้สำคัญ แ่ถาตรงกันข้าม คือ เมื่อยามหิวก็ต้องร้องจนเหนื่อยจึงไ้กิน หรือแทบทั้งวันท้องนอนจนเต็มทนอยู่ไม่มีใครมาอุ้มชูดูแลให้เป็นที่อยู่นอกอุ้งใจ เมื่อคนอื่นเขาไม่ไ้คิดทอตนเช่นนี้ก็จะทำให้รู้สึกลัวว่า "ตน" ไร้ความสำคัญ ในทำนองเดียวกันเมื่อเติบโตขึ้น สังคมก็จะแสดง

ความเห็นชอบหรือไม่เห็นชอบบุคคลอยู่ตลอดเวลา เช่น เมื่อเด็กทำอะไรถูกใจผู้ใหญ่เขาก็บอกว่า "หนูเป็นเด็กดี" ถ้าทำอะไรผิดเขาก็จะบอกว่า "อย่างนี้เด็กดีเขาไม่ทำ" เด็กก็รู้จักว่า "ตน" เป็นคนดีหรือไม่ดีจากผู้ใหญ่ ซัลซีเวนจึงกล่าวว่า "ตนแท้"(real - self) นั้นไม่มี ถ้าจะมีก็คือ "ตนตามสิ่งสมมติ" (reflected appraisal) ส่วนใจใช้ศัพท์ persona อันหมายถึง "ตนตามสิ่งสมมติ" เพราะ persona หมายถึง หน้ากากที่ตัวละครสวมเหมือนกันหัวโขนของละครไทย ถ้าเราสวมหัวโขนเป็นยักษ์ ดังนั้นเป็นตน จู่งว่าถ้าบุคคลที่ติดใจตัวเองว่าเป็น "ตนจริง" แล้วจะทำให้เกิดความเกรงเครียดในจิตจนอาจทำให้เป็นโรคประสาทได้ ฮอรัย์ มีความเห็นคล้าย ๆ จู่ง กล่าวคือ เห็นว่าคนเราย่อมมีทั้ง "ตนจริง" (real - self) และ "ตนในอุดมคติ" (idealized - self) ถ้าเราหลง "ตน" สองประเภทนี้ไปปนกันโดยที่ติดใจตัวเองว่า "ตน" ในอุดมคติ เป็น "ตนจริง" นานเข้าก็มักเกิดโรค 19 โรเจอร์²⁰ กล่าวว่า "ตน" (Self) คือสัดส่วนที่ต่างกันของโลกแห่งประสบการณ์ (the phenomenal field) และเกิดจากแบบ (pattern) ของการรับรู้ในจิตสำนึก และค่านิยมของ "ฉัน" และ "ตน" "ตน" (Self) เป็นความคิดที่เป็นศูนย์กลางในทฤษฎีบุคลิกภาพของ โรเจอร์ ซึ่งมีคุณสมบัติ ดังนี้

1. "ตน" (Self) พัฒนามาจากการปะทะ (interaction) ระหว่างอินทรีย์และสิ่งแวดล้อม
2. มันจะสะท้อนให้เห็นค่านิยมของบุคคลอื่น และรับไว้ในรูปที่เปลี่ยนไปเพื่อนำมาเป็นของตน
3. "ตน" (Self) พยายามดำรงอยู่อย่างสม่ำเสมอ
4. อินทรีย์จะกระทำในทางซึ่งตรงกับ "ตน" (Self)
5. ประสบการณ์ซึ่งไม่ตรงกับโครงสร้างของตน (Self - Structure) ก็จะได้รับไว้อย่างไม่เต็มใจและ
6. "ตน" (Self) อาจเปลี่ยนไปได้อันเป็นผลจาก วุฒิภาวะและการเรียนรู้

¹⁹ ประมวล ทิศกสิน, ล.ก. หน้า 104 - 105

²⁰ Hall, and Lindzey, op. cit., p. 478.

อาจารย์เคโซ สนวนนท์²¹ ให้ความหมายของคำว่า "ตน" (self) ไว้ว่า

1. ทุกสิ่งทุกอย่างที่ตน ๆ หนึ่งตั้งใจ และพอใจที่จะเรียกมันว่าเป็น "ฉัน" และ "ของฉัน"
2. ตัวตนเป็นสิ่งที่มีชีวิต
3. ส่วนหนึ่งของบุคคลหรืออินทรีย์ที่แสดงออกซึ่งการกระทำทางใจ หรือ จะเรียกว่าเป็นตัวแทนของพฤติกรรมก็ได้
4. องค์การอันซับซ้อนยุ่งยากแห่งการรวมลักษณะต่าง ๆ ขึ้นมา เป็นเอกลักษณ์บุคคล
5. ความคิด อุดมการณ์ ความรู้สึก และความปรารถนาทั้งหมดซึ่งตัวของตัวเองหยั่งรู้และมองเห็นคุณค่าได้

ความเข้าใจตนเองมีความสำคัญมาก เพราะคนที่มีความเข้าใจตนเองถูกต้องยอมรับตนเองก็เป็นผู้ที่มีความสุข เยาวชนวัยรุ่นมีอยู่ 2 พวก คือ

1. เยาวชนวัยรุ่นที่ยอมรับตนเอง เป็นเยาวชนที่มีความสุข มีสุขภาพจิตดี เป็นผู้ที่ยอมรับทั้งส่วนดีและส่วนเสียของตน ยอมรับความเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและอารมณ์ของตน โดยคิดว่า เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะเป็นไปตามวัย รู้สึกว่าตนอยู่ในวัยหัวเลี้ยวหัวต่อ เป็นวัยที่กำลังเป็นผู้ใหญ่ สนใจที่จะแสวงหาเป้าหมายของชีวิต เป็นผู้ผ่านมรสุมของวัยรุ่นไปได้เป็นอย่างดี
2. เยาวชนวัยรุ่นที่ไม่ยอมรับตนเอง เป็นพวกที่คิดแต่ตนเอง มองไม่เห็นค่าของตนเอง รู้สึกว่าตนมีปมค้อย เช่น คิดว่าตนมีสติปัญญาต่ำเรียนหนังสือไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่ตนเองมีความฉลาดเหนือผู้อื่น รู้สึกไปเองว่าตนมีปมค้อย การรู้สึกเช่นนี้ เนืองมาจากผู้ที่อยู่ใกล้ชิดตัวเขา ตั้งมาตรฐานไวสูง และมุ่งหวังจะให้เด็กทำได้ หากมาตรฐานสูงไปก็อาจจะทำให้เด็กรู้สึกมีปมค้อยขึ้น เด็กวัยรุ่นที่ไม่ยอมรับตนเองมักจะเป็นบุคคลที่ไม่มีความสุข มีสุขภาพจิตที่ไม่ดี มักหาทางออกของชีวิตในทางที่ไม่ถูก บางคนไม่เชื่อตนเองทำอะไร เกรงว่าผู้ใหญ่จะไม่ยอมเลยไม่กล้าเสี่ยง บางคนก็หาทางแก้ปัญหาโดยการประพฤติดูชดกับผู้อื่นและสังคมปรารถนาจะให้เป็นอย่างอื่น เอาเกณฑ์การก้าวร้าวต่อสู้และพิสูจน์ตนเองว่า เป็นคนเก่งในหมู่เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน

²¹ เคโซ สนวนนท์, ปทานุกรมจิตวิทยา, หน้า 259

การยอมรับตนเองนั้น นักจิตวิทยาถือว่า เป็นแก่นของพฤติกรรมรวมของบุคคลที่แสดงออก หรือให้เป็นแบบแผนในการปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในสังคม หรือ ที่เรียกกันว่า "บุคลิกภาพ" ของคน นักจิตวิทยาเชื่อว่า "ตน" หรือ "ฉัน" นั้นพัฒนาสืบเนื่องมาตั้งแต่วัยทารก เด็กในวัยทารก แม้จะยังไม่เข้าใจภาษาที่ทราบว่าตนเอง เป็นที่ยอมรับและปรารถนาของผู้อื่นหรือไม่ควยความรู้สึก จากการสัมผัส เช่น การอุ้มของพ่อแม่ เด็กก็จะรู้ว่า "ตน" เป็นที่ต้องการหรือไม่ ต่อมาเมื่อเด็ก เจริญเติบโตอยู่ในวัยเด็กระยะต้น เด็กจะมีเครื่องมือที่จะช่วยให้เขาใจว่า มีความรู้สึก มีท่าที ต่อตนเองอย่างไร การชื่นชมของพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ที่อยู่รอบตัวเด็กจะเป็นสิ่งที่บอกให้ทราบว่า "ตน" เป็นคน อย่างไรในสายตาของผู้ใหญ่ เนื่องจากเด็กยังเยาว์วัยอยู่ ไม่มีความเข้าใจอะไรมาก ก็ต่อ มาตรฐานหรือเกณฑ์บทความราคา ผู้ปกครองหรือผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดเป็นสิ่งที่ยึดถือในเรื่องการรับรู้ เกี่ยวกับ "ตน" เช่น เด็กที่ได้รับคำชมว่าเป็น "คนดี" ตลอดเวลา ก็จะมีความรู้สึก และการรับรู้เกี่ยวกับ "ตน" ว่าเป็นคนดี "ไม่น่ารัก" "เป็นคนไม่ดี" เด็กก็จะคิดว่า "ตน" เป็นคน "ไม่น่ารัก" และ "ไม่ดี"

เมื่อเด็กเจริญเติบโตมาอยู่ในวัยเด็กระยะปลาย คือ วัยที่เริ่มเข้าโรงเรียน ผู้ที่มีส่วน ในการสร้างการรับรู้เรื่อง "ตน" นั้นก็ขยายวงกว้างขึ้น ครู อาจารย์ ในโรงเรียนและเพื่อน ๆ มีบทบาทสำคัญในการสร้างการรับรู้เรื่อง "ตน" แก่เด็ก เมื่อเด็กเข้าวัยรุ่น "ตน" ได้พัฒนามามาก แล้ว และบางสิ่งบางอย่างที่เป็นส่วนหนึ่งของ "ตน" ก็ได้วางรากไว้อย่างแน่นหนาเปลี่ยนแปลงยาก แต่เป็นโชคของมนุษย์อย่างหนึ่งที่มีความรู้สึกและการรับรู้เกี่ยวกับ "ตน" นี้เปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้น เยาวชนวัยรุ่นที่ไม่ยอมรับตนเอง ไม่มีความนับถือตนเอง มองไม่เห็นค่าของตนเอง ก็อาจเปลี่ยน เป็นเยาวชนวัยรุ่นที่ยอมรับตนเองได้ ถ้าหากระยะที่อยู่ในวัยรุ่นเป็นช่วงโชคดี ได้พบผู้ที่ให้กำลังใจ แสดงความหวังดีที่จริงใจ รวมทั้งเป็นแบบฉบับที่ดีควย บุคคลดังกล่าวอาจเป็น นิกามารดา ผู้ปกครอง หรือญาติที่ใกล้ชิด และเพื่อน ²² สเตรง ²³ กล่าวว่า เด็กวัยรุ่นมักจะปฏิเสธที่จะ

²² ศักขานี เทศก์มหาวิทยาลัยการศึกษาศาสตร์ กรมการฝึกหัดครู, บทความประกอบหมวดวิชา การศึกษาวัยพัฒนาการ, หน้า 136 - 139

²³ Strang, Ruth, The Adolescent Views Himself, p. 74.

ยอมรับตนเอง เด็กหญิงอายุ 16 ปี แสดงถึงการไม่ยอมรับตนเอง โดยกล่าวว่า "ทำไมฉันจึงเป็นคนน่าเกลียด ทุก ๆ คนเกลียดฉัน" เป็นต้น แม้แต่เด็กวัยรุ่นไทยเราก็ไม่ยอมรับตนเอง ซึ่งเรามักจะพบตามหนังสือพิมพ์ เด็กเขียนไปถามเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาของตน เช่น คัทรียา²⁴ เขียนไปถามแพทย์หญิงอนงค์ สิริยานนท์ ในรายการคลินิกสกุลไทย เธอบอกว่ามีอายุ 17 ปี สูง 160 ซม. น้ำหนัก 40 กก. เธอรู้สึกวุ่นวายและสูง อยากใครสักคนจะแนะนำว่า ทำอย่างไรจึงจะอ่อนนอยหน้า²⁵ กล่าวถึงปมก้อยของเธอที่ใบหน้ามีขนขึ้นมาก รู้สึกว่า ใคร ๆ ก็เป็นหน้าหนี เพราะขนอันน่าเกลียดบนใบหน้าของเธอ ส.นกรศรีธรรมราช²⁶ เมื่อเรียนอยู่ชั้น ป.5 ตกคนชมพู่แล้วหลังคด เวลาเดินเอียงไปทางซ้าย ทำให้มีปมก้อย เมื่อไปดูภาพยนตร์ชั้นเคอร์บอดด์ 007 เห็นพระเอกไปยัดตัวให้ยาวออกได้ อยากทราบว่า เครื่องมื่อยัดตัวให้ยาวมีอยู่ที่โรงพยาบาลใด ผู้ใช้นามว่า ผู้ที่ไม่มีใครสนใจ²⁷ เล่าว่า เป็นแผลยาวที่หัวเข่า น่าเกลียดมาก นุ่งกระโปรงก็ต้องนุ่งให้คลุมหัวเข่า ไม่เช่นนั้น เวลาเดินจะมองเห็นแผลเป็นน่าเกลียด เพื่อนฝูงล้อว่า เป็นยายแก่ เวลาเขาจัดทัศนักรท่องเที่ยวท่องเที่ยวกัน ก็ไม่สามารถไปกับเขาได้ กลายเป็นคนเขากับใครไม่ได้ อยากให้แผลเป็นหายจะอย่างไร จะเห็นว่า เด็กวัยรุ่นทั้ง 4 คนนี้ไม่ยอมรับตนเอง

²⁴ สกุลไทย 13, 655, หน้า 13

²⁵ สกุลไทย 13, 651, หน้า 13

²⁶ สกุลไทย 12, 623, หน้า 13

²⁷ สกุลไทย 14, 728, หน้า 13

รู้สึกว่าคุณมีปัญหาคอย เขากับเพื่อนไม่ได้ เพื่อน ๆ มองตนว่าเป็นคนน่าเกลียด เมื่อเขาไม่ยอมรับตนเอง จึงหาทางเล่าให้แพทย์ฟังเพื่อจะได้ช่วยเหลือทำให้เขาสบายใจขึ้น จึงเป็นข้อยืนยันได้ว่าเด็กที่ไม่ยอมรับตนเองนั้น ต้องการให้มีบริการให้คำปรึกษาหารืออย่างยิ่ง

แมทธิสัน²⁸ ได้ทำการศึกษาการประมาณค่าตนเอง (Self - estimates) ของนิสิตใหม่ในวิทยาลัย พบว่า นิสิตทั้งชายและหญิงมีจุดมุ่งหมายที่ไม่เป็นจริง (unrealistic) และความปรารถนาที่เขาเข้าวิทยาลัย เพราะหวังความโก้หรู มีความแตกต่างกันระหว่างสิ่งที่เขาเป็นและสิ่งที่เขาอยากเป็น บริการแนะแนวที่ประสบผลสำเร็จต้องพยายามทำให้ของว่างระหว่างตนตามอัตภาพ (Real - Self) และตนตามปณิธาน (Ideal - Self) แปรลงหรือจะหมดไปเลย การยอมรับตนเองจะเพิ่มขึ้นได้โดยการให้คำปรึกษาในรูปซึ่งผู้มารับคำปรึกษาเข้าใจในสิ่งที่ตนเป็นอยู่ ทำให้มีความมั่นใจ มีการยอมรับตนเองมากขึ้น คำแก้ตัวต่าง ๆ และการตำหนิตนเองน้อยลง ทำให้การประเมินค่าตนเอง (Self - appraisal) เป็นจริงมากขึ้นและมีความเชื่อมั่นตนเองมากขึ้น เขาอาจจะเปลี่ยนแบบตัวของเขาซึ่งเขาไม่ต้องการ "ช่วยให้เขานำภาพในปัจจุบันของตัวเขาซึ่งเขาก่อรูปเป็นภาพของอนาคตที่เขาต้องการ"²⁹ ที่กล่าวมานี้จะพบว่า "ตน" (Self) เป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก เพราะมันเป็นตัวนำและกำหนดพฤติกรรมของแต่ละบุคคล การเปลี่ยนแปลงของความคิดเกี่ยวกับตนเอง (Self - Concept) เป็นเหตุการณที่เด็กวัยรุ่นต้องการที่จะเข้าใจตัวเอง และยอมรับตนเองมากที่สุด เด็กจะสร้างการประกันตนเอง (Self - assurance) โดยการแสดงความสามารถให้ผู้อื่นเห็น ทำให้คนอื่นรักใคร่อาจจะมีการใจกำลังต่อสู้ บางครั้งเด็กจะมีตำหนิตนเอง (Self - blame) และดูถูกตนเอง (Self - depreciation)

²⁸ Matterson, Ross W., "Self - estimates of College Freshmen," Personnel and Guidance Journal 34 : 280 - 284, January, 1956.

²⁹ Allport, Gordon W., Becoming : Basic Considerations for a Psychology of Personality, p. 47.

เมื่อเรามีความรู้สึกเจ็บปวด (hurt) บางคนก็ทำลายสิ่งของหรือทำร้ายผู้อื่น อย่างไรก็ตาม เด็กก็จะค่อยเปลี่ยนไปเมื่อมีการเรียนรู้มากขึ้น" เด็กจะกำหนดแบบของตัวเองซึ่งเขายอมรับและคอย ๆ สร้างขึ้น" 30 โรเจอร์ 31 กล่าวว่า เมื่อบุคคลรับรู้และยอมรับอย่างถูกต้อง และรวบรวมขึ้นเป็นระบบจากประสบการณ์ที่เขาพบเห็น เขาจะเข้าใจผู้อื่นมากขึ้น และยอมรับผู้อื่นมากขึ้น บุคคลซึ่งป้องกันตัวเองจะเป็นศัตรูกับผู้อื่น เมื่อบุคคลมีความรู้สึกกลัวเรื่องราวทางเพศ เขาก็จะวิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่นซึ่งปฏิบัติอยู่ แต่เขายอมรับเขาก็เห็นเป็นเรื่องธรรมดา ไม่วิพากษ์วิจารณ์คนอื่น สเตรง 32 กล่าวว่า ความเข้าใจตนเองมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจผู้อื่น และอีกฝ่ายหนึ่งก็จะปฏิบัติเช่นเดียวกัน การที่เรารู้จัก "ตน" (Self) ของเราก็ได้มาจากการที่เรายอมรับทัศนคติของผู้อื่นที่มีต่อเรา จากการวิจัยของ คาร์ล โรเจอร์ 33 และ คณะ แสดงให้เห็นว่า การยอมรับตนเอง และการยอมรับผู้อื่นมีความสัมพันธ์กันในทางบวก เจอร์มิลด์ 34 เสนอแนะว่า ทัศนคติของแต่ละบุคคลที่มีต่อผู้อื่นจะสะท้อนทัศนคติของเขาที่มีต่อตนเอง และแต่ละบุคคลจะประเมินค่าตนเอง โดยการแปลผลที่ผู้อื่นคิดว่าเขาเป็นอย่างไร ไฟย์ 35 (Fey) เขาได้ร่างมาตราส่วนเพื่อวัดการประเมินค่าการยอมรับตนเอง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนแพทย์ปี 3 จำนวน 58 คน และแบ่งทำรายเฉลี่ย การยอมรับตนเองที่แท้จริงของนักเรียน และให้นักเรียน -

30 Zachry, Caroline B. and Lighty, Margaret, Emotion and Conduct in Adolescence, pp. 175 - 218.

31 Hall, and Lindzey, op.cit., p. 487.

32 Strang, op. cit., p. 110.

33 Rogers, Carl R., and Diamond Rosalind F., Psychotherapy and Personality Change, p. 132.

34 Jersild, Arthur T., In Search of Self, and Exploration of the Role of the school in Promoting Self - Understanding, p. 96.

35 Baughman, E. Earl, and Welsh, George Schlager, Personality : A Behavioral Science, p. 367.

แต่ละคน เขียนชื่อเพื่อนร่วมห้องที่เขาชอบมากที่สุด 5 ชื่อ คะแนนที่ได้สามารถเปรียบเทียบการประมาณค่าความสามารถในการยอมรับตนเองของเขา เพื่อยสรุปว่า

1. บุคคลซึ่งมีคะแนนการยอมรับตนเองสูง จะได้คะแนนการยอมรับผู้อื่นสูงด้วย และเขาจะรู้สึกว่าเป็นที่ยอมรับของผู้อื่นด้วย

2. บุคคลซึ่งได้คะแนนการยอมรับตนเองสูง แต่คะแนนการยอมรับผู้อื่นต่ำ มักจะรู้สึกว่าผู้อื่นยอมรับตน แม้ว่าจริงแล้วเขาไม่เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น เขาทั้งหลายประมาณค่าตัวเขาเองสูงกว่าที่เป็นจริง

3. นักเรียนที่มีการยอมรับดีที่สุดแสดงนัยสำคัญของการขัดแย้งระหว่างการยอมรับตนเองและการยอมรับผู้อื่นน้อยกว่านักเรียนที่มีการยอมรับน้อยที่สุด

4. สำหรับกลุ่มทั้งหมด การประมาณค่าของนักเรียนในความสามารถในการยอมรับของเขา ไม่สัมพันธ์กับความสามารถในการรับได้แท้จริงของเขา ไฟล์เดอร์ และ คณะ ใช้แบบสำรวจซึ่งใช้กับกลุ่ม และสามารถให้คะแนนทั้งทัศนคติของตนเอง และทัศนคติที่มีต่อผู้อื่น และ Q - Sorts พบว่า "บุคคลจะรับรู้ตามสมาชิกในกลุ่มซึ่งเขาชอบมากที่สุดและคล้ายกับตัว เขามากกว่าสมาชิกที่เขาชอบน้อย" ดันคิ และ คณะ (1955) ใช้แบบสำรวจแบบปรนัยเพื่อทราบถึง ตนตามอัตภาพ และ ตนตามปณิธาน จากนิสิตระดับปริญญาตรีสาขาสังคมวิทยา โจนส์สนับสนุนการศึกษาของไฟล์เดอร์³⁶

การศึกษาอื่น ๆ เกี่ยวกับการยอมรับตนเอง

ซาห์รัน³⁷ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเกี่ยวกับตนเอง (Self - Concept) กับโครงสร้างของบุคลิกภาพทั้งหมด และแสดงให้เห็นนัยสำคัญของความสัมพันธ์เพื่อนำมาใช้ในการแนะแนวทางจิตวิทยาของเด็กรุ่น ใช้ข้อทดสอบเพื่อวัดความคิดเกี่ยวกับตนเอง (Self - Concept)

³⁶ Ibid. p. 368.

³⁷ Zahran, Hamed A.S., "The Self - Concept in the Psychological Guidance of Adolescent, The British Journal of Educational Psychology 37 : 225 - 239, June, 1967.

การให้คำปรึกษา, และการปรับตน สติปัญญา บุคลิกภาพ การรับรู้ สังคม และ สิ่งแวดล้อม ซึ่งมีตัวแปรถึง 130 ตัวแปร โดยศึกษาเด็กวัยรุ่น 170 คน พบว่า ความคิดเกี่ยวกับตนเองที่เป็นไปในทางบวก (Positive Self - Concept) และการปรับตัวมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับอันอื่น ๆ ดังนั้นตัวแปรทางสติปัญญา และการรับรู้ ตัวแปรทางสังคมและสิ่งแวดล้อมจึงประสานเกี่ยวเนื่องกันไปด้วย ความสนใจซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการแนะแนวอาชีพ แต่ไม่สำคัญในการแนะแนวทางจิตวิทยา/ไฮแมน³⁸ ได้ทำการศึกษาค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกำกับการปรับตนในโรงเรียน ความเข้าใจตนเอง และชั้นในสังคม โดยศึกษาจากเด็กชาย 110 คน ในชั้นปีที่ 9 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในลอส แองเจลีส พบว่า นักเรียนที่มีการปรับตัวต่ำจะมีระดับของการขัดแย้งระหว่างความคิดเกี่ยวกับตนเอง (Self - Concept) และความคิดอันเป็นอุดมคติ (Ideal - Concept) มากกว่า นักเรียนที่มีการปรับตัวสูงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับ .005 และนักเรียนที่มีการปรับตัวต่ำมาจากบ้านระดับต่ำมากกว่าระดับอื่น ส่วนนักเรียนที่มีการปรับตัวสูงมาจากบ้านระดับกลาง และนักเรียนที่มีการปรับตัวต่ำที่มาจากบ้านชั้นกลางมีความขัดแย้งระหว่างความคิดเกี่ยวกับตนเอง (Self - Concept) และความคิดอันเป็นอุดมคติ (Ideal - Concept) มากกว่าเด็กที่มาจากบ้านระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับ .025

การศึกษาการยอมรับตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของเด็ก

สแตรง³⁹ ได้สรุปผลจากการทดสอบความเข้าใจตนเองของเด็กวัยรุ่นในเกรด 8 โดยการแบ่งเด็กเป็น 2 กลุ่ม คือ เด็กที่มีความสามารถในการ เรียนสูงมีประมาณ 28 คน และเด็กที่มีความสามารถในการ เรียนต่ำประมาณ 24 คน เด็กทั้งสองกลุ่มนี้ให้ตอบคำถามแบบเรียงความ โดยให้คำถามดังนี้

1. ข้าพเจ้าคือใคร ข้าพเจ้าคิดว่าตนเป็นคนประเภทใด
2. ข้าพเจ้าอยากเป็นคนประเภทใด ข้าพเจ้ามีจุดมุ่งหมายอะไรในชีวิต

³⁸ Hyman, Charlap, "Self - Concept And Social Class Correlates of Contrasting behavioral Subcultures Among Ninth Grade Boys," Dissertation Abstracts 25 : 3387 - 3388, December, 1964.

³⁹ Strang, op. cit., p. 89.

สตรง คือสรุปผลจากการทดสอบเด็กวัยรุ่นในครั้งนั้น เด็กที่มีความสามารถต่ำนั้น มีความแตกต่างระหว่าง ความคิดเกี่ยวกับตนเอง (Self - Concept) และตนตามปณิธาน (Ideal - Self) มาก เด็กกลุ่มนี้รู้สึกว่าตนต่ำต้อยมีจำนวนน้อยกว่าที่แสดง (Strang) คิดเอาไว้มาก บางทีอาจเป็นเพราะว่า เด็กพวกนี้มีความต้องการที่จะยกความรู้สึกยกย่องตนเอง (Self - Esteem) ขึ้น และมีความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงความกังวลใจที่มีสาเหตุมาจากการ คิดถึงความแตกต่างระหว่างตนตามอัตภาพ (real - self) และ ตนตามปณิธาน (Ideal - Self) ส่วนเด็กที่มีความสามารถในการ เรียนสูงนั้น ส่วนมากมักคิดว่าตนเป็นคนมีความสามารถปานกลาง มากกว่าที่จะคิดว่าตนเป็นคนเก่ง และตนตามปณิธาน (Ideal - Self) ก็ไม่ไ่สูงจนเกินไปไม่ได้ เหมือนเด็กที่มีความสามารถต่ำ สตรง สรุปว่า ตนตามปณิธาน (Ideal - Self) และความคิด เกี่ยวกับตนเอง (Self - Concept) ของเด็กกลุ่มนี้มีความคล้ายคลึงหรือสอดคล้องกันมาก แมคโดนัลด์⁴⁰ ได้ศึกษาความเข้าใจตนเองของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีการดังนี้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้น ป.5 จำนวน 14 ห้องเรียนเป็นตัวแทนนักเรียนใน โรงเรียนประถมศึกษา 8 โรงเรียน ในรัฐแมรีแลนด์ โดยแบ่งกลุ่มออกเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ ต่ำกว่าสติปัญญา (under achievement) 36 คน และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูง 36 คน ทั้งสอง กลุ่มนี้คัดเลือกด้วยการใช้สถิติหาตัวกลางของสมการแห่งการถดถอย (means of regression equation) ซึ่งให้สติปัญญาเป็นตัวแปรอิสระ และคะแนนที่ได้เป็นตัวแปรตาม เครื่องมือที่ใช้วัดมี Perkins Q - Sort และ Sarason Anxiety Scale ผลการศึกษาปรากฏว่า

1. เด็กหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำกว่าสติปัญญาจะมีความสอดคล้องระหว่าง "ตน" (Self) และตนตามปณิธาน (Ideal - Self) ต่ำกว่าเด็กหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง

⁴⁰ McDonald, Angus, "Differences between high ability underachieving students and high ability achieving students in relation to Self - Concept, Anxiety, and Lateral Dominance," Dissertation Abstract 26 : (1), 200, July, 1965.

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนความสอดคล้องระหว่าง "ตน" (Self) และ ตนตามปณิธาน (Ideal - Self) ของเด็กชายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าสติปัญญา จะมีค่าต่ำกว่าเด็กชายที่มีผลสัมฤทธิ์สูง แต่ความแตกต่างเป็นไปอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. เด็กชายที่มีคะแนนความกังวลใจสูงจะปรากฏว่า มีคะแนนความสอดคล้องระหว่าง "ตน" (Self) และ ตนตามปณิธาน (Ideal - Self) ต่ำกว่าเด็กชายที่มีคะแนนความกังวลใจต่ำ และความแตกต่างเป็นไปอย่างมีนัยสำคัญ และเด็กหญิงที่มีคะแนนความกังวลใจสูงจะรายงานความสอดคล้องระหว่าง "ตน" (Self) และ ตนตามปณิธาน (Ideal - Self) ต่ำกว่าเด็กหญิงที่มีคะแนนความกังวลใจต่ำ เช่นเดียวกัน แต่ผลของความแตกต่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ บอลล์⁴¹ ทำการศึกษาการยอมรับตนเองของเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมแบบผสมตอนปลาย จำนวน 228 คน โดยใช้เครื่องมือ

1. แบบทดสอบความสามารถในระดับโรงเรียนและระดับวิทยาลัย

2. ใช้ Bill's Index of Adjustment and Values

ผลของการศึกษาสรุปได้ว่า

1. การยอมรับตนเองของเด็กวัยรุ่นไม่สัมพันธ์กับเพศ ความสามารถ และผลสัมฤทธิ์ในโรงเรียน

2. ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่าง "ตน" และ ตนตามปณิธาน มีความสัมพันธ์กับระดับความสามารถและความแตกต่างระหว่างเพศ

3. เด็กหญิงวัยรุ่นที่มีความสามารถสูงจะมีคะแนนความแตกต่างระหว่าง "ตน" และ ตนตามปณิธาน ต่ำกว่าเด็กหญิงวัยรุ่นที่มีความสามารถต่ำ ในขณะที่เด็กชายวัยรุ่นที่มีความสามารถสูงจะมีคะแนนความแตกต่างสูงกว่าเด็กชายวัยรุ่นที่มีความสามารถต่ำ

ไม่ปรากฏว่า มีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับความแตกต่างระหว่าง "ตน" (Self) และ ตนตามปณิธาน (Ideal - Self)

⁴¹ Ball, Robert Louis, "The Testing of Selected hypotheses concerning the Self - Concept as it relates to the ability academic achievement and sex of high School Seniors," Dissertation Abstract 24 : (3), 1070 - 1071, September, 1963.

ค่ายัน 42 ได้ศึกษาเด็กชั้นประถมปีที่ 7 ประมาณ 567 คน ใน 2 โรงเรียนโดยแบ่ง
 เป็นสองกลุ่ม คือ โรงเรียนแรกเป็นกลุ่มวิวิธพันธุ์จำนวน 323 คน อีกโรงเรียนหนึ่งเป็นกลุ่ม
 เอกพันธุ์ มีจำนวน 244 คน ทั้งสองกลุ่มนี้ถือเอาความสามารถทางวิชาการ และผลสัมฤทธิ์
 เป็นเกณฑ์ตัดสิน เด็กทั้งสองกลุ่มมีความคล้ายคลึงกันในด้านอายุ สติปัญญา ผลสัมฤทธิ์คะแนนที่ได้
 ในโรงเรียน ประสบการณ์ที่เป็นสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน และระดับเศรษฐกิจสังคมในชุมชน
 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี ๓ อย่าง คือ การปรับตัวและการประมาณค่า คำนิยม (Index of
 Adjustment and Values and the Word Rating List) ค่ายันได้สรุปผลการวิจัยไว้ ดังนี้
 ทั้งเด็กชายและเด็กหญิงไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในเรื่องการยอมรับตนเอง และเด็กทั้งสอง
 กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูงมีการยอมรับตนเองไม่ต่างไปจากเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ
 การศึกษาเกี่ยวกับการยอมรับตนเองส่วนใหญ่เป็นการศึกษาเกี่ยวกับตนตามอัตภาพ (Real -
 Self) และตนตามปณิธาน (Ideal - Self) ซึ่งต่างจากการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งเป็นการหาความ
 สัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ การยอมรับตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน การศึกษาทั้งหมดที่กล่าว
 มาข้างต้นจะพบว่า การศึกษาบางเรื่องก็ศึกษาแต่ลักษณะบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และเก็บตัว แต่เพียง
 อย่างเดียว บางเรื่องก็ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพซึ่งเป็นตัวแปรอิสระ กับผลสัมฤทธิ์
 ทางการ เรียน ซึ่งเป็นตัวแปรตาม บางเรื่องก็ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับตนเอง ซึ่งเป็น
 ตัวกลางกับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนซึ่งเป็นตัวแปรตาม บางเรื่องก็ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการ
 ยอมรับตนเอง และโครงสร้างของบุคลิกภาพ ยังไม่ค่อยมีการศึกษาเรื่องที่ ศึกษาความสัมพันธ์
 ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพ, การยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน จึงเป็นเหตุจูงใจให้
 ผู้เขียนทำการศึกษา เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสามนี้

42 Dyson, Ernest, "A Study of the Relationship between Acceptance of Self, Academic Self-Concept, and Two types of Grouping procedures used with Seventh Grade Pupils," Dissertation Abstract 26 : 1475, September, 1965.

วิธีดำเนินการ

กลุ่มตัวอย่าง

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของการศึกษารุ่นนี้ ได้ส่งแบบสอบถามไปยังนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้น ม.ศ.1, ม.ศ.3 และ ม.ศ.5 ปีการศึกษา 2511 ที่มีอายุ 13 – 20 ปี ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลในจังหวัดชลบุรี 3 แห่ง ซึ่งในจังหวัดชลบุรีนี้ มีโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลที่เปิดสอนชั้น ม.ศ.1 – ม.ศ.5 ในปีการศึกษา 2511 นี้จำนวน 5 แห่ง คือ

1. โรงเรียนวัดสิงห์ มีนักเรียนทั้งหมด 1064 คน เปิดสอนชั้น ม.ศ.5 ทั้งแผนกศิลป์และวิทยาศาสตร์
2. โรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคม มีนักเรียนทั้งหมด 709 คน เปิดสอนชั้น ม.ศ.5 ทั้งแผนกศิลป์ และวิทยาศาสตร์
3. โรงเรียนวัดหนองแถม มีนักเรียนทั้งหมด 545 คน เปิดสอนชั้น ม.ศ.5 ทั้งแผนกศิลป์และวิทยาศาสตร์
4. โรงเรียนวัดแจ้งรอน มีนักเรียนทั้งหมด 498 คน เปิดสอนชั้น ม.ศ.5 เฉพาะแผนกศิลป์
5. โรงเรียนวัดอินทาราม มีนักเรียนทั้งหมด 680 คน เปิดสอนชั้น ม.ศ.5 เฉพาะแผนกศิลป์

รวมมีนักเรียนทั้งสิ้น 3496 คน ได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างมา 3 โรงเรียน ได้แก่โรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคม, โรงเรียนวัดแจ้งรอน และโรงเรียนวัดอินทาราม ในแต่ละโรงเรียนได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างชั้นละ 1 ห้องเรียน รวม 3 โรงเรียนได้กลุ่มตัวอย่าง 9 ห้องเรียน จำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 307 คน ซึ่งถือเป็นกลุ่มตัวอย่างที่แทนจำนวนประชากรวัยรุ่นในจังหวัดชลบุรีได้ นักเรียน 307 คนนี้ได้ออกแบบสอบถามกลับคืนทั้งสิ้น 307 ฉบับ เป็นแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์เสีย 26 ฉบับ คงเหลือแบบสอบถาม 281 ฉบับ คิดเป็น 91.53 % ของจำนวนทั้งหมด ซึ่งนับเป็นจำนวนมาก

เพื่อสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการนี้ นักเรียนทั้ง 281 คน จะใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์ผลและหาข้อยุติต่อไป

ดังนั้นในบรรดากลุ่มตัวอย่างจำนวน 281 คนนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้น ม.ศ.1, 3, และ 5 ทั้ง 3 โรงเรียน และสามารถจำแนกออกจากโรงเรียน ชั้น และ เพศ ได้ดังนี้

ตาราง 1. จำนวนนักเรียนชายหญิงในกลุ่มตัวอย่าง แยกตามโรงเรียน ชั้น และ เพศ

ชั้น	โรงเรียน	จำนวน		รวม	คิดเป็นร้อยละ
		ชาย	หญิง		
1. โรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคม					
	ชั้น ม.ศ.1 ข.	23	14	37	13
	ม.ศ.3 ข.	14	19	33	12
	ม.ศ.5 (วิทยาศาสตร์)	30	6	36	13
2. โรงเรียนวัดแจรงร้อน					
	ชั้น ม.ศ.1 ข.	17	9	26	9
	ม.ศ.3 ก.	15	11	26	9
	ม.ศ.5 (ศิลป์)	18	8	26	9
3. โรงเรียนวัดอินทาราม					
	ชั้น ม.ศ.1 ง.	18	19	37	13
	ม.ศ.3 ก.	19	15	34	13
	ม.ศ.5 (ศิลป์)	13	13	26	9
จำนวน		167	114	281	100 %
รวม	ร้อยละ	59 %	41 %		

จะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 โรงเรียนมีจำนวนใกล้เคียงกัน คือโรงเรียนสุวรรณาราม วิทยาคม มีจำนวน 38 % และโรงเรียนวชิรวิทย์วิทยาคม มีจำนวน 35 % ส่วนโรงเรียนวิจิตรวาทธรรม มีจำนวน 27 % และเมื่อพิจารณาตามเพศแล้ว ทั้งนี้สตรีชายและหญิงที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างมีจำนวนใกล้เคียงกัน ดังนั้นอาจถือได้ว่า สัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างซึ่งแจกตามโรงเรียน และเพศ มีความเหมาะสมพอสมควร

เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล

1. ข้อมูลต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ผลของการรณรงค์ครั้งนี้ ได้มาจากคำตอบของนักเรียนซึ่งตอบแบบสอบถาม จำนวน 190 ข้อ โดยขอความหรือขอคำถามในแบบสอบถามฉบับนี้ แบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

ตอนแรก เป็นข้อความหรือขอคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดของตัวนักเรียน (Information) เช่น โรงเรียน ชั้น เพศ อายุ วิชาที่นักเรียนชอบมากที่สุด วิชาที่นักเรียนชอบน้อยที่สุด วิชาที่นักเรียนทำคะแนนได้ดีเสมอมาทุกปี และคะแนนที่สอบได้ในภาคกลางของปีการศึกษา 2511 เป็นคำถามประเภทให้นักเรียนเติมคำในช่องว่าง

ตอนสอง เป็นแบบสอบถามแบบ ลิเกิต สเกล (Likert Scale) ซึ่งเป็นลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพเก็บตัว หรือแสดงตัวของนักเรียน ให้นักเรียนประมาณค่าตัวของนักเรียนเอง มีคำถามในตอนนี้ 140 ข้อ ซึ่งแบบสอบถามตอนนี้สามารถแยกได้เป็นพวกแสดงตัว และเก็บตัว โดยที่ข้อ 1 - 58 นี้ ถ้าเด็กผู้ใดตอบในช่องน้อยที่สุด หรือ น้อย แสดงว่าเป็นคนเก็บตัว ถ้าเด็กตอบในช่องมากที่สุด หรือ มาก แสดงว่าเป็นคนแสดงตัว ส่วนในข้อ 59 - 140 ถ้าเด็กตอบในช่องน้อยที่สุด หรือ น้อย แสดงว่า เป็นคนแสดงตัว ถ้าตอบในช่องมากที่สุด หรือมาก แสดงว่า เป็นคนเก็บตัว ส่วนคนที่ตอบในช่องปานกลาง แสดงว่าเป็นคนที่ไม่เก็บตัวหรือแสดงตัวเกินไป ที่เราเรียกว่า พวก แอมไบเวต ขอความที่บรรยายลักษณะพฤติกรรมนี้ ให้นักเรียนพิจารณา ความ ข้อความใดที่ถูกต้อง หรือเป็นข้อความที่กล่าวสอดคล้องกับความรู้สึกที่เป็นจริงของผู้ตอบ ก็ให้เลือกตอบ ในช่องมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ตามความรู้สึกที่เป็นจริงของผู้ตอบ

เช่น

การสร้างแบบสอบถาม

ในการสร้างแบบสอบถามเพื่อสำรวจรวมข้อมูลนั้น ผู้เขียนได้ศึกษา ลักษณะแบบสอบถามแบบ
 ดิเกิต ของเบสท์¹ ซึ่งใช้สร้างแบบสอบถามในตอนสอง เกี่ยวกับพฤติกรรมต่าง ๆ ที่แสดงออกถึง
 บุคลิกภาพเก็บตัว หรือ แสดงตัวของเด็ก โดยดัดแปลงมาจาก

1. แบบสำรวจบุคลิกภาพรวมมินนีโซตา หรือ เรียกย่อ ๆ ว่า เอ็ม เอ็ม พี ไอ (The
 Minnesota Multiphasic Personality Inventory)
2. ศึกษาจากตำราทั้งไทยและต่างประเทศเกี่ยวกับลักษณะ เก็บตัว และ แสดงตัว
 และนำมาดัดแปลงให้เหมาะสมกับสภาพของเด็กวัยรุ่นของไทย

เมื่อศึกษาจากตำราและนำมาจากแบบสำรวจบุคลิกภาพรวมมินนีโซตาแล้ว นำมาเขียนเป็น
 ประโยคต่าง ๆ ในรูปพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพเก็บตัว และแสดงตัว ผู้ถูกทดสอบจะแสดง
 ความรู้สึกของตนต่อประโยคแต่ละประโยคออกมาตามมาตราส่วน 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก
 ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ขอ 1 - 58 ให้คะแนนดังนี้		
มากที่สุด	5	คะแนน
มาก	4	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	2	คะแนน
น้อยที่สุด	1	คะแนน

¹ Best, John W., Research in Education, pp. 157 - 160.

ส่วนข้อ 59 - 140 ให้คะแนนกลับกันดังนี้

น้อยที่สุด	5	คะแนน
น้อย	4	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
มาก	2	คะแนน
มากที่สุด	1	คะแนน

ที่เป็นเช่นนี้เพราะ ลักษณะพฤติกรรมในข้อ 1 - 58 นั้น เด็กคนใดมีมาก หรือ มากที่สุด แสดงว่า เด็กคนนั้นเป็นคนแสดงตัว แก่ข้อ 59 - 140 นั้น เด็กแสดงตัวจะต้องมีลักษณะพฤติกรรม เหลือน้อย หรือ น้อยที่สุด จึงให้คะแนนคล้อยตามกันไป ส่วนเด็กเก็บตัวก็จะต้องมีพฤติกรรมในข้อ 1 - 58 น้อย หรือ น้อยที่สุด แต่มีพฤติกรรมในข้อ 59 - 140 มาก หรือ มากที่สุด

แบบสอบถามตอนสามนี้ ผู้เขียนได้สร้างขึ้นเอง เป็นแบบ Semantic Differential Scale โดยศึกษาและรวบรวมลักษณะของเด็กวัยรุ่นทางกายภาพ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม แล้วแต่งเป็นข้อความสั้น ๆ จากนักจิตวิทยาที่ปรึกษาตรวจสอบความเหมาะสมเป็นรายข้อ แล้วนำไปทดลองสอบ (pretest) กับเด็กที่มีอายุ 13 - 20 ปี ในโรงเรียนยานนาวา พระนคร จำนวน 50 คน เมื่อวันที่ 28 มกราคม พ.ศ. 2512 โดยไปควบคุมการสอบถามด้วยตนเอง แล้วนำแบบสอบถามมาวิเคราะห์เพื่อเลือกข้อที่เหมาะสมนำไปทดสอบจริง ในการวิเคราะห์ ข้อคำถามเป็นการตรวจสอบค่า Validity โดยใช้วิธี Equal - Appearing Intervals ของเซอร์สโตน² แล้วนำแบบสอบถามนั้นมาใช้เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลต่อไป

วิธีรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ของงานนี้ ได้รวบรวมเมื่อวันที่ 4 - 11 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2512 โดยไปควบคุมการสอบถามโดยตนเองทั้ง 3 แห่ง ก่อนที่จะให้นักเรียนตอบแบบสอบถาม ได้แจ้งถึงความมุ่งหมายและวิธีการตอบแบบสอบถามให้นักเรียนเข้าใจ และได้ย้ำถึงความถูกต้อง และ

² Edward, Allen L., Techniques of Attitude Scale Construction, pp. 86 - 92.

ความสนใจในการให้ความจริงแก่แบบสอบถาม ได้เพิ่มจากคำชี้แจงของแบบสอบถาม อีกด้วย
ให้เวลานักเรียนตอบแบบสอบถามประมาณ 1 ชั่วโมง 15 นาที แล้วเก็บแบบสอบถามกลับคืน โดยวิธี
ดังกล่าวนี้ ปรากฏว่า ได้รับแบบสอบถามที่นักเรียนร่วมมือตอบอย่างสมบูรณ์ถึง 91.53 % ของแบบ
สอบถามที่ส่งไป ดังกล่าวแล้ว

การจิกกระทำกับข้อมูล

คำตอบในแบบสอบถามที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง ได้นำมาคำนวณหาค่าทาง ๆ ทางสถิติ เช่น
ค่าเฉลี่ย (Mean) การถดถอย ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation coefficient)
ซึ่งทางสถิติเหล่านี้คำนวณหาโดยใช้เครื่องคำนวณ (Calculator) ส่วนการแจกแจงนับจำนวนหรือการ
แจกแจงความถี่ (Frequency distribution) และการให้คะแนนข้อคำตอบต่าง ๆ ทำด้วยมือ
เป็นส่วนใหญ่ เริ่มจากเมื่อได้แบบสอบถามมาแล้ว ตรวจให้คะแนนในแบบสอบถามตอนสองก่อน
ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น แล้วรวมคะแนนของทุก ๆ ข้อ ก็จะเป็นคะแนนลักษณะพฤติกรรมของเด็กคนนั้น
ตรวจให้คะแนนไปจนครบ 281 คน แล้วนำคะแนนทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ย (mean) แล้วตัด 27 %
หัวท้ายเพื่อแบ่งเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว พวกที่อยู่ตรงกลาง ๆ เป็นพวกที่มีลักษณะแสดงตัว
เท่า ๆ กับลักษณะเก็บตัว หรือที่เรียกว่า พวกแอมไบเวอร์ต (Ambivert) จะตัดทิ้งไม่ทำการศึกษา
ดังนั้นจึงได้เด็กแสดงตัวจำนวน 76 คน และเด็กเก็บตัวอีก 76 คน แล้วจึงมาตรวจคะแนนในแบบ
สอบถามตอนสาม ซึ่งเป็นแบบสอบถามแสดงการยอมรับตนเองของเด็ก ซึ่งเป็นแบบ Semantic
differential Scale แบ่งเป็น 2 ส่วนทางซ้ายมือ เป็นลักษณะที่เด็กเป็นอยู่จริง ๆ ส่วนทาง
ขวามือเป็นความพอใจของนักเรียนต่อลักษณะทางซ้ายมือ ดังตัวอย่าง

(0) ขาพเจ้าเป็นกน					ขาพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของขาพเจ้า				
5	4	3	2	1	5	4	3	2	1
สวย				ชั่ว	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

ในทางซ้ายมือ ซึ่งเป็นลักษณะของเด็กนั้น ถ้าเด็กตอบในช่อง "สวย" ก็ให้ 5 คะแนน, ถอนข้างสวย
4 คะแนน, พออยู่ได้ (กึ่งของกลาง) ให้ 3 คะแนน, ถอนข้างชั่ว 2 คะแนน ชั่ว 1 คะแนน

การที่เราให้คะแนนเช่นนี้ เพราะถือเกณฑ์ทางสังคมเป็นหลัก โดยถือความนิยมทางสังคมของเด็กวัยรุ่น เด็กวัยรุ่นนิยม "สวย" มากกว่า "ชั่ว" จึงให้คะแนนทางค่าน "สวย" มากกว่าทางค่าน "ชั่ว" ส่วนทางขวามือซึ่งเป็นความพอใจของเด็กนั้น ถ้าเด็กตอบในช่องพอใจมากที่สุด ให้ 5 คะแนน, มาก 4 คะแนน, ปานกลาง 3 คะแนน, น้อย 2 คะแนน, น้อยที่สุด 1 คะแนน แล้วนำคะแนนที่ได้คูณด้วย 2 ของมาคูณกัน เป็นคะแนนของข้อนั้น ๆ ตามสูตรของ Fishbein สำหรับวัดทัศนคติ

$$A = \sum_{i=1}^{50} a_i b_i$$

A = ทัศนคติที่มีต่อตนเอง

a_i = ความถี่เห็นของเด็กที่พอใจหรือไม่พอใจต่อลักษณะของตน

b_i = ความเชื่อว่าเขาเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ หรืออาจกล่าวได้ว่า เป็นความจริง

สำหรับตัวเด็ก เพราะเป็นสิ่งที่เด็กรับรู้ว่าเขาเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งบางครั้งลักษณะที่เด็กเป็นอยู่ และตอบมาว่าเขามีลักษณะอย่างนั้นอย่างนี้ อาจไม่ใช่ลักษณะที่เด็กยอมรับเอง แต่เป็นเพราะ บิดา มารดา ครู หรือเพื่อน บอกว่าเขาเป็นอย่างนั้น เขาก็รับทราบ และยอมรับว่านั่นเป็นลักษณะของเขา ตัวอย่าง เช่น ค.ช.แดง เป็นคนเก่ง แต่ครูไม่ชอบเขา ครูบอกเขาทุกวันว่าเขาเป็นคนโง่ นานเข้าเขาก็รับรู้ว่าเขาเป็นคนโง่ ซึ่งอาจทำให้เขารับรู้ในตัวเองของเขาอย่างผิด ๆ ก็ได้ เมื่อนำองค์ประกอบ 2 อย่างซึ่งสัมพันธ์กัน คือความเชื่อว่าเขาเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ คูณกับความพอใจที่มีต่อลักษณะที่เขาเป็นอยู่ ก็จะได้อัตรา คือ ทัศนคติที่มีต่อตนเอง หรืออาจกล่าวได้ว่า คือการยอมรับตนเองของเด็กนั่นเอง การให้คะแนนตอนนี้นำคะแนนทั้งสองค่านมาคูณกันทีละข้อ จนครบ 50 ข้อ นำคะแนนทั้ง 50 ข้อมารวมกัน ก็จะเป็นคะแนนการยอมรับตนเองของเด็กคนหนึ่ง ๆ ตรวจให้คะแนนการยอมรับตนเองของเด็กแสดงตัวและเด็กเก็บตัวทั้ง 152 คน

³ Fishbein ; Measuring Cognitive and Affective Aspects of Attitude, Unpublished Paper, Psychology Department, University of Illinois, 1967.

แล้วนำคะแนนที่นักเรียนประมาณค่าตนเองว่าเป็นพวกแสดงตัวหรือเก็บตัว กับคะแนนการยอมรับตนเอง และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กแสดงตัว และเก็บตัว มาหาค่าความสัมพันธ์กัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการสรุปผลหรือหาข้อยุติของรายงานนี้ จะทำการวิเคราะห์และกำหนดค่าสถิติต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้ในการแปลผล โดยจะกำหนดค่าสถิติ ดังต่อไปนี้

1. ในตอนทดลองสอบ (pretest) ทำการวิเคราะห์ข้อความ (Statements) ในแบบสอบถาม โดยใช้สูตรการหาพิสัยของ ควอดไทด์ (ค่า Q)

4

$$C_{25} = L + \frac{(.25 - \sum Pb)i}{Pw} \quad (1)$$

ในเมื่อ C_{25} แทน คะแนนไทด์ 25
 L แทน ขีดจำกัดกลางของอันตรภาคชั้นซึ่งคะแนนไทด์ 25 ตกอยู่
 $\sum Pb$ แทน ผลบวกของสัดส่วนที่อยู่ต่ำกว่าอันตรภาคชั้นซึ่งคะแนนไทด์ 25 ตกอยู่
 Pw แทน สัดส่วนของอันตรภาคชั้นซึ่งคะแนนไทด์ 25 ตกอยู่
 i แทน ความกว้างของอันตรภาคชั้น

5

$$C_{75} = L + \frac{(.75 - \sum Pb)i}{Pw} \quad (2)$$

ในเมื่อ C_{75} แทน คะแนนไทด์ 75
 $\sum Pb$ แทน ผลบวกของสัดส่วนที่อยู่ต่ำกว่าอันตรภาคชั้นซึ่งคะแนนไทด์ 75 ตกอยู่
 Pw แทน สัดส่วนของอันตรภาคชั้นซึ่งคะแนนไทด์ 75 ตกอยู่

⁴ Edwards, loc. cit.

⁵ Ibid.

$$Q = C_{75} - C_{25} \dots \dots \dots (3)$$

2. รายละเอียดของคะแนนจากแบบสอบถามการยอมรับตนเอง และรายละเอียดของผลการเรียน
ของนักเรียน โดยในสูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

$\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

3. ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ของคะแนนการยอมรับตนเอง
และของผลการเรียน ซึ่งค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานนี้จะบ่งชี้ถึงปริมาณการกระจายของคะแนน
ถ้ามีค่าสูง แสดงว่า คะแนนจากแบบทดสอบของนักเรียนมีความแตกต่างกันมาก ถ้ามีค่าต่ำย่อม
แสดงว่า คะแนนที่นักเรียนได้จากแบบสอบถามมีค่าใกล้เคียงกัน หรือมีพิสัย (range) แคบ ค่า
ความเบี่ยงเบนมาตรฐานนี้ กำหนดหาได้จากสูตร

$$S = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

S แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนดิบ
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนนักเรียน

⁶ Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, p. 27.

⁷ Ferguson, George A., Statistical Analysis in Psychology and Education, p. 67.

4. รายเฉลี่ยของคะแนนจากแบบสอบถามก่อนสอบ เพื่อแบ่งเด็กแสดงตัวและเก็บตัว โดยใช้สูตร

8

$$\bar{X} = X_o + \frac{i \sum f x'}{N}$$

ในเมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

X_o แทน มัชฌิมสมมติ

i แทน อันตรภาคชั้น

$\sum f x'$ แทน ผลบวกของผลคูณระหว่างความถี่และจุดกลางใหม่ของคะแนนแต่ละชั้น

5. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยใช้สูตรของ Pearson Productmoment Coefficient of Correlation เป็นค่าความสัมพันธ์ของคะแนน 2 ชุด โดยหาจากสูตร

9

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

ซึ่ง r_{xy} แทน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$\sum XY$ แทน ผลรวมของผลคูณของคะแนน X กับ Y

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน X

$\sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนน Y

N แทน จำนวนนักเรียน

⁸ ประคอง กรรณสูต, สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู, หน้า 39

⁹ Garrett op.cit., p. 225.

โดยจะหาความสัมพันธ์ทั้งหมด 16 ตัวด้วยกัน คือ

r_1 เป็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับตนเองของเด็กแสดงตัว กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก

r_2 เป็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับตนเองของเด็กเก็บตัว กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก

✓ r_3 เป็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

✓ r_4 เป็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

r_5 เป็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว กับ การยอมรับตนเองของเด็ก

r_6 เป็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว กับ การยอมรับตนเองของเด็ก

r_7 เป็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว กับ คะแนนการใช้ภาษาไทย

r_8 เป็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว กับ คะแนนการใช้ภาษาไทย

r_9 เป็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว กับ คะแนนวรรณคดีไทย

r_{10} เป็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว กับ คะแนนวรรณคดีไทย

r_{11} เป็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว กับ คะแนนวิชาภูมิ-ประวัติศาสตร์

r_{12} เป็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว กับ คะแนนวิชาภูมิ-ประวัติศาสตร์

r_{13} เป็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว กับ คะแนนวิชาเลข-พีชคณิต

r_{14} เป็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว กับ คะแนนวิชาเลข-พีชคณิต

r_{15} เป็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว กับ คะแนนวิทยาศาสตร์ทั่วไป

r_{16} เป็นค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว กับ คะแนนวิทยาศาสตร์ทั่วไป

6. การทดสอบความแตกต่างระหว่างความสัมพันธ์ของสิ่งต่อไปนี้

ก. การยอมรับตนเอง กับ ผลสัมฤทธิ์ของเด็กแสดงตัวและเด็กเก็บตัว

ข. บุคลิกภาพ กับ ผลสัมฤทธิ์ของเด็กแสดงตัวและเด็กเก็บตัว

ค. บุคลิกภาพ กับ การยอมรับตนเองของเด็กแสดงตัวและเด็กเก็บตัว

โดยสูตร

10

$$Z = \frac{z'_1 - z'_2}{\sigma_{z'_1 - z'_2}}$$

เมื่อ

$$\sigma_{z'_1 - z'_2} = \sqrt{\frac{2}{n-3}}$$

n แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มหนึ่ง (เมื่อทุกกลุ่มมี n เท่ากัน)

z'_1 แทน คะแนนมาตรฐานซึ่งเปลี่ยนมาจาก r_1

z'_2 แทน คะแนนมาตรฐานซึ่งเปลี่ยนมาจาก r_2

7. ทำการเปรียบเทียบว่า

ก. เด็กที่แสดงตัวและเก็บตัวมีการยอมรับตนเองแตกต่างกันหรือไม่

ข. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กแสดงตัวและเก็บตัวต่างกันหรือไม่

โดยสูตร

11

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

t แทน อัตราส่วนวิกฤต (t - test)

$\bar{X}_1$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มหนึ่ง

$\bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสอง

s_1^2 แทน ค่าความแปรปรวน (Variance) ในการตอบคำถาม
ของกลุ่มหนึ่ง

¹⁰ Edwards, Allen L., Experimental Design in Psychological Research, p. 82.

¹¹ Ibid. p. 168.

s_2^2 แทน ค่าความแปรปรวน (Variance) ในการตอบคำถาม
ของกรุปที่สอง

n_1 แทน จำนวนนักเรียนในกรุปหนึ่ง

n_2 แทน จำนวนนักเรียนในกรุปสอง

8. เอาจนั้กับความถี่และหาการอยละของเด็กแสดงตัวและเก็บตัว แยกตามอายุ, เพศ, โรงเรียน, วิชาที่ชอบมากที่สุด, วิชาที่รบน้อยที่สุด, วิชาที่ทำคะแนนได้ดีเสมอมา, ลักษณะพฤติกรรมที่เด็กแสดงตัวมีมาก และ พฤติกรรมที่น้อย, ลักษณะพฤติกรรมที่เด็กเก็บตัวมีมาก และ ที่น้อย ตลอดจน ลักษณะทางร่างกาย ทางสติปัญญา อารมณ์ และสังคมของเด็กวัยรุนที่แสดงตัว และ เก็บตัว

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้ จะได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และความหมายของการวิเคราะห์เหล่านั้น ไปตามลำดับความมุ่งหมาย ดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 1 และเพื่อให้การแปลมีความหมายตรงกัน จึงขอเสนอสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่จะใช้ในการวิเคราะห์เสียก่อน ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

X	แทน คะแนนดิบ
$\sum X$	แทน ผลรวมของคะแนนดิบ
$\sum X^2$	แทน ผลรวมของคะแนนดิบของแต่ละตัวยกกำลังสอง
$\bar{X}$	แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย
N	แทน จำนวนนักเรียน
r	แทน สัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์แบบ Simple Correlation
z	แทน คะแนนมาตรฐาน
S	แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
S^2	แทน ค่าความแปรปรวน (Variance)
SE	แทน ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
t	แทน อัตราส่วนวิกฤต (t - test)

การวิเคราะห์ข้อมูลต่อไปนี้ จะแบ่งเป็น 5 หมวดคือ การวิเคราะห์เกี่ยวกับ

1. แบบสอบถามที่ใช้จำแนกเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว
2. รายละเอียดของเด็กวัยรุ่นที่แสดงตัว และเก็บตัวซึ่งได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2
3. ลักษณะเฉพาะของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว ซึ่งได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2

และตอนที่ 3

4. เปรียบเทียบการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว

5. ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ, การยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน ของเด็กแสดงตัวและ เด็กเก็บตัว

1. แบบสอบถามที่ใช้จำแนกเด็กแสดงตัวและเด็กเก็บตัว

เมื่อได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ 281 ฉบับแล้ว ได้ทำการตรวจให้คะแนนข้อความในแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ปรากฏว่า เด็กได้คะแนนสูงสุด 523 คะแนน และคนที่ได้คะแนนต่ำสุดได้ 316 คะแนน นำมาแจกแจงความถี่และหาค่าคะแนนเฉลี่ยได้คะแนนเฉลี่ย = 405.95, ตัด 27 % หัวท้าย เพื่อทำการศึกษาต่อไป ได้เด็กแสดงตัว 76 คน และเด็กเก็บตัว 76 คน ส่วนเด็กในช่วงกลางอีก 129 คน ตัดทิ้งไม่ทำการศึกษา ปรากฏว่า เด็กแสดงตัวทั้ง 76 คนนี้ ได้คะแนนตั้งแต่ 425 – 523 คะแนน และเด็กเก็บตัวได้คะแนนตั้งแต่ 316 – 398 คะแนน ส่วนพวกไบเวอต ซึ่งเป็นเด็กที่ได้ คะแนนระหว่าง 399 – 424 คะแนน เพราะเป็นพวกที่มีลักษณะเก็บตัว และแสดงตัวพอ ๆ กัน จึงมี คะแนนอยู่ในช่วงกลาง ผลจากการศึกษานี้ ทำให้เรามีแบบสอบถามเพื่อจำแนกเด็กแสดงตัว และเด็ก เก็บตัว

2. รายละเอียดของเด็กวัยรุ่นที่แสดงตัวและเก็บตัว

ซึ่งพิจารณาจากการตอบแบบสอบถามตอนที่ 1 เด็กวัยรุ่นที่แสดงตัว สามารถจำแนก ตามโรงเรียนและตามเพศ ได้ดังนี้

ตาราง 2. จำนวนนักเรียนวัยรุ่นที่แสดงตัว แยกตามโรงเรียนและเพศ

โรงเรียน	จำนวน		รวม	คิดเป็นร้อยละ
	ชาย	หญิง		
วัดอินทาราม	18	7	25	32.89
วัดแจ้งรอน	19	8	27	35.53
สุวรรณารามวิทยาคม	18	6	24	31.58
จำนวนรวม	55	21	76	100
ร้อยละ	72.37	27.63		

จะเห็นว่า โรงเรียนวัดอินทาราม, วัดแจ้งรอน และ สุวรรณารามวิทยาคม มีจำนวนเด็กแสดงตัวทั้งชายและหญิงใกล้เคียงกัน คือ มีจำนวน 32.89 %, 35.53 % และ 31.58 % ตามลำดับ ทั้งนี้เป็นเพราะ โรงเรียนทั้งสามแห่งมีสภาพแวดล้อมใกล้เคียงกัน อยู่ในจังหวัดเดียวกัน แม่จะอยู่ต่างอำเภอกันก็ตาม และเมื่อพิจารณาจากกลุ่มเด็กแสดงตัวทั้งหมด จะพบว่า เด็กแสดงตัวส่วนมากเป็นเด็กชาย มีมากถึง 72.37 % ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ส่วนเด็กหญิงที่แสดงตัวมีจำนวน 27.63 % เท่านั้น ที่เป็นเช่นนี้จะเป็นเพราะว่า วัฒนธรรมของไทยนิยมเด็กหญิงที่เรียบร้อย สงบเสงี่ยม และมีความร่าเริงพอสมควรให้เด็กหญิงเรียบร้อย อ่อนหวาน ไม่เที่ยวเตร่ หรือเข้าสังคมมากนัก ส่วนเด็กชายมีอิสระในการเที่ยว และการสังคมมากกว่าเด็กหญิง จึงมีลักษณะแสดงตัวมากกว่าเด็กหญิง สำหรับเด็กวัยรุ่นที่เก็บตัว สามารถจำแนกตามโรงเรียนและเพศ ได้ดังนี้

ตาราง 3. จำนวนนักเรียนวัยรุ่นที่เก็บตัวแยกตามโรงเรียน และเพศ

โรงเรียน	จำนวน		รวม	คิดเป็นร้อยละ
	ชาย	หญิง		
วัดอินทาราม	7	19	26	34.22
วัดแจ้งรอน	12	13	25	32.89
สุวรรณารามวิทยาคม	9	16	25	32.89
จำนวน รวม	28	48	76	100
ร้อยละ	36.84	63.16		

จากตาราง 3. แสดงให้เห็นว่า จำนวนเด็กเก็บตัวในโรงเรียนทั้งสามแห่งมีจำนวนพอ ๆ กัน คือ 34.22 % , 32.89 % แต่ถาพิจารณาตามเพศแล้ว เด็กหญิงที่เก็บตัวมีจำนวนมากถึง 63.16 % มากกว่าเด็กชายที่เก็บตัว ก็ด้วยเหตุผลดังกล่าวไวข้างตน

ถาพิจารณาแบ่งเด็กเก็บตัวและแสดงตัวตามระดับอายุ ซึ่งแบ่งตาม เอลิซาเบธ เฮอร์ลอค¹ แบ่งวัยรุ่นเป็น 3 ตอน คือ

1. วัยก่อนรุ่น (Pre - Adolescence) ตั้งแต่ 10 - 12 ปี
2. วัยรุ่นตอนต้น (Early - Adolescence) ตั้งแต่ 13 - 16 ปี
3. วัยรุ่นตอนปลาย (Late - Adolescence) ตั้งแต่ 17 - 21 ปี

ซึ่งเด็กในกลุ่มตัวอย่างนี้ จะอยู่ในระยะวัยรุ่นตอนต้น และวัยรุ่นตอนปลาย ซึ่งสามารถแบ่งเด็กแสดงตัวออกตามระดับอายุดังนี้

¹Hurlock, Elizabeth R., Adolescent Development, pp. 2-3.

ตาราง 4. จำนวนนักเรียนวัยรุ่นที่แสดงตัว จำแนกตามอายุ

ลักษณะบุคลิกภาพ	วัยรุ่นตอนต้น (13 – 16 ปี)	วัยรุ่นตอนปลาย (17 – 21 ปี)	รวม	ร้อยละ
นักเรียนวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว	32	44	76	
รวม จำนวน ร้อยละ	32	44	76	100

จากตารางข้างต้น แสดงให้เห็นว่า เด็กวัยรุ่นตอนปลาย (อายุ 17 – 21 ปี) เป็นเด็กแสดงตัวมีจำนวนมากถึง 57.89 % มากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้น

ตาราง 5. จำนวนนักเรียนวัยรุ่นที่เก็บตัว จำแนกตามอายุ

ลักษณะบุคลิกภาพ	วัยรุ่นตอนต้น	วัยรุ่นตอนปลาย	รวม	ร้อยละ
นักเรียนวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว	42	34	76	
รวม จำนวน ร้อยละ	42 55.26	34 44.74	76	100

จากตาราง 5. แสดงว่า เด็กวัยรุ่นตอนต้นเป็นเด็กเก็บตัว มีจำนวนมากถึง 55.26 % มากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลาย การที่เด็กวัยรุ่นตอนปลายส่วนมากมีลักษณะบุคลิกภาพแสดงตัว

และเด็กวัยรุ่นตอนต้นส่วนมากมีลักษณะบุคลิกภาพเก็บตัว ทั้งนี้จะเนื่องมาจากวัยรุ่นตอนปลาย มีการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และการเรียนได้ขึ้นแล้ว เด็กพยายามแก้ปัญหาเกี่ยวกับร่างกาย เช่น ปัญหาเรื่องผิว เรื่องการแต่งกาย กริยาท่าทางให้หายเคอะเขินลง รู้จักการควบคุมอารมณ์ การศึกษาเหตุผลดีขึ้น ทางด้านสังคมเด็กจะรู้จักปรับตัวเองให้เข้ากับคนทุกวัยดังนั้นเด็กจึงมีลักษณะพฤติกรรมแสดงตัว มากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นซึ่งเป็นวัยที่ร่างกายเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว อารมณ์รุนแรงและวู่วาม เข้ากับใครไม่ค่อยได้ เด็กจึงมีลักษณะบุคลิกภาพเก็บตัวเป็นจำนวนถึง 55.26 %

รายละเอียดทางด้านการเรียนของเด็กเก็บตัวและเด็กแสดงตัว

วิชาที่เด็กเก็บตัวชอบมากที่สุด ถ้าแจกออกเป็นนักเรียนชายหญิงตามรายวิชาที่ชอบมากที่สุด จะปรากฏดังตารางข้างล่างนี้

ตาราง 6. จำนวนนักเรียนชายหญิงในกลุ่มเก็บตัว แยกตามรายวิชาที่ชอบมากที่สุด

รายวิชา	จำนวน นักเรียนชาย	ร้อยละ	จำนวน นักเรียนหญิง	ร้อยละ	รวม	ร้อยละ
สังคมศึกษา	2	2.63	11	14.46	13	17.11
คณิตศาสตร์	3	3.95	7	9.21	10	13.16
วิทยาศาสตร์	6	7.89	1	1.32	7	9.21
ภาษาไทย	4	5.26	13	17.11	17	22.36
ภาษาต่างประเทศ (รวม ภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส)	10	13.16	10	13.16	20	26.32
พลานามัย	1	1.32	3	3.95	4	5.26
ศิลปะศึกษา	2	2.63	1	1.32	3	3.95
ศิลปปฏิบัติ	—	—	2	2.63	2	2.63
รวม	28	36.84	48	63.16	76	100

จะเห็นว่า วิชาที่นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวชอบมากที่สุดคือ วิชาภาษาต่างประเทศ ส่วนนักเรียนหญิงชอบวิชา ภาษาไทย มากที่สุดแต่โดยส่วนรวมของกลุ่มชอบวิชาภาษาต่างประเทศมากที่สุด ซึ่งพอจะสรุปได้ว่า นักเรียนที่เก็บตัวชอบวิชาภาษามากกว่าวิชาอื่น ๆ

วิชาที่เด็กเก็บตัวชอบน้อยที่สุด ถ้าแจกออกเป็นนักเรียนชายหญิง จะปรากฏดังตารางข้างล่างนี้

ตาราง 7. จำนวนนักเรียนชายหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว แยกตามรายวิชาที่ชอบน้อยที่สุด

รายวิชา	จำนวน นักเรียนชาย	ร้อยละ	จำนวน นักเรียนหญิง	ร้อยละ	รวม	ร้อยละ
สังคมศึกษา	1	1.32	2	2.63	3	3.95
คณิตศาสตร์	11	14.47	28	36.85	39	51.32
วิทยาศาสตร์	2	2.63	1	1.31	3	3.95
ภาษาไทย	3	3.95	3	3.95	6	7.89
ภาษาต่างประเทศ (รวม ภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส)	5	6.58	7	9.21	12	15.79
พลานามัย	—	—	1	1.32	1	1.32
ศิลปศึกษา	6	7.89	4	5.26	10	13.16
ศิลปปฏิบัติ	—	—	2	2.63	2	2.63
รวม	28	36.84	48	63.16	76	100

จากตารางข้างต้น แสดงว่า นักเรียนวัยรุ่นทั้งชายและหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวชอบวิชาคณิตศาสตร์น้อยที่สุด มีจำนวนถึง 51.32 %

วิชาที่เด็กแสดงตัวชอบมากที่สุด เมื่อแจกออกเป็นนักเรียนชายหญิง จะปรากฏดังตาราง
ข้างล่างนี้

ตาราง 8. จำนวนนักเรียนชายหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว แยกตามรายวิชา
ที่ชอบมากที่สุด

รายวิชา	จำนวน นักเรียนชาย	ร้อยละ	จำนวน นักเรียนหญิง	ร้อยละ	รวม	ร้อยละ
สังคมศึกษา	13	17.11	1	1.32	14	18.42
คณิตศาสตร์	14	18.42	7	9.20	21	27.63
วิทยาศาสตร์	12	15.78	1	1.32	13	17.11
ภาษาไทย	3	3.95	3	3.95	6	7.89
ภาษาต่างประเทศ (รวม ภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส)	7	9.20	6	7.89	13	17.11
พลานามัย	3	3.95	1	1.32	4	5.26
ศิลปศึกษา	3	3.95	1	1.32	4	5.26
ศิลปปฏิบัติ	—	—	1	1.32	1	1.32
รวม	55	72.36	21	27.64	76	100

จากตารางแสดงให้เห็นว่า นักเรียนชายหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวต่างกันก็ชอบวิชา
คณิตศาสตร์มากที่สุด ซึ่งต่างจากนักเรียนวัยรุ่นชายหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวซึ่งไม่ชอบวิชา
คณิตศาสตร์มากที่สุด

วิชาที่เด็กแสดงตัวชอบน้อยที่สุด เมื่อแจกออกเป็นนักเรียนชายหญิง จะปรากฏดังตาราง
ข้างล่างนี้

ตาราง ๑. จำนวนนักเรียนชายหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว แยกตามรายวิชา
ที่ชอบน้อยที่สุด

รายวิชา	จำนวน นักเรียนชาย	ร้อยละ	จำนวน นักเรียนหญิง	ร้อยละ	รวม	ร้อยละ
สังคมศึกษา	6	7.88	5	6.58	11	14.47
คณิตศาสตร์	15	19.74	4	5.26	19	25.00
วิทยาศาสตร์	1	1.32	1	1.32	2	2.63
ภาษาไทย	5	6.58	2	2.63	7	9.21
ภาษาต่างประเทศ (รวม ภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส)	20	26.32	7	9.21	27	35.53
พลานามัย	2	2.63	2	2.63	4	5.26
ศิลปศึกษา	5	6.58	—	—	5	6.58
ศิลปปฏิบัติ	1	1.32	—	—	1	1.32
รวม	55	72.37	21	27.63	76	100

จากตาราง แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชายหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวชอบวิชาภาษา
ต่างประเทศน้อยที่สุด ซึ่งมีลักษณะตรงข้ามกับนักเรียนชายหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวซึ่งชอบวิชา
ภาษาต่างประเทศมากที่สุด

วิชาที่เด็กเก็บตัวทำคะแนนได้ดีเสมอมา เมื่อเจอออกมาเป็นนักเรียนชายหญิง จะปรากฏ
ดังตารางข้างล่างนี้

ตาราง 10. จำนวนนักเรียนชายหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว แยกตามรายวิชาที่ทำคะแนน
ได้ดีเสมอมา

รายวิชา	จำนวน นักเรียนชาย	ร้อยละ	จำนวน นักเรียนหญิง	ร้อยละ	รวม	ร้อยละ
สังคมศึกษา	4	5.26	13	17.11	11	22.37
คณิตศาสตร์	5	6.58	9	11.84	14	18.41
วิทยาศาสตร์	5	6.58	5	6.58	10	13.16
ภาษาไทย	4	5.26	13	17.11	17	22.37
ภาษาต่างประเทศ (รวม ภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส)	4	5.26	4	5.26	8	10.53
พลานามัย	3	3.95	2	2.63	5	6.58
ศิลปะศึกษา	2	2.63	—	—	2	2.63
ศิลปปฏิบัติ	1	1.32	2	2.63	3	3.95
รวม	28	36.84	48	63.16	76	100

จากตารางข้างบน แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวทำคะแนนได้ดีในวิชา
คณิตศาสตร์, วิทยาศาสตร์ รองลงมาเป็นวิชาสังคมศึกษา ภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ
ส่วนนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวทำคะแนนได้ดีเป็นอันดับหนึ่ง ในวิชา สังคมศึกษา และภาษาไทย
รองลงมาได้แก่ วิชาคณิตศาสตร์ ถ้าพิจารณาทั้งกลุ่มชายหญิง พบว่าวิชาที่เด็กทำคะแนนได้ดีอันดับหนึ่ง
คือ วิชาสังคมศึกษา, ภาษาไทย รองลงมาคือ วิชาคณิตศาสตร์

วิชาที่เด็กแสดงตัวทำคะแนนได้ดีเสมอมา เมื่อเจอออกเป็นนักเรียนชายหญิง จะปรากฏ
ดังตารางข้างล่างนี้

ตาราง 11. จำนวนนักเรียนชายหญิงที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวจำแนกตามรายวิชา
ที่ทำการคะแนนได้ดีเสมอมา

รายวิชา	จำนวน นักเรียนชาย	ร้อยละ	จำนวน นักเรียนหญิง	ร้อยละ	รวม	ร้อยละ
สังคมศึกษา	14	18.42	3	3.95	17	22.37
คณิตศาสตร์	13	17.11	6	7.88	19	25.00
วิทยาศาสตร์	11	14.47	2	2.63	13	17.11
ภาษาไทย	7	9.21	4	5.26	11	14.47
ภาษาต่างประเทศ (รวม ภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส)	5	6.58	3	3.95	8	10.52
พลานามัย	3	3.95	1	1.32	4	5.26
ศิลปศึกษา	2	2.63	1	1.32	3	3.95
ศิลปปฏิบัติ	—	—	1	1.32	1	1.32
รวม	55	72.37	21	27.63	76	100

จะเห็นว่า นักเรียนชายที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวทำคะแนนได้ดีเป็นอันดับหนึ่งในวิชาสังคมศึกษา
อันดับสอง วิชา คณิตศาสตร์ และอันดับสามได้แก่วิชาวิทยาศาสตร์ ส่วนนักเรียนหญิงที่มีบุคลิกภาพ
แบบแสดงตัวทำคะแนนได้ดีเป็นอันดับหนึ่งในวิชา คณิตศาสตร์ อันดับสอง ได้แก่วิชาภาษาไทย และ
อันดับสามได้แก่ วิชาสังคมศึกษาและภาษาต่างประเทศ ถ้าพิจารณาทั้งกลุ่มชายหญิง พบว่า วิชา
ที่เด็กทำคะแนนได้ดีเป็นอันดับหนึ่ง คือ คณิตศาสตร์ อันดับสอง คือ สังคมศึกษา และ อันดับสาม คือ
วิทยาศาสตร์

3 ลักษณะเฉพาะของเด็กที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว และแสดงตัว

ก. ลักษณะทางพฤติกรรมที่นักเรียนวัยรุนมีมากและม้น้อย โดยจะแบ่งเป็นลักษณะพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุนเก็บตัว และลักษณะพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุนที่แสดงตัว ซึ่งปรากฏดังตารางข้างล่างนี้

ตาราง 12. แสดงลักษณะพฤติกรรมที่นักเรียนวัยรุนเก็บตัวมีมากอันดับ 1 - 10

แจกแจงควยการรอยละ

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	มาตราส่วนประมาณค่า									
		น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด	
		จำนวน	รอยละ	จำนวน	รอยละ	จำนวน	รอยละ	จำนวน	รอยละ	จำนวน	รอยละ
90	ข้าพเจ้ารังเกียจความสกปรกและความไม่มีระเบียบในการแต่งกาย	—	—	1	1.32	14	18.42	20	26.32	41	53.95
115	ข้าพเจ้าวิตกกังวลถึงอนาคต	1	1.32	1	1.32	7	9.21	26	34.21	41	53.95
118	ข้าพเจ้ากังวลใจเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆ	1	1.32	2	2.63	4	5.26	28	36.84	41	53.95
135	ในการคิดถึงจุดหมายของสิ่งที่ทำและคุณสมบัติข้าพเจ้าใช้เวลาคิด	2	2.63	2	2.63	21	27.63	38	50.00	13	17.11

ตาราง 12. (ต่อ)

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม										
		น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
91	ข้าพเจ้ามักจะระมัดระวังชาวของส่วนตัวมิให้เสียหายมากที่สุด	—	—	4	5.26	15	19.77	20	26.32	37	48.68
112	เมื่อพูดผิดหรือทำผิดในที่ชุมนุมชน ข้าพเจ้าไม่สบายใจ	—	—	3	3.95	6	7.89	30	39.47	37	48.68
113	เมื่อบุคคลอื่น ๆ มาจ้องมองข้าพเจ้าทำงานข้าพเจ้ารู้สึกรำคาญและไม่สบายใจ	2	2.63	2	2.63	5	6.58	29	38.16	37	48.68
87	ก่อนที่ข้าพเจ้าจะทำงานอะไรข้าพเจ้าใช้ความคิด	3	3.95	7	9.21	18	23.68	36	43.79	12	15.79
78	ข้าพเจ้ารู้สึกกระสากอายนเมื่อได้ยินเรื่องลามกอนาจาร	3	3.95	6	7.89	20	26.32	12	15.79	35	46.05
64	เมื่อมีอะไรเกิดขึ้นข้าพเจ้านักกลุ้มอกกลุ้มใจ	1	1.32	2	2.63	13	17.11	26	34.21	34	44.74

ตาราง 12. (ต่อ)

ข้อที่	ลักษณะพฤติกรรม	มาตราส่วนประมาณค่า									
		น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
71	ข้าพเจ้ามีความหวั่นเกรง ในการที่จะเกินคนเกี่ยว เข้าไปในห้องที่มีคนนั่ง ประชุมหรือคุยกันอยู่แล้ว	—	—	6	7.89	12		24	31.58	34	44.74
127	เมื่อเกิดเรื่องฉาวร้ายแรง ที่ข้าพเจ้ามีส่วนเกี่ยวของ ด้วย ข้าพเจ้ามักจะโทษ ตนเอง	3	3.95	10	13.16	15	19.74	34	44.74	14	18.42
128	ขณะที่ข้าพเจ้าพูดคุยกับผู้ใด ข้าพเจ้าจะมีครีว้าง คำพูดมิให้จิตใจผู้อื่น	1	1.32	6	7.89	15	19.74	34	44.74	20	26.32
138	ข้าพเจ้าทำงานเพื่อจุดหมาย ภายนอก	1	1.32	4	5.26	10	13.16	29	38.16	32	42.11
94	ระหว่างการเขียนกับ การพูด ข้าพเจ้าเลือก การเขียน	5	6.58	4	5.26	9	11.84	27	35.52	31	40.79

ตาราง 12. (ต่อ)

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	มาตราส่วนประมาณค่า									
		น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
117	ระหว่างการอยู่กับบ้านและการ ไปงานกินเลี้ยง ข้าพเจ้า เลือกการอยู่กับบ้าน	3	3.95	8	10.53	16	21.05	18	23.68	13	40.79
83	ข้าพเจ้ามักจะหวั่นไหวต่อคำพูด	2	2.63	15	19.77	16	21.05	30	39.47	13	17.11
60	ถ้ามีคนวิพากษ์วิจารณ์หรือติเตียน ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกไม่ สบายใจ	4	5.26	7	9.21	77	9.21	29	38.16	29	38.16
65	เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในกลุ่มคน ข้าพเจ้ารู้สึกลำบากใจใน การที่จะหาเรื่องดี ๆ มา พูดคุย	6	7.89	9	11.84	14	18.42	29	38.16	18	23.68
74	ข้าพเจ้าเป็นคนที่มีภาระวัง ตนเอง	1	1.32	6	7.89	28	36.84	29	38.16	12	15.79

จากตาราง 12. ลักษณะพฤติกรรมที่เด็กเก็บตัวมีมาก ได้แก่

อันดับหนึ่ง คือ ขำพเจ้ารังเกียจความสกปรกและความไม่มีระเบียบในการแต่งกายมากที่สุด (53.95 %), ขำพเจ้าวิตกกังวลถึงอนาคตมากที่สุด (53.95 %) และ ขำพเจ้ากังวลใจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่น่าละอายมากที่สุด (53.95 %)

อันดับสอง คือ ในการคิดถึงจุดหมายของสิ่งที่ทำและอุดมคติ ขำพเจ้าใช้เวลาคิดมาก (50 %)

อันดับสาม คือ ขำพเจ้ามักจะระมัดระวังชาวของส่วนตัวมิให้เสียหายมากที่สุด (48.68 %), เมื่อพูดผิดหรือทำผิดในที่ชุมนุมชน ขำพเจ้าไม่สบายใจมากที่สุด (48.68 %) และ เมื่อมีคนอื่น ๆ มาจ้องมองขำพเจ้าทำงาน ขำพเจ้ารู้สึกรำคาญและไม่สบายใจมากที่สุด (48.68 %)

อันดับสี่ คือ ก่อนที่จะทำงานใด ๆ ขำพเจ้าใช้ความคิดมาก (47.39 %)

อันดับห้า คือ ขำพเจ้ารู้สึกกระตือรือร้นเมื่อได้เป็นรองลามกอนาจารมากที่สุด (46.05 %)

อันดับหก คือ เมื่อมีอะไรเกิดขึ้น ขำพเจ้ามักจะกลุ้มอกกลุ้มใจมากที่สุด (44.74 %) ขำพเจ้ามีความหวั่นเกรงในการที่จะเดินคนเดียวเข้าไปในห้องที่มีคนนั่งหรือคุยกันอยู่มากที่สุด (44.74 %) เมื่อเกิดเรื่องผิดร้ายแรงที่ขำพเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้องของควย ขำพเจ้ามักจะโทษตนเองมาก (44.74 %) และขณะที่ขำพเจ้าพูดคุยกับผู้อื่น ขำพเจ้าระมัดระวังคำพูดมิให้ชักใจผู้อื่นมาก (44.74 %)

อันดับเจ็ด คือ ขำพเจ้าทำงานเพื่อจุดหมายภายนอก (42.11 %)

อันดับแปด คือ ระหว่างการเขียนกับการพูด ขำพเจ้าเลือกการเขียนมาก (40.79 %) และ ระหว่างการอยู่กับบ้าน และการไปงานกินเลี้ยง ขำพเจ้าเลือกการอยู่กับบ้านมากที่สุด (40.79 %)

อันดับเก้า คือ ขำพเจ้ามักจะหวั่นไหวต่อคำพูดของผู้อื่นมาก (39.47 %)

อันดับสิบ คือ ถ้ามีคนวิพากษ์วิจารณ์ หรือติเตียนขำพเจ้า ขำพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจมาก (38.16 %) เมื่อขำพเจ้าอยู่ในกลุ่มคน ขำพเจ้ารู้สึกลำบากใจมากในการที่จะหาเรื่องดี ๆ มาพูดคุย (38.16 %) และขำพเจ้าเป็นคนที่มีระเบียบตนเองมาก (38.16 %)

ตาราง 13. แสดงลักษณะพฤติกรรมที่นักเรียนวัยรุ่นเก็บตัวมีน้อย อันที่ 1 - 10
แจกแจงควยการอยละ

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	มาตราส่วนประมาณค่า									
		น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด	
		จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ
23	เมื่ออยู่ในรถไฟ รถเมล์ ฯลฯ ข้าพเจ้ามักพูดคุยกับคน แปลกหน้าคนอื่น	71	93.42	2	2.63	1	1.31	1	1.31	1	1.31
31	เมื่อข้าพเจ้ามีความทุกข์ ข้าพเจ้าอาจจะปรึกษากับ กับผู้ที่ไม่คุ้นเคยกันใด	57	75.00	11	14.47	3	3.45	5	6.52	—	—
18	ข้าพเจ้ามักจะสนุกสนานกับ การพนัน ซึ่งมีการได้เสีย กันเล็ก ๆ น้อย ๆ	52	68.42	10	13.16	8	10.53	3	3.45	3	3.95
8	ข้าพเจ้าเคยทำอะไรที่เสี่ยง อันตราย เพื่อให้เกิดความ หวาดเสียวตื่นเต้น	42	55.26	20	26.31	12	15.79	2	2.63	—	—
24	ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวเรื่องผิดปกติ โดยไม่มีสาเหตุพิเศษอะไร	40	52.63	13	17.10	14	18.42	3	3.95	6	7.29
12	ข้าพเจ้าชอบทำตัวเด่น	38	50.00	18	23.67	14	18.42	5	6.58	1	1.31

ตาราง 13. (ต่อ)

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	มาตราส่วนประมาณค่า									
		น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
27	ข้าพเจ้าชอบพูดในที่สาธารณะ	37	48.68	25	32.29	12	15.79	2	2.63	—	—
29	ข้าพเจ้ามักจะโต้เถียงกับผู้อื่น	35	46.25	36	34.21	12	15.79	2	2.63	1	1.31
30	ข้าพเจ้ามีความสามารถในการขายของ	35	46.25	19	25.00	13	17.10	6	7.89	3	3.95
46	ข้าพเจ้าชอบทำงานทางไฟฟ้าและเครื่องกลไก	35	46.25	18	23.68	7	9.21	8	10.53	8	10.53
34	ข้าพเจ้าชอบแสดงความคิดเห็นขณะมีการอภิปรายถกเถียงกัน	32	42.10	20	26.31	12	15.79	7	9.21	5	6.58
41	ข้าพเจ้ามักจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสังคม	13	17.11	31	40.79	24	31.58	6	7.89	2	2.63

จากตารางข้างต้น ลักษณะพฤติกรรมที่เด็กเก็บตัวมีน้อย อันดับ 1 – 10 มีดังนี้

อันดับหนึ่ง คือ เมื่ออยู่ในรถไฟ รถเมล์ ขาพเจ้ามักพูดคุยกับคนแปลกหน้าก่อนน้อยที่สุด (93.42 %)

อันดับสอง คือ เมื่อขาพเจ้ามีความทุกข์ อาจจะปรึกษากับผู้ที่ไม่คุ้นเคยกันได้น้อยที่สุด (75 %)

อันดับสาม คือ ขาพเจ้ามักจะสนุกสนานกับการพ่น ซึ่งมีการโต้เถียงกันเล็กน้อย ๆ น้อย ๆ น้อยที่สุด (68.42 %)

อันดับสี่ คือ ขาพเจ้าเคยทำอะไรที่เสี่ยงอันตรายเพื่อให้เกิดความหวาดเสียวตื่นเต้นน้อยที่สุด (55.26 %)

อันดับห้า คือ ขาพเจ้ารู้ดีกว่าเรื่องผิดปรกติโดยไม่มีสาเหตุพิเศษอะไรน้อยที่สุด (52.63 %)

อันดับหก คือ ขาพเจ้าชอบทำตัวเด่นน้อยที่สุด (50 %)

อันดับเจ็ด คือ ขาพเจ้าชอบพูดในที่สาธารณะน้อยที่สุด (48.68 %)

อันดับแปด คือ ขาพเจ้ามักจะโต้เถียงกับผู้อื่นน้อยที่สุด (46.25 %)
ขาพเจ้ามีความสามารถในการขายของน้อยที่สุด (46.25 %) และ
ขาพเจ้าชอบทำงานทางไฟฟ้าและเครื่องกลไกน้อยที่สุด (46.05 %)

อันดับเก้า คือ ขาพเจ้าชอบแสดงความคิดเห็นขณะมีการอภิปรายถกเถียงกันน้อยที่สุด (42.10 %)

อันดับสิบ คือ ขาพเจ้ามักจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสังคมน้อย (40.79 %)

ตาราง 14. แสดงลักษณะพฤติกรรมที่นักเรียนวัยรุ่นแสดงตัวมีมาก อันดับ 1 - 10
แจกแจงความร้อยละ

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	มาตราส่วนประมาณค่า									
		น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
25	มีคนรู้จักหรือคุ้นเคยกับข้าพเจ้า	1	1.32	6	7.89	17	22.37	38	50.00	14	18.42
37	ข้าพเจ้าปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ได้	1	1.32	3	3.95	19	25.00	37	48.68	16	21.05
4	ข้าพเจ้าเข้ากับคนได้ทุกประเภท	1	1.32	4	5.26	14	18.42	34	44.74	13	17.11
16	ถ้ามีโอกาสดังข้าพเจ้าจะเป็นผู้นำที่ดี	1	1.32	—	—	18	23.68	24	31.58	33	43.42
43	ข้าพเจ้ามีความมองไวในการเคลื่อนไหว	—	—	3	3.95	30	39.47	32	42.11	11	14.47
20	เมื่อได้พบปะกับเพื่อนฝูงที่มีความสนุกสนาน ความกลมเกลียวของข้าพเจ้าดูเหมือนจะหายไป	1	1.32	1	1.32	14	18.42	31	40.79	29	38.16
44	ข้าพเจ้าชอบการปฏิบัติและการทดลอง	—	—	5	6.58	17	22.37	23	30.26	31	40.79

ตาราง 14. (ต่อ)

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	มาตราส่วนประมาณค่า									
		น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก			
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
57	ข้าพเจ้ามักจะถามเพื่อน เมื่อสงสัย	2	2.63	6	7.89	18	23.68	31	40.79	19	25.00
17	ข้าพเจ้ายายามที่จะจดจำ เรื่องดี ๆ ไว้เพื่อเล่าต่อ ให้คนอื่นฟัง	3	3.94	3	3.94	11	14.47	28	36.84	30	39.47
33	ข้าพเจ้าชอบเที่ยวของกับสิ่งที่ อยู่รอบ ๆ ตัว	—	—	6	7.89	31	40.79	30	39.47	9	11.84
56	ข้าพเจ้าชอบการผจญภัย	1	1.32	5	6.58	16	21.05	24	31.58	30	39.47
40	ข้าพเจ้ามักจะทำงานด้วยความ มั่นใจในตนเอง	—	—	7	9.21	18	23.68	29	38.16	22	28.95
11	ข้าพเจ้ามักจะรวมอยู่ในกลุ่ม เพื่อนซึ่งรวมเป็นรวมตาย ไม่ว่าจะมีอะไร เกิดขึ้น	7	9.21	8	10.53	15	19.74	28	36.84	18	23.68
51	ก่อนที่จะข้าพเจ้าจะตัดสินใจ ทำอะไร ข้าพเจ้ามักจะ หาหลักฐานความจริงก่อน	1	1.32	2	2.63	25	32.89	27	35.53	21	27.63

จากการวางข้างตน ลักษณะพฤติกรรมที่เด็กแสดงตัวมีมาก อันดับ 1 – 10 มีดังนี้

อันดับหนึ่ง คือ มีคนรู้จักหรือคุ้นเคยกับข้าพเจามาก (50 %)

อันดับสอง คือ ข้าพเจ้าปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ได้มาก (48.68 %)

อันดับสาม คือ ข้าพเจ้าเข้ากับคนได้ทุกประเภท (44.74 %)

อันดับสี่ คือ ถ้ามีโอกาสข้าพเจ้าจะเป็นผู้นำที่มากที่สุด (43.42 %)

อันดับห้า คือ ข้าพเจ้ามีความพอใจในการเคลื่อนไหวมาก (42.11 %)

อันดับหก คือ เมื่อได้พบปะกับเพื่อนฝูงที่มีความสนุกสนาน ความกลมของข้าพเจ้าดูเหมือนจะหายไปไหน (40.79 %) ข้าพเจ้าชอบการปฏิบัติและการทดลองมากที่สุด (40.79 %) และข้าพเจ้ามักจะถามเพื่อนเมื่อสงสัย (40.79 %)

อันดับเจ็ด คือ ข้าพเจ้าพยายามที่จะจดจำเรื่อง ๆ ไว้เพื่อเล่าต่อให้คนอื่นฟังมากที่สุด (39.47 %) ข้าพเจ้าชอบเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ยูรอบ ๆ ตัวมาก (39.47 %) และข้าพเจ้าชอบการผจญภัยมากที่สุด (39.47 %)

อันดับแปด คือ ข้าพเจ้ามักจะทำงานด้วยความมั่นใจในตนเองมาก (38.16 %)

อันดับเก้า คือ ข้าพเจ้ามักจะรวมอยู่ในกลุ่มเพื่อน ซึ่งรวมเป็นรวมตายตัวกัน ไม่ว่าจะมื่ออะไรเกิดขึ้นมาก (36.84 %)

อันดับสิบ คือ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะตัดสินใจอะไร ข้าพเจ้ามักจะหาหลักฐานความจริงก่อน (35.53 %)

ตาราง 15. แสดงลักษณะพฤติกรรมที่เด็กแสดงตัวมีน้อย อันดับ 1 – 10
แจกแจงควยการรอยละ

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	มาตราส่วนประมาณค่า									
		น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด	
		จำนวน	รอยละ	จำนวน	รอยละ	จำนวน	รอยละ	จำนวน	รอยละ	จำนวน	รอยละ
103	ข้าพเจ้ามักจะร้องไห้โดยไม่มีเหตุอันสมควร	5									
		53	69.74	19	25.00	4	5.26	—	—	—	—
70	ข้าพเจ้ามักจะลืมสิ่งของคนอื่นพูดกับข้าพเจ้าในทันทีทันใด	35	46.05	24	31.58	12	15.79	4	5.26	1	1.32
122	เมื่อมีเหตุการณ์ฉุกเฉินเกิดขึ้นข้าพเจ้ารู้สึกกลัว	12	15.79	34	44.74	23	30.26	6	7.89	—	—
121	ระหว่างการอ่านและการประสบเหตุการณ์ด้วยตนเองข้าพเจ้าเลือกการอ่าน	12	15.79	33	43.46	16	21.05	10	13.16	5	6.58
77	เมื่อข้าพเจ้าได้ทราบข่าวความสำเร็จของคนรู้จักเป็นอย่างดี ข้าพเจ้ารู้สึกคล้ายกับว่า ตนเองมีความล้มเหลว	27	35.53	32	42.11	14	18.42	2	2.63	1	1.32
72	ข้าพเจ้ามักจะลืมเลิกการทำงานเพราะคิดว่าข้าพเจ้ามีความสามารถไม่เพียงพอ	23	30.26	31	40.79	17	22.37	2	2.63	3	3.95

ตาราง 15. (ต่อ)

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	มาตราส่วนประมาณค่า									
		น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
124	ข้าพเจ้ามักจะขี้ระแวง	11	14.47	31	40.79	28	36.84	6	7.89	—	—
76	ผู้อื่นมักจะทำให้ ข้าพเจ้า ผิดหวัง	7	9.21	30	39.47	23	30.26	15	19.74	1	1.32
82	ข้าพเจ้ามักจะคิดว่า ควร เลิก ทำในสิ่งที่ต้องการทำ เมื่อ ผู้อื่นรู้สึกว่าการทำเช่นนั้น ไม่ได้ผลคุ้มค่า	9	11.84	30	39.47	26	34.21	10	13.16	1	1.32
83	ข้าพเจ้ามักจะหวั่นไหวต่อคำ พูดของผู้อื่น	17	22.37	29	38.16	23	30.26	4	5.26	3	3.95
93	ข้าพเจ้ามักจะเชื่อข่าวลือที่ได้ ยินมา	26	34.21	29	38.16	17	22.37	3	3.95	1	1.32
71	ข้าพเจ้ามีความหวั่นเกรงใน การที่จะเห็นคนเคียดแค้น ไปในห้องที่คนนั้นประชุม หรือคุยกันอยู่แล้ว	10	13.16	28	36.84	23	30.27	11	14.47	4	5.26

ตาราง 15. (ต่อ)

ข้อ	ลักษณะพฤติกรรม	มาตราส่วนประมาณค่า									
		น้อยที่สุด		น้อย		ปานกลาง		มาก		มากที่สุด	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
75	ในงานสมาคมต่าง ๆ ขาพเจ้า มักนั่งอยู่ลำพังเพียงคนเดียว หรือไม่ก็กับเพื่อนที่สนิทสนม	21	27.63	28	36.84	17	22.37	6	7.89	4	5.26
80	เมื่อถูกเรียกร้องให้เริ่มต้น การอภิปราย หรือออก ความคิดเห็นเกี่ยวกับ บางสิ่ง ที่ขาพเจ้ารู้สึก ขาพ เจ้ามักจะกระตือรือร้น	24	31.58	28	36.84	20	36.32	3	3.95	1	1.32
105	ในระหว่างการประชุม และ เป็นผู้ทำตาม ขาพเจ้า เลือกการ เป็นผู้ทำตาม	27	35.53	25	32.89	22	28.95	2	2.63	—	—

จากตาราง 15. ลักษณะพฤติกรรมที่เด็กแสดงตัวมีน้อย อันดับ 1 – 10 มีดังนี้

อันดับหนึ่ง คือ ขำเพ้อร้องไห้โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรน้อยที่สุด (69.74 %)

อันดับสอง คือ ขำเพ้อสิ่งทีคนอื่นพูดกับขำเพ้อในทันทีทันใดน้อยที่สุด (46.05 %)

อันดับสาม คือ เมื่อมีเหตุการณ์ถูกเงินเกิดขึ้นขำเพ้อรู้สึกกลัวน้อย (44.74 %)

อันดับสี่ คือ ระหว่างการอ่านและการประสมเหตุการณ์ด้วยตนเอง ขำเพ้อเลือกการอ่าน (43.43 %)

อันดับห้า คือ เมื่อขำเพ้อทราบข่าวความสำเร็จของคนที่รู้จักเป็นอย่างดี ขำเพ้อรู้สึกว่าคุณเองมีความล้มเหลว (42.11 %)

อันดับหก คือ ขำเพ้อละเลิกการทำงาน เพราะคิดว่าตนมีความสามารถไม่เพียงพอ (40.79 %), ขำเพ้อขี้ระแวงน้อย (40.47 %)

อันดับเจ็ด คือ ผู้คนทำให้ขำเพ้อฉีกหัวน้อย (39.47 %) และขำเพ้อไม่ค่อยจะคิดว่าควรเลิกทำในสิ่งที่ต้องการทำ แม้ผู้อื่นรู้สึกว่า การทำเช่นนั้นไม่คุ้มค่า (39.47 %)

อันดับแปด คือ ขำเพ้อไม่ค่อยหวั่นไหวต่อคำพูดของผู้อื่น (38.16 %) ขำเพ้อไม่ค่อยเชื่อข่าวลือที่ได้ยินมา (38.16 %)

อันดับเก้า คือ ขำเพ้อไม่ค่อยหวั่นเกรงในการที่จะเดินคนเดียวเข้าไปในห้องที่มีคนนั่งประชุม หรือคุยกันอยู่แล้ว (36.84 %), ในงานสมาคมต่าง ๆ ขำเพ้อไม่ค่อยนั่งอยู่คนเดียว (36.84 %) และ เมื่อถูกเรียกร้องให้เริ่มตนการอภิปราย หรือ ออกความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ขำเพ้อรู้ดี ขำเพ้อไม่ค่อยกระตือรือร้น (36.84 %)

อันดับสิบ คือ ในระหว่างการเป็นผู้นำ และผู้ตาม ขำเพ้อเลือกการเป็นผู้ตามน้อยที่สุด (35.53 %)

ข. ลักษณะทั่วไปของเด็กวัยรุ่น จะแสดงให้เห็นโดยค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ถ้าเด็กกลุ่มใดมีค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ของรายการใดสูง ก็แสดงว่า เด็กกลุ่มนั้นมีลักษณะตามรายการนั้นมาก ในทางตรงกันข้าม ถ้าเด็กกลุ่มใด มีค่ามัธยฐานเลขคณิตของรายการใดต่ำ ก็แสดงว่า เด็กกลุ่มนั้นมีลักษณะตามรายการนั้นน้อย ดังนั้นความมากน้อยของค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ในแต่ละรายการของเด็กแต่ละกลุ่ม จะบอกให้เราทราบถึงระดับความมากน้อยของลักษณะนั้น

อนึ่ง เกณฑ์ในการพิจารณาค่ามัธยฐานเลขคณิตนั้น ผู้เขียนตั้งเกณฑ์ไว้ดังนี้

1. ถ้าเด็กกลุ่มใดมีค่า $\bar{X}$ เป็น 1 ถือว่า เด็กกลุ่มนั้นมีลักษณะตามรายการนั้นน้อยที่สุด
2. ถ้าเด็กกลุ่มใดมีค่า $\bar{X}$ เป็น 2 ถือว่า เด็กกลุ่มนั้นมีลักษณะตามรายการนั้นน้อย
3. ถ้าเด็กกลุ่มใดมีค่า $\bar{X}$ เป็น 3 ถือว่า เด็กกลุ่มนั้นมีลักษณะตามรายการนั้นปานกลาง
4. ถ้าเด็กกลุ่มใดมีค่า $\bar{X}$ เป็น 4 ถือว่า เด็กกลุ่มนั้นมีลักษณะตามรายการนั้นมาก
5. ถ้าเด็กกลุ่มใดมีค่า $\bar{X}$ เป็น 5 ถือว่า เด็กกลุ่มนั้นมีลักษณะตามรายการนั้นมากที่สุด

ลักษณะทั่วไปของเด็กวัยรุ่น แบ่งเป็น 4 หมวด คือ

- ก. ลักษณะทางกาย
- ข. ลักษณะทางสติปัญญาและความสามารถทางการเรียน
- ค. ลักษณะทางอารมณ์และความรู้สึก
- ง. ลักษณะทางสังคม จึงได้แบ่งออกเป็นลักษณะของเด็กวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว และลักษณะของเด็กวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว

ตาราง 16. แสดงลักษณะทางร่างกายของเด็กวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว แจกแจง
ด้วยค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$)

ลักษณะทางร่างกาย	มาตราส่วนประมาณค่า					$\bar{X}$
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	
1. เป็นคนอ้วน	2	18	28	24	4	2.87
2. เป็นคนสูง	9	22	20	20	5	3.13
3. เป็นคนขาว	9	18	24	21	4	3.09
4. เป็นคนลำตัวยาว	6	18	28	18	6	3.00
5. เป็นคนผิวเรียบ	8					
เกลี้ยง	8	22	22	21	3	3.14
6. เป็นคนใบหน้ากลม	7	28	25	14	2	3.32
7. เป็นคนแขนยาว	8	26	30	6	6	3.32
8. เป็นคนขายาว	4	26	31	10	5	3.18
9. เป็นคนสวย	4	10	39	20	3	2.89
10. เป็นคนแข็งแรง	15	18	28	10	5	3.37

จากตาราง 16. ปรากฏว่า นักเรียนวัยรุ่นที่เก็บตัวมีลักษณะปานกลางในเรื่องความสูง
ขาว ลำตัวยาว ผิวเรียบเกลี้ยง ใบหน้ากลม แขนยาว ขายาว และแข็งแรง ส่วนลักษณะ
ที่น้อย คือ ความอ้วน และความสวย นั่นคือ นักเรียนวัยรุ่นที่เก็บตัวเป็นคนอ้วนน้อย และคนสวย
ก็น้อยส่วนใหญ่มีลักษณะกลางๆ

ตาราง 17. แสดงลักษณะทางร่างกายของเด็กวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว แทะ แจจ
ควยคามซิมเลขคณิต ($\bar{X}$)

ลักษณะทางร่างกาย	มาตราส่วนประมาณค่า					$\bar{X}$
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	
1. เป็นคนอ้วน	2	10	27	24	3	2.79
2. เป็นคนสูง	7	26	29	12	2	3.32
3. เป็นคนขาว	2	18	36	19	1	3.01
4. เป็นคนลำตัวยาว	1	11	48	16	—	2.96
5. เป็นคนผิวเรียบ เกลี้ยง	10	15	35	13	3	3.21
6. เป็นคนโหนกกลม	5	22	37	11	1	3.25
7. เป็นคนแขนยาว	4	25	40	7	—	3.34
8. เป็นคนขายาว	5	26	34	10	1	3.32
9. เป็นคนสวย	1	19	46	9	1	3.13
10. เป็นคนแข็งแรง	17	30	21	6	2	3.71

จากตาราง 17. ปรากฏว่า นักเรียนวัยรุ่นที่แสดงตัวมีลักษณะปานกลางในเรื่องความสูง
ขาว ผิวเรียบเกลี้ยง โหนกกลม แขนยาว ขายาว ความสวย และความแข็งแรง ส่วน
ลักษณะที่น้อย คือความอ้วน และ ลำตัวยาว นั่นคือ นักเรียนวัยรุ่นที่แสดงตัวเป็นคนอ้วนน้อย
และคนสูง ก็น้อย ส่วนใหญ่รูปร่างสมส่วน เช่นเดียวกับนักเรียนที่เก็บตัว แตกต่างกันในเรื่อง
ความสวย เด็กเก็บตัวมีคนสวยปานกลางไม่มากไม่น้อย

ตาราง 18. แสดงลักษณะทางสติปัญญาและความสามารถทางการเรียนของเด็กวัยรุ่น
ที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว แจกแจงด้วยค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$)

ลักษณะทางสติปัญญา และความสามารถ ทางการเรียน	มาตราส่วนประมาณค่า					$\bar{X}$
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	
1. เป็นคนฉลาด	3	15	47	10	1	3.12
2. เป็นคนมีไหวพริบ	3	19	29	18	7	2.91
3. เป็นคนความจำดี	4	24	23	13	2	2.80
4. เป็นคนเก่ง	2	17	31	18	7	2.82
5. เป็นคนขยัน	3	26	29	13	5	3.12
6. เป็นคนเอาใจใส่	7	29	27	10	3	3.36
7. คิดค้น	13	14	20	13	16	2.93
8. เป็นคนสนใจ	9	28	26	12	1	3.42
9. เป็นคนรักคิด	14	22	21	9	10	3.28
10. เป็นคนรอบคอบ	7	18	31	16	4	3.11

จากตาราง 18. ลักษณะที่เด็กเก็บตัวมีปานกลางคือ ความฉลาด ความขยัน
ความเอาใจใส่ ความสนใจ ช่างคิด ความรอบคอบ ส่วนลักษณะที่เด็กเก็บตัวมีน้อย คือ
ความมีไหวพริบ ความจำ ความเก่ง ความคิดค้น

ตาราง 19. แสดงลักษณะทางสติปัญญาและความสามารถทางการ เรียนของ เด็กวัยรุ่น
ที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว แจกแจงด้วยค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{x}$)

ลักษณะทางสติปัญญา และความสามารถ ทางการ เรียน	มาตราส่วนประมาณค่า					$\bar{x}$
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	
1. เป็นคนฉลาด	4	23	41	8	—	3.30
2. เป็นคนมีไหวพริบ	6	31	30	7	2	3.42
3. เป็นคนความจำดี	10	28	31	4	3	3.50
4. เป็นคนเก่ง	3	14	40	5	4	2.70
5. เป็นคนขยัน	6	16	36	14	4	3.08
6. เป็นคนเอาใจใส่	12	25	28	8	3	3.46
7. เป็นคนคิดฝัน	7	15	21	20	13	2.78
8. เป็นคนช่างสนใจ	20	29	22	4	1	3.83
9. เป็นคนรักคิด	10	29	20	10	7	3.33
10. เป็นคนรอบคอบ	7	26	29	9	5	3.28

จากตารางข้างต้น ลักษณะที่เด็กแสดงตัวมีปานกลาง คือ ความสนใจ ความฉลาด
ความมีไหวพริบ ความจำดี ความขยัน ความเอาใจใส่ ความเป็นนักคิด และ ความรอบคอบ
ส่วนลักษณะที่น้อย คือ ความคิดฝัน และความเก่ง

ตาราง 20. แสดงลักษณะทางอารมณ์และความรู้สึกของเด็กวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว
แจกแจงความถี่และเลขคณิต ($\bar{X}$)

ลักษณะทางอารมณ์ และความรู้สึก	มาตราส่วนประมาณค่า					$\bar{X}$
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	
1. เป็นคนใจเย็น	17	20	16	17	6	3.33
2. เป็นคนมั่นคง	7	13	23	19	14	2.74
3. เป็นคนสนุกสนาน	20	17	22	12	5	3.53
4. เป็นคนยิ้มแย้ม	23	18	27	8	—	3.74
5. เป็นคนอบอุ่น	19	19	12	17	9	3.29
6. เป็นคนสงบเสงี่ยม	17	28	22	7	2	3.67
7. เป็นคนรักงาน	17	15	37	4	3	3.51
8. เป็นคนกล้าหาญ	3	19	36	14	4	3.04
9. เป็นคนยินดีกับผู้อื่น	28	28	18	2	—	4.08
10. เป็นคนควบคุม อารมณ์ได้	22	23	24	12	5	3.99
11. เป็นคนใจเย็น	22	15	14	20	5	3.38
12. เป็นคนเป็นสุข	8	18	25	16	9	3.00
13. เป็นคนเกรงใจผู้อื่น	43	20	8	4	1	4.32
14. เป็นคนหนักแน่น	5	17	14	17	23	2.53
15. เป็นคนร่าเริง	19	19	26	9	3	3.55

จากตาราง 20. ปรากฏว่า ลักษณะที่เด็กเก็บตัวมีมาก คือ เกรงใจผู้อื่น และยินดีกับผู้อื่น
ส่วนลักษณะที่เด็กปานกลาง คือ ใจเย็น ความสนุกสนาน ยิ้มแย้ม อบอุ่น ความสงบเสงี่ยม

ความร่าเริง ความกล้าหาญ การควบคุมอารมณ์ ความใจเย็น ความเป็นสุข และความร่าเริง
ลักษณะเด็กมีน้อย คือ มั่นคง และหนักแน่นน้อย

ตาราง 21. แสดงลักษณะทางอารมณ์และความรู้สึกของเด็กวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว
แจกแจงด้วยความถี่เฉลี่ยเลขคณิต ($\bar{x}$)

ลักษณะทางอารมณ์ และความรู้สึก	มาตราส่วนประมาณค่า					$\bar{x}$
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	
1. เป็นคนใจเย็น	20	26	19	7	4	3.67
2. เป็นคนมั่นคง	17	26	25	8	—	3.68
3. เป็นคนสนุกสนาน	35	24	16	1	—	4.22
4. เป็นคนขี้มึน	36	23	16	1	—	4.24
5. เป็นคนอบอุ่น	20	28	16	8	4	3.68
6. เป็นคนสงบเสงี่ยม	10	15	32	12	7	3.12
7. เป็นคนร่าเริง	10	26	39	1	—	3.59
8. เป็นคนกล้าหาญ	10	39	25	1	1	3.74
9. เป็นคนยินดีกับผู้อื่น	32	25	17	2	—	4.14
10. เป็นคนควบคุม อารมณ์ได้	20	34	16	4	6	3.92
11. เป็นคนใจเย็น	15	28	18	9	6	3.49
12. เป็นคนเป็นสุข	14	32	20	6	4	3.61
13. เป็นคนเกรงใจผู้อื่น	30	31	15	—	—	4.20
14. เป็นคนหนักแน่น	16	32	21	5	2	3.72
15. เป็นคนร่าเริง	28	30	16	1	1	4.09

จากตาราง 21. ลักษณะที่ได้แสดงตัวมีมาก คือ ยิ้มแย้ม สนุกสนาน เกรงใจผู้อื่น
ยินดีกับผู้อื่น และ ร่าเริง ลักษณะที่มีปานกลาง คือ มั่นคง ใจเย็น อ่อน สงบเสถียร รักง่าย
กล้าหาญ ควบคุมอารมณ์ได้ ใจเย็น เป็นสุข และ หนักแน่น

ตาราง 22. แสดงลักษณะทางสังคมของเด็กวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว แจกแจง
ด้วยค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{x}$)

ลักษณะทางสังคม	มาตราส่วนประมาณค่า					$\bar{x}$
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	
1. เป็นคนแสดงตัว	3	6	21	30	16	2.34
2. เป็นคนปรับตัวง่าย	21	20	22	10	3	3.61
3. เป็นคนช่างพูด	11	9	25	15	16	2.79
4. เป็นคนเป็นผู้นำ	6	11	27	23	9	2.76
5. เป็นคนคล่องแคล่ว	7	13	38	17	1	3.11
6. เป็นคนใจดี	22	37	14	3	—	4.03
7. เป็นคนซื่อสัตย์	26	32	15	2	1	4.05
8. เป็นคนเก๋	2	13	37	14	10	2.78
9. เป็นคนคิดถึงเกียรติ	36	22	14	3	1	4.17
10. เป็นคนพึ่งพาผู้อื่น	31	21	15	3	6	3.89
11. เป็นคนเปิดเผย	16	18	23	13	6	3.33
12. เป็นคนกว้างขวาง	8	20	19	19	10	2.96
13. เป็นคนรักความสงบ	45	23	7	1	—	4.47
14. เป็นคนเสียสละ	23	31	21	1	—	4.00
15. เป็นคนอ่อนหวาน	23	23	24	6	—	3.83

จากตาราง 22. แสดงลักษณะทางสังคมที่เด็กเก็บตัวมีมาก คือ รักความสงบ คิดถึงเกียรติ
 ซอด้ดัย ใจดี และ เสียสละ ส่วนลักษณะที่เด็กมีปานกลาง คือ ปรับตัวง่าย คล่องแคล่วปานกลาง
 พังความเห็นผู้อื่นปานกลาง เปิดเผยพอควร และ อ่อนหวานปานกลาง ลักษณะที่น้อยอันดับหนึ่ง
 คือ แสดงตัวน้อย เป็นผู้นำน้อย ทำตัวเด่นน้อย ข้างพุดน้อย และ กว้างขวางน้อย

ตาราง 23. แสดงลักษณะทางสังคมของเด็กวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว แจกแจง
 ด้วยความถี่และเฉลี่ย (x̄)

ลักษณะทางสังคม	มาตราส่วนประมาณค่า					$\bar{x}$
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	
1. เป็นเด็กแสดงตัว	9	32	26	8	1	3.53
2. เป็นเด็กปรับตัวง่าย	29	29	15	3	—	4.11
3. เป็นเด็กข้างพุด	17	24	29	4	2	3.66
4. เป็นเด็กเป็นผู้นำ	11	29	30	5	1	3.58
5. เป็นเด็กคล่องแคล่ว	21	37	17	1	—	4.03
6. เป็นเด็กใจดี	23	37	16	—	—	4.09
7. เป็นเด็กซอด้ดัย	34	31	9	2	—	4.28
8. เป็นเด็กเด่น	11	29	31	5	—	3.61
9. เป็นเด็กคิดถึงเกียรติ	36	21	14	3	2	4.13
10. เป็นเด็กฟังความเห็น ผู้อื่น	20	28	18	9	1	3.75
11. เป็นเด็กเปิดเผย	17	26	28	5	—	3.72
12. เป็นเด็กกว้างขวาง	19	31	23	3	—	3.87
13. เป็นเด็กรักความสงบ	35	26	14	1	—	4.25
14. เป็นเด็กเสียสละ	29	34	12	1	—	4.20
15. เป็นเด็กอ่อนหวาน	13	40	15	7	1	3.75

จากตาราง 23. ลักษณะทางสังคมที่เด็กแสดงตัวมีมากอันดับหนึ่ง คือ ซอส์ตั๋ย รองลงมา คือ รักความสงบ เสียสละ คิดถึงเกียรติ ปรับตัวง่าย ใจดี และคล่องแคล่ว ลักษณะที่มีปานกลาง คือ แสดงตัว ข้างพูด เป็นผู้นำ เหนือ พังความเห็นผู้อื่น เปิดเผย กว้างขวาง และ อ่อนหวาน

4. คำนำหน้าความแตกต่างของการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก แสดงตัว และเด็กเก็บตัว

ก. คำนำหน้าความแตกต่างระหว่างการยอมรับตนเองของเด็ก ที่มีบุคลิกภาพแบบ
แสดงตัว และเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบ เก็บตัว

ในการศึกษาว่าเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และแบบเก็บตัวจะมีการยอมรับตนเองต่างกันหรือไม่ ผู้เขียนใช้ t -test ในการวิเคราะห์ โดยตั้งสมมุติฐานว่า เด็กเก็บตัวมีการยอมรับตนเองต่ำกว่าเด็กแสดงตัว เมื่อใช้ t -test วิเคราะห์ผลเรื่องนั้นแล้ว ปรากฏว่าค่า t หรืออัตราส่วนวิกฤตเท่ากับ 0.433 ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า เด็กที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีการยอมรับตนเองไม่แตกต่างกัน นั่นสมมุติฐานที่ตั้งไว้จึงต้องยกเลิกไป และเมื่อพิจารณาคะแนนการยอมรับตนเองของเด็กทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่า มัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) ของกลุ่มแสดงตัว สูงกว่ากลุ่มเก็บตัว ดังแสดงผลไว้ในตาราง 22

ตาราง 24. แสดงการเปรียบเทียบการยอมรับตนเอง ของเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว
และเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบ เก็บตัว

ลักษณะบุคลิกภาพ	N	Σ	Σx^2	$\bar{x}$	S	$SE_{\bar{x}}$	t
นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว	76	51746	37045812	680.87	115.50	222.60	0.433
นักเรียนที่มีบุคลิกภาพเก็บตัว	76	44423	26976733	584.51	116.10	222.60	
ความน่าจะเป็น	เมื่อ	P = 0.05		t = 1.98			
	เมื่อ	P = 0.01		t = 2.61			

5. คำนวณหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ การยอมรับตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และเก็บตัวไคค่าสหสัมพันธ์ตามตารางต่อไปนี้

ไคค่าสหสัมพันธ์ตามตารางต่อไปนี้

ตาราง 26. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวและ เก็บตัว

ความสัมพันธ์ระหว่าง	ค่า r
การยอมรับตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก แสดงตัว	0.135
การยอมรับตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก เก็บตัว	0.006

จากตารางปรากฏว่า ค่าความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของเด็กทั้งสองกลุ่ม มีค่าเท่ากับ 0.135 และ 0.006 ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และมีค่าสหสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ ซึ่งหมายความว่า เด็กที่แสดงตัวและเก็บตัวที่มีการยอมรับตนเองสูง ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ส่วนเด็กแสดงตัวและเก็บตัวที่มีการยอมรับตนเองต่ำ ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำด้วย แต่จะมีเด็กจำนวนมากที่มีลักษณะตรงข้ามกับที่กล่าวมา

เมื่อหาค่าสหสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างเด็กแสดงตัว ($r = .135$) และ กลุ่มตัวอย่างเด็กเก็บตัว ($r = .006$) จะเห็นว่าความสัมพันธ์ของกลุ่มเด็กแสดงตัวสูงกว่า กลุ่มเด็กเก็บตัวเพียงเล็กน้อย เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่า $r = .135$ กับ $r = .006$ ปรากฏว่า ความแตกต่างที่หาได้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ความแตกต่างระหว่างบุคลิกภาพไม่มีผลต่อค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

(รายละเอียดเกี่ยวกับวิธีคำนวณ ดูในภาคผนวก ข.)

ตาราง 27. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ กับผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของเด็ก
ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และ เก็บตัว

ความสัมพันธ์ระหว่าง	ค่า r
บุคลิกภาพแสดงตัว และ ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	.149
บุคลิกภาพเก็บตัว และ ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน	- .114

จากตารางปรากฏว่า ค่าความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน
ของเด็กแสดงตัว มีค่าเท่ากับ .149 ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และมีค่า
สหสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ ซึ่งหมายความว่า เด็กที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมาก ๆ จะมีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนสูง ส่วนเด็กแสดงตัวน้อย จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนต่ำ แต่จะมีเด็กแสดงตัวจำนวนมาก
ที่มีลักษณะตรงข้ามกับที่กล่าวมา ส่วนค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน
ของเด็กเก็บตัว มีค่าเท่ากับ - .114 ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ มีค่าสหสัมพันธ์
อยู่ในระดับต่ำ และค่าเป็นลบซึ่งหมายความว่า มีเด็กส่วนน้อยที่เก็บตัวมาก ๆ จะมีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนต่ำ ถ้าเก็บตัวน้อย จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนสูง

เมื่อดูค่าสหสัมพันธ์ของกลุ่มเด็กแสดงตัว ($r = .149$) และกลุ่มเด็กเก็บตัว ($r = -.114$)
จะเห็นว่า ความสัมพันธ์ของกลุ่มเด็กแสดงตัวสูงกว่ากลุ่มเก็บตัวเพียงเล็กน้อย เมื่อทดสอบความแตกต่าง
ของค่า $r = .149$ กับ $r = -.114$ ปรากฏว่า ความแตกต่างที่ทำได้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
แสดงว่า บุคลิกภาพที่ต่างกันไม่มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และการยอมรับตนเอง

(รายละเอียดเกี่ยวกับวิธีคำนวณ ดูในภาคผนวก ข.)

ตาราง 28. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และการยอมรับตนเองของเด็กที่มี
บุคลิกภาพแบบแสดงตัว และ เก็บตัว

ความสัมพันธ์ระหว่าง	ค่า r
บุคลิกภาพแบบแสดงตัว และ การยอมรับตนเอง	0.745 **
บุคลิกภาพแบบเก็บตัว และ การยอมรับตนเอง	0.284 *

** มีนัยสำคัญที่ .01

* มีนัยสำคัญที่ .05

จากตารางปรากฏว่า ค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และการยอมรับตนเองมีค่าเท่ากับ .745 ค่าความสัมพันธ์นี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 แสดงว่า บุคลิกภาพแบบแสดงตัว และการยอมรับตนเองมีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง ซึ่งแปลความได้ว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวมาก ๆ จะมีการยอมรับตนเองสูงด้วย และในทางตรงกันข้าม นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแสดงตัวน้อย จะมีการยอมรับตนเองต่ำด้วย จะมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีลักษณะไม่เป็นไปตามนี้ ส่วนค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และการยอมรับตนเองมีค่าเท่ากับ .284 ค่าความสัมพันธ์นี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .05 แสดงว่า บุคลิกภาพแบบเก็บตัว และการยอมรับตนเองมีความสัมพันธ์กันค่อนข้างต่ำ ซึ่งแปลความได้ว่า นักเรียนยิ่งเก็บตัวมากเท่าใด ก็จะมีการยอมรับตนเองสูงเท่านั้น ถ้านักเรียนเป็นคนเก็บตัวน้อย ก็จะมีการยอมรับตนเองต่ำ แต่จะมีบุคคลจำนวนมากกว่าที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับที่กล่าวมาแล้ว ถ้าพิจารณาค่าสหสัมพันธ์ของกลุ่มเด็กแสดงตัว ($r = .745$) และกลุ่มเด็กเก็บตัว ($r = .284$) จะเห็นว่า ความสัมพันธ์ของกลุ่ม

เด็กแสดงตัวสูงกว่า กลุ่มเด็กเก็บตัวมาก เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่า $r = .745$ กับ $r = .284$)
 ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 แสดงว่า ลักษณะบุคลิกภาพ
 ที่ต่างกันมีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและการยอมรับตนเอง ถ้าพิจารณาค่า r ทั้งสองกลุ่ม
 จะพบว่า เด็กเก็บตัวมีการยอมรับตนเองเหมือนกันแต่ต่ำกว่าเด็กแสดงตัว ซึ่งพอจะสนับสนุนข้อสมมุติฐาน
 ที่ตั้งไว้ว่า "เด็กเก็บตัวมีการยอมรับตนเองต่ำกว่าเด็กแสดงตัว" ได้ แต่โดยเฉลี่ยทั้งกลุ่มแล้ว
 เด็กเก็บตัวมีการยอมรับตนเองพอ ๆ กับเด็กแสดงตัว

(รายละเอียดเกี่ยวกับวิธีคำนวณ ดูในภาคผนวก ข.)

ตาราง 29. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และผลสัมฤทธิ์ในวิชาการใช้ภาษาไทย
 ของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว

ความสัมพันธ์ระหว่าง	ค่า r
บุคลิกภาพ กับ ผลสัมฤทธิ์ในวิชาการใช้ภาษาไทยของกลุ่ม เด็กแสดงตัว	.069
บุคลิกภาพ กับ ผลสัมฤทธิ์ในวิชาการใช้ภาษาไทยของกลุ่ม เด็กเก็บตัว	-.033

จากตารางข้างต้น ค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และผลสัมฤทธิ์ในวิชาการใช้ภาษาไทย
 ของเด็กแสดงตัวมีค่า $r = .069$ ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และมีค่าสหสัมพันธ์อยู่
 ในระดับต่ำ ซึ่งหมายความว่า เด็กที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมาก ๆ จะเรียนการใช้ภาษาไทยได้ดี
 และ เด็กที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวไม่มากนัก จะเรียนการใช้ภาษาไทยได้ไม่ดี แต่จะมีเด็กแสดงตัว
 จำนวนมากที่มีลักษณะตรงข้ามกับที่กล่าวมา ส่วนค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์

ในการใช้ภาษาไทยของเด็กเก็บตัวไคสาสัมพันธ์ $- .033$ ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และมีค่าสหสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ ซึ่งแสดงว่า เด็กที่เก็บตัวมาก จะเรียนการใช้ภาษาไทยไม่ดี เด็กที่ไม่ค่อยเก็บตัวมากนัก จะเรียนการใช้ภาษาไทยได้ดี แต่จะมีเด็กที่เป็นเช่นนี้จำนวนน้อย

เมื่อดูค่าความสัมพันธ์ของกลุ่มเด็กแสดงตัว ($r = .069$) และ กลุ่มเด็กเก็บตัว ($r = -.033$) จะเห็นว่า ความสัมพันธ์ของกลุ่มเด็กแสดงตัวสูงกว่ากลุ่มเก็บตัวเล็กน้อย เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่า r ทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า ความแตกต่างที่หาได้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ลักษณะบุคลิกภาพที่ต่างกัน ไม่มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และผลสัมฤทธิ์ในการใช้ภาษาไทย

ตาราง 30. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และผลสัมฤทธิ์ในวิชาวรรณคดีไทยของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว

ความสัมพันธ์ระหว่าง	ค่า r
บุคลิกภาพ กับ ผลสัมฤทธิ์ในวิชาวรรณคดีไทยของกลุ่มเด็กแสดงตัว	.103
บุคลิกภาพ กับ ผลสัมฤทธิ์ในวิชาวรรณคดีไทยของกลุ่มเด็กเก็บตัว	-.167

จากตารางข้างต้น ค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และ ผลสัมฤทธิ์ในวิชาวรรณคดีไทยของเด็กแสดงตัวมีค่า $= .103$ ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และมีค่าสหสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ ซึ่งหมายความว่า เด็กที่แสดงตัวมาก ๆ จะเรียนวรรณคดีไทยได้ดี และเด็กที่แสดงตัวไม่มากนัก จะเรียนวรรณคดีไทยได้ไม่ดี แต่จะมีเด็กจำนวนมากที่มีลักษณะตรงข้ามกับที่กล่าวมา ส่วนค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ในวิชาวรรณคดีไทยของเด็กเก็บตัวมีค่า $= -.164$ ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และมีค่าสหสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ ซึ่งแสดงว่า เด็กที่เก็บตัวมาก ๆ จะเรียนวรรณคดีไทยไม่ดี เด็กที่ไม่เก็บตัวมากนักจะเรียนวรรณคดีไทยได้ดี แต่มีเด็กที่เป็นเช่นนี้จำนวนน้อย

เมื่อดูค่าความสัมพันธ์ของกลุ่มเด็กแสดงตัว ($r = .103$) และกลุ่มเด็กเก็บตัว ($r = -.167$) จะเห็นว่า ความสัมพันธ์ของกลุ่มเด็กเก็บตัวสูงกว่ากลุ่มเด็กแสดงตัวเล็กน้อย เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่า r ทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า ความแตกต่างที่หาได้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ลักษณะของบุคลิกภาพที่ต่างกัน ไม่มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และผลสัมฤทธิ์ในวิชาวรรณคดีไทย

ตาราง 31. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และผลสัมฤทธิ์ในวิชา ภูมิ - ประวัติศาสตร์ ของเด็กแสดงตัว และ เด็กเก็บตัว

ความสัมพันธ์ระหว่าง	ค่า r
บุคลิกภาพ และ ผลสัมฤทธิ์ในวิชาภูมิ - ประวัติศาสตร์ของกลุ่มแสดงตัว	.230 *
บุคลิกภาพ และ ผลสัมฤทธิ์ในวิชาภูมิ - ประวัติศาสตร์ของกลุ่มเก็บตัว	.043

* มีนัยสำคัญที่ .05

จากตารางปรากฏว่า บุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ในวิชาภูมิ - ประวัติศาสตร์ของกลุ่มแสดงตัว มีค่าเท่ากับ .230 ค่าความสัมพันธ์แนวโน้มที่จะสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนที่แสดงตัวมากจะเรียนภูมิ - ประวัติศาสตร์ได้ดี นักเรียนที่แสดงตัวน้อย จะเรียนภูมิ - ประวัติศาสตร์ได้ไม่ดี แต่จะมีบุคคลจำนวนมากที่มีลักษณะตรงข้ามกับที่กล่าวมาแล้ว ถ้าพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ในวิชาภูมิ - ประวัติศาสตร์ของกลุ่มเก็บตัว ได้ค่า $r = .043$ ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ถ้าพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเด็กแสดงตัว ($r = .230$) และกลุ่มเด็กเก็บตัว ($r = .043$) นั้นความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเด็กแสดงตัวสูงกว่ากลุ่มเด็กเก็บตัวเล็กน้อย เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่า r ทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า ความแตกต่างที่หาได้ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ลักษณะของบุคลิกภาพที่ต่างกันไม่มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ

และผลสัมฤทธิ์ในวิชาภูมิ - ประวัติศาสตร์

ตาราง 32. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ในวิชาเลข - พหุคณิตของเด็ก
แสดงตัว และเด็กเก็บตัว

ความสัมพันธ์ระหว่าง	ค่า r
บุคลิกภาพ และ ผลสัมฤทธิ์ในวิชาเลข - พหุคณิต ของเด็กแสดงตัว	.124
บุคลิกภาพ และ ผลสัมฤทธิ์ในวิชาเลข - พหุคณิต ของเด็กเก็บตัว	.125

จากตารางปรากฏว่า บุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ในวิชาเลข - พหุคณิต ของกลุ่มแสดงตัว และกลุ่มเก็บตัว มีค่าเท่ากับ .124, .125 ตามลำดับ ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่า r ทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า ความแตกต่างที่หาได้ ไม่มีความสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ลักษณะบุคลิกภาพที่ต่างกันไม่มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และผลสัมฤทธิ์ในวิชาเลข - พหุคณิต

ตาราง 33. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์
ของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว

ความสัมพันธ์ระหว่าง	ค่า r
บุคลิกภาพ และ ผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ ของเด็กแสดงตัว	.170
บุคลิกภาพ และ ผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ ของเด็กเก็บตัว	.055

จากการวิจัยพบว่า บุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ของกลุ่มแสดงตัว และกลุ่มเก็บตัว มีค่าเท่ากับ .170, .055 ตามลำดับ ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ถ้าพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเด็กแสดงตัว ($r = .170$) และ กลุ่มเด็กเก็บตัว ($r = .055$) จะเห็นความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเด็กแสดงตัวสูงกว่ากลุ่มเด็กเก็บตัวเล็กน้อย เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่า r ทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า ความแตกต่างที่หาได้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่า ลักษณะบุคลิกภาพที่ต่างกันไม่มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และ ผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์

จะเห็นว่า ลักษณะบุคลิกภาพแบบเก็บตัวและแสดงตัวไม่มีผลต่อการเรียนวิชาการใช้ภาษาไทย, วรรณคดีไทย, เลข - พีชคณิต และวิทยาศาสตร์ ฉะนั้นสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า "เด็กแสดงตัวจะเรียนดีในวิชาการใช้ภาษาไทย, วรรณคดีไทย และวิทยาศาสตร์" เป็นอันล้มเลิกไป แต่ลักษณะบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีแนวโน้มที่จะเรียนภูมิ - ประวัติศาสตร์ได้ดี สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ "เด็กแสดงตัวจะเรียนวิชาภูมิ - ประวัติศาสตร์ได้ดี" ส่วนวิชาเลข - พีชคณิตนั้นไม่สัมพันธ์กับการมีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว หรือเก็บตัว ฉะนั้นสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า "เด็กเก็บตัวจะเรียนวิชาเลข - พีชคณิตได้ดี" จึงล้มเลิกไป

(รายละเอียดในการคำนวณ ฎในภาคผนวก ข.)

การอภิปรายผล บทขอ สรุปผล และข้อเสนอแนะ

การอภิปรายผล

การศึกษานี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว ตลอดจนหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ การยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กแสดงตัว และ เด็กเก็บตัว ของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดชลบุรี ซึ่งมีจำนวนเด็กแสดงตัว 76 คน และเด็กเก็บตัวจำนวน 76 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่แทนกลุ่มประชากรวัยรุ่นในจังหวัดชลบุรี และเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มากนัก เพราะ ผู้เขียนจะศึกษาทุกกลุ่มตัวอย่างทั้ง 152 คน นั้นอย่างละเอียดละออ เพื่อจะได้มีแบบสอบถามที่ใช้จำแนกเด็กสองกลุ่มนี้ตลอดจนเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการยอมรับตนเองของเด็กทั้งสองกลุ่มว่าแตกต่างกันหรือไม่ และ หาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ การยอมรับตนเอง และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กด้วย โดยผู้เขียนได้ตั้งสมมุติฐานในการค้นคว้าครั้งนี้ 4 ข้อคือ

1. นักเรียนวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวจะมีการยอมรับตนเองต่ำกว่านักเรียนที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว
2. นักเรียนวัยรุ่นที่เก็บตัวจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่แสดงตัว
3. นักเรียนวัยรุ่นที่แสดงตัวจะเรียนดีในวิชาภูมิ - ประวัติศาสตร์ การใช้ภาษา วรรณคดีไทย และวิทยาศาสตร์
4. นักเรียนวัยรุ่นที่เก็บตัวจะเรียนวิชา เลข - พีชคณิต ได้ดีกว่าเด็กที่แสดงตัว

ในการทดสอบสมมุติฐานเหล่านี้ ผู้เขียนได้ใช้วิธีการทางสถิติ เช่น การแจกแจงความถี่ การหาการเฉลี่ย (Mean) ค่าอัตราส่วนวิกฤต ($t - test$) และ คาสหสัมพันธ์ (Correlation) เพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล และได้ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. นักเรียนวัยรุ่นชายมีลักษณะแสดงตัวมากกว่านักเรียนวัยรุ่นหญิง และ นักเรียนวัยรุ่นหญิงมีลักษณะเก็บตัวมากกว่านักเรียนชาย น่าจะเป็นเพราะ อิทธิพลของวัฒนธรรมที่มีต่อบุคลิกภาพ

วัฒนธรรมไทยนั้น เด็กหญิงจะต้องเรียบร้อย สงบเสงี่ยม อ่อนหวานอยู่กับैयाเฝ้ากับเรือน ไม่เที่ยวเตร่สมาคมมากนัก วัฒนธรรมไทยเราก็คให้เด็กหญิงเป็นคนเก็บตัว ส่วนเด็กชายนั้นยังมีโอกาสเข้าสังคมและเที่ยวเตร่มากกว่าเด็กหญิง มีความกล้าหาญ ชาญชัย อิศระเสรีและกล้าแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ มากกว่าเด็กหญิง ดังนั้นนักเรียนวัยรุ่นหญิงของเราจึงมีลักษณะเก็บตัวมากกว่านักเรียนชาย ซึ่งเป็นไปตามอิทธิพลของวัฒนธรรมดั้งเดิม และการอบรมสั่งสอนของบิดามารดา ครูอาจารย์ก็มีส่วนด้วย ครูอาจารย์ในโรงเรียนสตรีมักจะเข้มงวดกวดขันเรื่องระเบียบวินัยมาก ทำให้เด็กไม่กล้าแสดงความคิดเห็น คอยทำตามคำสั่งของครูเท่านั้น ความคิดริเริ่มและความเป็นผู้นำย่อมไม่มี นับได้ว่าโรงเรียน และบ้านมีโอกาสส่งเสริมให้เด็กเป็นคนเก็บตัว หรือ แสดงตัวแต่เด็กถูกบังคับ และ เข้มงวดมาก ๆ ไม่เคยไปสังสรรค์กับโลกภายนอกเด็กย่อมเกิดปัญหาในการปรับตัวเมื่อโตขึ้น เมื่อได้ออกไปเผชิญโลกภายนอกย่อมเกิดความคับข้องใจ และอาจเสียคนใดควยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของเด็ก ซึ่งครูอาจารย์และผู้นปกครองควรระวังระวังถึงข้อนี้ให้มาก ครูอาจารย์ควรจัดการเรียนการสอนให้เด็กได้ทำงานร่วมกัน และฝึกความเป็นผู้นำให้แก่เด็ก นั่นคือ ฝึกเด็กให้มีลักษณะที่ไม่เก็บตัว มากกว่าการศึกษาครั้งนี้ต่างจากการศึกษาของริดดิ้ง¹ ซึ่งพบว่า เด็กหญิงมีลักษณะแสดงตัวมากกว่าเด็กชาย ทั้งนี้เนื่องมาจากวัฒนธรรมของต่างประเทศ ต่างจากของเรา ในต่างประเทศนั้นเด็กหญิงได้รับการเลี้ยงดูเท่าเทียมกับเด็กชาย มีอิสระในการเที่ยวเตร่ สมาคม มากกว่าเด็กหญิงไทย การแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ มีมากกว่าของเรา ผลการศึกษาของริดดิ้งจึงต่างจากการครั้งนี้

2. ผลจากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า นักเรียนวัยรุ่นตอนปลาย (17 - 20 ปี) มีลักษณะแสดงตัวมากกว่านักเรียนวัยรุ่นตอนต้น (13 - 16 ปี) และเด็กวัยรุ่นตอนต้น ก็มีลักษณะเก็บตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลาย น่าจะเป็นเพราะวัยรุ่นตอนปลาย เป็นระยะที่เด็กปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ ร่างกาย สังคม และ การเรียน เด็กพยายามแก้ปัญหาเกี่ยวกับร่างกาย เช่น ปัญหาเรื่องส่ว เรื่องการแต่งกาย กริยาท่าทางให้หายเคอะเขินลง ในด้านอารมณ์ก็สงบลง การคิดหาเหตุผลดีขึ้น ทางด้านสังคมเด็กจะรู้จักปรับตัวให้เข้ากับคนทุกวัย ดังนั้นเด็กวัยรุ่นตอนปลายจึงมีลักษณะพฤติกรรมแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้น ซึ่งในวัยนี้ร่างกายเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

¹ Ridding, loc. cit.

อารมณ์รุนแรง และความรู้สึกโกรธไม่คอยได้เด็กวัยรุ่นตอนต้นจึงมีลักษณะพฤติกรรมเก็บตัวมากกว่าวัยรุ่นตอนปลาย

3. วิชาที่นักเรียนที่เก็บตัวชอบมากที่สุด คือวิชาภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ และ ฝรั่งเศส) โดยที่เด็กเก็บตัวชายชอบวิชาภาษาต่างประเทศ เด็กเก็บตัวหญิงชอบวิชาภาษาไทย ซึ่งสรุปได้ว่า นักเรียนที่เก็บตัวชอบวิชาภาษามากกว่าวิชาอื่น ๆ และวิชาที่เด็กเก็บตัวทั้งชาย และหญิงชอบน้อยที่สุด คือ วิชาคณิตศาสตร์

4. วิชาที่เด็กแสดงตัวทั้งชายและหญิงชอบมากที่สุด คือ คณิตศาสตร์ตรงข้ามกับเด็กเก็บตัวที่ชอบคณิตศาสตร์น้อยที่สุด และวิชาภาษาต่างประเทศ เป็นวิชาที่เด็กแสดงตัวทั้งชายและหญิงชอบน้อยที่สุด ซึ่งตรงกันข้ามกับเด็กเก็บตัวซึ่งชอบวิชาภาษาต่างประเทศมากที่สุด

น่าจะเป็นเพราะเด็กเก็บตัวเป็นคนขาคิด ข้างเพื่อนและเป็นคนชอบเขียนบันทึกต่าง ๆ และชอบอ่านหนังสือทั้งทางภาษาก็ดีกว่าเด็กแสดงตัว และชอบวิชาทางภาษามากกว่าเด็กแสดงตัว ซึ่งเป็นนักคิดเหมือนกันแต่ก็สิ่งที่จริง มีเหตุผล ชอบทดลอง ชอบพิสูจน์สิ่งต่าง ๆ จึงชอบวิชาที่ใช้เหตุผลและความคิด คือ วิชาคณิตศาสตร์มากกว่าพวกเก็บตัว

5. วิชาที่เด็กเก็บตัวทำคะแนนได้ดีเสมอมา คือ วิชาสังคมศึกษา ภาษาไทย และ คณิตศาสตร์ จะเห็นว่า วิชาคณิตศาสตร์ เป็นวิชาที่เด็กเก็บตัวชอบน้อยที่สุด แต่ทำคะแนนได้ดี เป็นอันดับสามอาจ เป็นเพราะ เด็กมีความพยายามในการดูหนังสือทำให้ทำคะแนนในวิชานี้ได้ดี หรืออาจเป็นเพราะ ชอบสอบง่ายเด็กทำได้ดีหรือเด็กเคยทำแบบฝึกหัดมาแล้ว ครุ่นซ้ำจนจำออก สอบอีกเด็กเลยทำได้ดีก็เป็นได้ ส่วนเด็กแสดงตัวทำคะแนนได้ดีในวิชาคณิตศาสตร์ สังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์ ซึ่งก็เป็นการสมควรแล้ว เมื่อเด็กชอบคณิตศาสตร์ เด็กก็ย่อมตั้งใจเรียน เอาใจใส่ และมีความเข้าใจดี ย่อมทำคะแนนได้ดี ส่วนสังคมศึกษาเด็กแสดงตัวทำคะแนนได้ดี เป็นอันดับสอง เด็กเก็บตัวทำคะแนนได้ดีเป็นอันดับหนึ่ง อาจเป็นเพราะสังคมศึกษา เป็นวิชาที่ครูสอนแบบให้นักเรียนจด และ ท่องจำ พวกเก็บตัวไม่ชอบเที่ยวเตร่จึงมีเวลาทบทวนหนังสือ มากกว่าพวกแสดงตัว จึงทำคะแนนในวิชานี้ได้ดี และวิทยาศาสตร์ เป็นวิชาที่พวกแสดงตัวทำคะแนนได้ดีเป็นอันดับสาม เพราะเป็นวิชาที่ต้องใช้ความคิดหาเหตุผล และความเข้าใจเป็นสำคัญ เด็กแสดงตัวมีลักษณะเป็นนักคิด ชอบทดลองค้นคว้า และอ่านบทความทางวิทยาศาสตร์ ดังนั้นจึงทำคะแนนในวิชานี้ได้ดีพอสมควร

6. ผลจากการศึกษาลักษณะพฤติกรรมของนักเรียน ปรากฏว่า ลักษณะพฤติกรรมที่เด็กเก็บตัว มีมากที่สุด คือ รังเกียจความสกปรกและความไม่มีระเบียบในการแต่งกายมากที่สุด ซึ่งในลักษณะนี้ เด็กเก็บตัวจะเพ่งเล็งมาก โดยเฉพาะอยู่ในวัยรุ่นแล้ว เด็กจะเพ่งเล็งความมีระเบียบในการแต่งกาย และความสวยงามด้วย พร้อมกับวิตกกังวลถึงอนาคต และเหตุการณ์น่าจะอายมากกว่าเด็กแสดงตัว ลักษณะพฤติกรรมที่เด็กเก็บตัวมีน้อยที่สุดคือ การพูดคุยกับคนแปลกหน้าเมื่ออยู่ในรถไฟ รถเมล์ จะพูดคุยน้อยที่สุด รองลงมาคือ สนุกสนานกับการพำนมน้อยที่สุด ซึ่งผลที่ได้ในอันดับหนึ่ง และสอง ก็จะเป็นลักษณะของคนไทยโดยทั่ว ๆ ไป ซึ่งเมื่ออยู่ในรถไฟ รถเมล์ มักจะนั่งเงียบไม่พูดคุยกับคนแปลกหน้า เพราะยังไม่คุ้นเคยกัน ไม่รู้นิสัยใจคอ ว่าเป็นคนอย่างไร มักไม่ไว้วางใจคนแปลกหน้า โดยเฉพาะพวกเก็บตัวยิ่งไม่พูดคุยกับคนแปลกหน้าเลย นอกจากนี้เมื่อมีความทุกข์กับบุคคลซึ่งตนไว้วางใจ และคุ้นเคยสนิทสนมกับตน เช่น มิตรภาพ เพื่อนสนิท หรือครูที่ไว้วางใจเท่านั้น ถ้าไม่คุ้นเคยกันเด็กจะไม่ยอมเล่าเรื่องอะไรให้ฟังจะเก็บไว้ในใจ จึงฝากข้อคิดไว้ขอหนึ่งว่า ครูควรทำตัวให้คุ้นเคยกับเด็ก มีมนุษยสัมพันธ์ เข้าใจเด็ก มีเมตตากรุณา เด็กจะเกิดความไว้วางใจครูทีละน้อย จนในที่สุดเล่าเรื่องทุกอย่างรอบให้ฟัง ครูจะคอยช่วยเหลือเท่าที่จะทำได้ โดยเฉพาะครูแนะแนว ควรที่มีมนุษยสัมพันธ์ เข้ากับคนได้ทุกประเภท เป็นกันเองและเข้าใจเด็กอย่างดีด้วย บริการแนะแนวจึงสัมฤทธิ์ผล ส่วนพฤติกรรมที่เด็กมีน้อยเป็นอันดับสามคือ สนุกสนานกับการพำนมน้อยที่สุด ซึ่งแสดงว่าเด็กวัยรุ่นในจังหวัดชลบุรี ไม่ค่อยเล่นการพนันมากนัก โดยเฉพาะเด็กเก็บตัว ไม่ชอบเข้าสังคม กิดแต่เรื่องของตนเอง จึงมีพฤติกรรมทางด้านการเล่นการพำนมน้อย

สำหรับเด็กแสดงตัว พฤติกรรมที่มีมาก อันดับหนึ่งคือ มีคนรู้จักหรือคุ้นเคยมาก อันดับสองคือปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ได้ อันดับสามคือ เข้ากับคนได้ทุกประเภท ซึ่งจะพบว่า เป็นพฤติกรรมที่เด็กต้องติดต่อสังคมกับผู้อื่นตั้งต้น ผิดกับพฤติกรรมที่เด็กเก็บตัวมีมาก ล้วนเป็นพฤติกรรมที่ไม่ยุ่งกับผู้อื่น กิดแต่เรื่องของตนเอง ส่วนพฤติกรรมที่เด็กแสดงตัวมีน้อยคือ ร้องไห้โดยไม่มีเหตุผล อันสมควรน้อยที่สุด, ไม่คอยถามเรื่องทู่เข็ญพุดกับตน และเมื่อมีเหตุการณ์ถูกตำหนิรู้สึกกลัวน้อยที่สุด ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่แสดงว่า เด็กเป็นคนที่กล้าหาญ มีเหตุผล สนใจกับผู้อื่นด้วย การศึกษาลักษณะนี้พบว่า พฤติกรรมที่เด็กแสดงตัวมีมากเป็นอันดับหนึ่ง คือมีคนรู้จักหรือคุ้นเคยมาก ซึ่งไม่ตรงกับการศึกษา

ของฮอลเวอร์² ซึ่งพบว่า การมีคุณรู้จำมาก เป็นลักษณะพฤติกรรมอันกับ 10 ของเด็กแสดงตัว แสดงว่า ทางตะวันตกนั้นเด็กมีอิสระในการคิดขอ และเด็กมีการ เรียนรู้ทางสังคมมากกว่าของเรา ดังนั้นการมีคุณรู้จำมากจึงมีสาเหตุพฤติกรรมอันกับหนึ่งของเขา แต่ของเราการมีคุณรู้จำมาก นั้นว่ามีความสำคัญ และเป็นพฤติกรรมที่เด็กแสดงตัวของเรามีมากเป็นอันกับหนึ่ง

7. ลักษณะทั่วไปของเด็กวัยรุ่น สำหรับลักษณะทางกายนั้นเด็กเก็บตัวและแสดงตัวมีลักษณะคล้ายกันในเรื่องรูปร่าง และความแข็งแรง ก็มีรูปร่างสมส่วน ไม่ขาวไม่ดำ ใบหน้ากลม แขนยาว และแข็งแรง ซึ่งเป็นไปตามพัฒนาการทางกายของเด็กวัยรุ่น และเด็กได้รับการเลี้ยงดูจากครอบครัวที่มีสภาพคล้ายคลึงกัน เพราะเป็นกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดเดียวกัน ดังนั้นลักษณะทางกายของเด็กเก็บตัวและแสดงตัวจึงคล้ายคลึงกันมาก

ลักษณะทางสติปัญญาและความสามารถทางการเรียน ลักษณะที่เด็กเก็บตัวมีน้อยคือมีไหวพริบ ความจำ ความเก่ง และความคิดน้อย ซึ่งเด็กแสดงตัวก็มีความคิดเห็น และความจำเก่งก้อย เช่นเดียวกัน แต่มีไหวพริบและความจำอยู่ในระดับปานกลาง จากข้อเท็จจริงที่เด็กรายงานมานี้ เราได้ข้อเท็จจริงว่า เด็กทั้งสองกลุ่มมีความสามารถในการเรียนไม่แตกต่างกันมากนัก คือเด็กทั้งสองกลุ่มรู้สึกว่าคุณไม่คอยเก่ง จึงเป็นเหตุให้เมื่อเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ย (X) ของทั้งสองกลุ่มแล้ว เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน แต่สาเหตุที่เด็กเรียนไม่คอยเก่งนั้น จะเกิดจากอะไร ผู้เขียนยังไม่ทราบ น่าจะให้ผู้ทำการศึกษาวินิจฉัยต่อไป

ลักษณะทางอารมณ์ และความรู้สึก เด็กเก็บตัวมีลักษณะที่เกรงใจผู้อื่น และยินดียกับผู้อื่นมากพอ ๆ กับเด็กแสดงตัวที่เป็นเช่นนี้แสดงให้ทราบว่า เด็กวัยรุ่นที่เก็บตัวในกลุ่มตัวอย่างนี้ไม่มีลักษณะเก็บตัวอย่างรุนแรง เพราะยังมีลักษณะที่เกรงใจและคิดต่อสมาคมกับผู้อื่นอยู่บ้าง นอกจากการเกรงใจผู้อื่นและยินดียกับผู้อื่นแล้ว เด็กวัยรุ่นที่แสดงตัวในกลุ่มตัวอย่างนี้ยังเป็นคนที่มีความขี้มึนขี้แค้น สนุกสนาน และร่าเริงมากกว่าเด็กเก็บตัว ซึ่งมีลักษณะเหล่านี้อยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่าเด็กแสดงตัวมีความสนุกสนาน ร่าเริง มากกว่าเด็กเก็บตัว อาจเป็นเพราะ เด็กเหล่านี้ปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้ดี มีการติดต่อสมาคมกับผู้อื่น ไม่หมกมุ่นคิดแต่เรื่องของตนเอง เด็กจึงมีความสนุกสนาน ขี้มึนขี้แค้น อาจเป็นสาเหตุทำให้เด็กมีการยอมรับตนเองสูง ถึงจุดที่จะอธิบายต่อไป

² Hallworth, loc. cit.

ลักษณะทางสังคม ลักษณะที่เด็กเก็บตัวมีมากอันดับหนึ่ง คือรักความสงบ ร้องลงมาก คิดถึงเกียรติ ชื่อสัตย์ ใจดี และเสียสละ เด็กแสดงตัวก็มีลักษณะเช่นนั้น แต่ลักษณะที่มีมากอันดับหนึ่ง คือ ชื่อสัตย์รักความสงบ เสียสละ คิดถึงเกียรติปรับตัวง่าย ใจดี และคล่องแคล่ว เด็กทั้งสองกลุ่มต่างก็รักความสงบ แสดงว่า เด็กแสดงตัวในกลุ่มตัวอย่างนี้เป็นเด็กที่มีใจแสดงตัวในทางก้าวร้าวรุกราน หรือพาลเกร เพราะเด็กมีลักษณะรักความสงบอยู่เป็นอันดับสอง ความชื่อสัตย์มาเป็นอันดับหนึ่งของเด็กแสดงตัว อาจเป็นเพราะ เด็กแสดงตัวทำงาน, ทำกิจกรรมและเล่นกับเพื่อนอยู่เสมอ เด็กจึงมีความชื่อสัตย์ต่อหมู่คณะ มิฉะนั้นเพื่อนจะไม่ยอมรับตน เป็นสมาชิกของกลุ่ม ลักษณะทางสังคมที่เด็กมีเหมือนกัน คือคิดถึงเกียรติ ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของเด็กวัยเรียน ยอมคำนึงถึงชื่อเสียงเกียรติยศมากกว่าสิ่งอื่นใด อย่างไรก็ตาม ลักษณะที่เด็กรายงานให้ทราบนี้ เรายังมั่นใจไม่ได้ว่าเป็นลักษณะที่แท้จริงของเด็ก เพราะลักษณะบางอย่างของเด็กที่เด็กรู้ว่าตนเองมีลักษณะอย่างไร เพราะบิดามารดา ครู และเพื่อนเป็นผู้ออกกับเด็ก เด็กก็รับรู้ ต่อมาก็ยอมรับว่าเป็นลักษณะของเขา

8. การทดสอบสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่าเด็กเก็บตัวมีการยอมรับตนเองต่ำกว่าเด็กแสดงตัว โดยใช้วิธีการ $t - test$ ปรากฏว่า เด็กทั้งสองกลุ่มมีการยอมรับตนเองไม่แตกต่างกัน เนื่องจากนำคะแนนการยอมรับตนเองของเด็กทั้งสองกลุ่มมาหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต ($\bar{X}$) แล้วเปรียบเทียบ $\bar{X}$ ของทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจจะเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้มีจำนวนน้อย คือกลุ่มละ 76 คน เมื่อเฉลี่ยภายในกลุ่มแล้ว ค่าเฉลี่ยจึงไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และการยอมรับตนเองของเด็กแสดงตัวและเก็บตัวแล้ว ปรากฏว่า บุคลิกภาพแสดงตัว และการยอมรับตนเองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญระดับความเชื่อมั่น .01 สูงกว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว และการยอมรับตนเอง ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับความเชื่อมั่น .05 จะเห็นว่า บุคลิกภาพและการยอมรับตนเองมีความสัมพันธ์กัน และเด็กทั้งสองกลุ่มต่างก็มีการยอมรับตนเอง เด็กที่แสดงตัวมาก มีการยอมรับตนเองสูง เพราะเขาพอใจในตัวของเขา ทำอะไร ด้วยความมั่นใจ กล้าหาญ ส่วนเด็กที่เก็บตัวก็ยอมรับตนเองเช่นกัน เพราะเขาไม่ถือว่าลักษณะพฤติกรรมที่เก็บตัวจะเสียหายอะไร คนไทยส่วนมากก็มีบุคลิกภาพเก็บตัวไม่ยุ่งกับเรื่องของผู้อื่น เด็กที่เก็บตัวจึงพอใจในตนเอง และยอมรับ

ตนเองเหมือนพวกแสดงตัว แต่เมื่อพิจารณาคาสหสัมพันธ์ปรากฏว่า คาสหสัมพันธ์ในกลุ่มเด็กแสดงตัวสูงกว่า คาสหสัมพันธ์ในกลุ่มเด็กเก็บตัว จึงกล่าวได้ว่า เด็กที่แสดงตัวมีการยอมรับตนเองต่ำกว่าเด็กแสดงตัว แต่โดยเฉลี่ยทั้งสองกลุ่มแล้ว การยอมรับตนเองของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน และเมื่อทดสอบความแตกต่างของค่า r ทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 แสดงว่า ลักษณะบุคลิกภาพที่ต่างกัน มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและการยอมรับตนเอง หรืออาจสรุปได้ว่า ลักษณะบุคลิกภาพเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการยอมรับตนเอง

9. การทดสอบสมมุติฐานที่ 2 ที่ว่า "เด็กที่เก็บตัวจะเรียนดีกว่าเด็กแสดงตัว" ไม่เมื่อใช้วิธีการ $t - test$ วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัวปรากฏว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อวิเคราะห์คาสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คะแนนรวม) ของเด็กทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่าสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีคาสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน $= .149$ และคาสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน $= -.114$ ซึ่งจะเห็นว่า เด็กแสดงตัว มีแนวโน้มที่จะเรียนดีกว่าเด็กเก็บตัว แต่คาสหสัมพันธ์ต่ำมากจึงควาบุคลิกภาพ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กัน อาจเป็นเพราะ

1. กลุ่มตัวอย่างที่ผู้เขียนใช้จนจบเกินไป จึงทำให้ผลไม่แตกต่างกัน
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้เขียนใช้นั้น มาจากคะแนนรวมของการสอบประจำภาคกลางของเด็กจากสมุคประจำชั้น ซึ่งเป็นคะแนนที่ครูทั้งหลายคนให้ไว้ จึงทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนได้ ผู้เขียนไม่มีเวลาพอที่จะออกขอทดสอบไปวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก
3. เด็กที่แสดงตัว และเก็บตัวของไทยแตกต่างกันไม่มากนัก ถ้าจะพิจารณาคะแนนที่ใช้แบ่งเด็กแสดงตัวและเด็กเก็บตัว ปรากฏเด็กเก็บตัวทำคะแนนลักษณะพฤติกรรมได้ 316 - 398 คะแนน และคะแนนของเด็กแสดงตัวเท่ากับ 425 - 523 คะแนนไม่ต่างกันมากนัก ทำให้ผลที่ได้ไม่ต่างกัน ซึ่งทำให้ผู้เขียนสรุปไม่ได้ว่า เด็กแสดงตัวและเด็กเก็บตัวใครเรียนได้ดีกว่ากัน แม้แต่

ชาวต่างประเทศที่ทำการศึกษาก็ได้ผลไม่ตรงกัน เช่น อาร์ โอติเวอร์³ และ ชายด์⁴ ศึกษาพบว่า เด็กเก็บตัวเรียนได้ดี ซึ่งงานกับของริดดิ้ง⁵ ที่พบว่า ลักษณะที่ชอบแสดงตัวมีความสัมพันธ์กับการมีสัมฤทธิ์ผลสูงในการเรียน และลักษณะที่เก็บตัวมีความสัมพันธ์กับการมีสัมฤทธิ์ผลต่ำในการเรียน และบรอกเบนท์⁶ พบว่า ยิ่งเก็บตัวมากจะเรียนไม่ได้ดี คือได้ความสัมพันธ์ระหว่างเด็กเก็บตัว และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นลบ การศึกษารังนี้พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน และพบว่า บุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กยังไม่สัมพันธ์กันด้วย แต่ยังสรุปไม่ได้ว่าเด็กไทยเป็นเช่นนี้ ต่อเมื่อเราใช้กลุ่มตัวอย่างมากกว่านี้ และออกแบบทดสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กแล้วจึงจะสรุปได้

10. การทดสอบสมมุติฐานข้อ 3 ที่ว่า นักเรียนวัยรุ่นที่แสดงตัวจะเรียนดีในวิชา ภูมิ – ประวัติศาสตร์ การใช้ภาษา วรรณคดีไทย และวิทยาศาสตร์ โดยการหาความสัมพันธ์ปรากฏว่า ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว และผลสัมฤทธิ์ในวิชาภูมิ – ประวัติศาสตร์ มีแนวโน้มที่จะสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยได้ความสัมพันธ์เท่ากับ .230 แสดงว่า นักเรียนที่แสดงตัวมากจะเรียนภูมิ – ประวัติศาสตร์ได้ดี เด็กที่แสดงตัวน้อยจะเรียนภูมิ – ประวัติศาสตร์ได้ไม่ดี อาจเป็นเพราะ เด็กแสดงตัวชอบร่วมงานในสังคม จึงทำกิจกรรมต่าง ๆ ในวิชาภูมิ – ประวัติศาสตร์ได้ดี และโดยลักษณะของเด็กแสดงตัวแล้วชอบอ่านบทความทางการเมือง ธุรกิจ และข่าวทางสังคม เด็กจึงมีความรอบตัวดี อาจเป็นเหตุทำให้เด็กแสดงตัวเรียนวิชานี้ได้ดีก็เป็นได้ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และสัมฤทธิ์ผลในวิชาการใช้ภาษาไทย วรรณคดีไทย และวิทยาศาสตร์ ได้ความสัมพันธ์ต่ำมากจนกล่าวได้ว่า ไม่มีความสัมพันธ์กัน

³ กมด เกาพิจิตร, น.ค.

⁴ Child, loc. cit.

⁵ Ridding, loc. cit.

⁶ Lynn, loc. cit.

11. การทดสอบสมมุติฐานที่ 4 ที่ว่า นักเรียนวัยรุ่นที่เก็บตัวจะเรียนวิชาเลข - ฟิสิกส์ ได้ดีกว่านักเรียนที่แสดงตัว จากการหาความสัมพันธ์ปรากฏความสัมพันธ์ของเด็กทั้งสองกลุ่มอย่างมากจนกล่าวได้ว่า บุคลิกภาพและสัมฤทธิ์ผลในวิชาเลข - ฟิสิกส์ไม่มีความสัมพันธ์กัน การที่เราได้ผลว่า บุคลิกภาพ และสัมฤทธิ์ผลในวิชาต่าง ๆ ที่กล่าวมาของเด็กทั้งสองกลุ่มไม่มีความสัมพันธ์กัน อาจเป็นเพราะ

ก. ผู้เขียนนำคะแนนที่ครูหลาย ๆ คน ในโรงเรียนทั้ง 3 แห่งได้ออกข้อสอบซึ่งมีความยากง่าย เนื้อหา และความยุติธรรมในการให้คะแนนของครูต่างกัน จึงมีความคลาดเคลื่อน และทำให้ผลที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน ควรออกข้อทดสอบฉบับเดียวกันให้เด็กทั้ง 3 โรงเรียนสอบ

ข. ความเป็นจริงแล้วไมอาจีข้อทดสอบบุคลิกภาพเพียงอย่างเดียวไปทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กได้ ควรใช้ข้อทดสอบบุคลิกภาพพร้อมกับข้อทดสอบความถนัดทางการเรียนในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก เพื่อให้ได้ผลแน่นอนยิ่งขึ้น

ค. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีตัวแปรอื่น ๆ เป็นองค์ประกอบอีกด้วย เช่น แรงจูงใจ ความขยันหมั่นเพียร สติปัญญา การเลี้ยงดูของครอบครัว นอกเหนือจากองค์ประกอบทางบุคลิกภาพ ที่ส่งผลต่อการเรียนของเด็ก เช่น แม่เด็กจะมีบุคลิกภาพแสดงตัว แก่สติปัญญาไม่ดี หรือสิ่งแวดล้อมทางบ้าน ไม่ค่อยส่งเสริมการเรียนของเด็กเลย เด็กยอมเรียนก็ไม่ได้ เป็นต้น.

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การศึกษานี้ มีความมุ่งหมายที่จะสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้จำแนกเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ตลอดจนศึกษาลักษณะเฉพาะของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัวและเปรียบเทียบการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กทั้งสองกลุ่มนี้ ตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ การยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กแสดงตัว และ เก็บตัวด้วย

ข้อสมมุติฐานในการค้นคว้า

1. นักเรียนวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพเก็บตัวจะมีการยอมรับตนเองต่ำกว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว
2. นักเรียนวัยรุ่นที่เก็บตัวจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่แสดงตัว
3. นักเรียนวัยรุ่นที่แสดงตัวจะเรียนดีในวิชาภูมิ - ประวัติศาสตร์ การใช้ภาษาไทย วรรณคดีไทย และ วิทยาศาสตร์
4. นักเรียนวัยรุ่นที่เก็บตัวจะเรียนวิชา เลข - พีชคณิตได้ดีกว่าเด็กแสดงตัว

วิธีการ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา การวิจัยนี้ สืบจากกับนักเรียนวัยรุ่น ซึ่งมีอายุ 13 - 20 ปี ในชั้น ม.ศ.1, 3 และ 5 ปีการศึกษา 2511 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาล ในจังหวัดชลบุรี 3 แห่งคือ โรงเรียนวัดอินทาราม โรงเรียนวัดแจ้งร่อน และโรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคม มีจำนวนทั้งสิ้น 307 คน เป็นนักเรียนชาย จำนวน 184 คน และนักเรียนหญิง จำนวน 123 คน

เครื่องมือรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลต่าง ๆ ที่ใช้วิเคราะห์ผลของการวิจัยนี้ ได้มาจากคำตอบของนักเรียนซึ่งตอบแบบสอบถาม จำนวน 190 ข้อ โดยขอความหรือข้อความถามในแบบสอบถามฉบับนี้ แบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1. เป็นข้อความถามเกี่ยวกับรายละเอียดของนักเรียน (Information)

ตอนที่ 2. เป็นข้อคำถามที่กล่าวถึง ลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพเก็บตัว หรือแสดงตัวของนักเรียน รวม 140 ข้อ ข้อความเหล่านี้เป็นแบบลิเกิร์ต (Likert Scale) แบบสอบถามตอนนี้นี้สามารถแบ่งเด็กเป็นพวกแสดงตัว และพวกเก็บตัว

ตอนที่ 3. เป็นแบบสอบถามแสดงการยอมรับตนเองของนักเรียน ซึ่งมีทั้งสิ้น 50 ข้อ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบซีแมนติก (Semantic Differential Scale)

นอกจากนี้ยังได้สุ่มประชากรชั้นของนักเรียน เพื่อดูคะแนนรวมของการสอบประจำภาคกลาง และคะแนนในวิชาการใช้ภาษาไทย วรรณคดีไทย ภูมิ - ประวัติศาสตร์ เลข - พิชคณิต และวิทยาศาสตร์

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้แบบสอบถามมาแล้ว ครั้งแรกจะตรวจคะแนนในแบบสอบถามตอนสองก่อน รวมคะแนนของนักเรียนแต่ละคน แล้วนำคะแนนเหล่านั้นมาหาค่ามัธยฐานเลขคณิต (Mean) แล้วตัด 27 % หัวท้าย เพื่อแบ่งเด็กแสดงตัวและเด็กเก็บตัว พวกที่ได้คะแนนระดับกลาง ถือว่าเป็นพวกแอมไบเวอร์ต (Ambivert) จะตัดทิ้งไม่ทำการศึกษา รวมได้เด็กแสดงตัว จำนวน 76 คน และเด็กเก็บตัวจำนวน 76 คน ต่อจากนั้น ตรวจคะแนนในแบบสอบถามตอนสามของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว เพื่อดูการยอมรับตนเองของเด็ก แล้วนำคะแนนลักษณะบุคลิกภาพการยอมรับตนเอง และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตามสูตรของเพียร์สัน (Pearson) แล้วเปรียบเทียบการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัวว่าแตกต่างกันหรือไม่ โดยวิธีการ $t - test$ และทดสอบค่าความแตกต่างของค่าสหสัมพันธ์โดยแปลงเป็นคะแนน Z

สรุปผล

1. นักเรียนชายวัยรุ่นมีลักษณะแสดงตัวมากกว่านักเรียนหญิงวัยรุ่น
2. นักเรียนหญิงวัยรุ่นมีลักษณะเก็บตัวมากกว่านักเรียนชายวัยรุ่น
3. เด็กวัยรุ่นตอนปลาย (17 - 21 ปี) มีลักษณะแสดงตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้น และเด็กวัยรุ่นตอนต้นมีลักษณะเก็บตัวมากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลาย
4. วิชาที่เด็กเก็บตัวชอบมากที่สุด คือวิชาภาษาต่างประเทศ (อังกฤษ และ ฝรั่งเศส) โดยที่เด็กเก็บตัวชายชอบวิชาภาษาอังกฤษ และฝรั่งเศส เด็กเก็บตัวหญิงชอบวิชาภาษาไทย ซึ่งสรุปได้ว่า

นักเรียนที่เก็บตัวชอบวิชาภาษามากกว่าวิชาอื่น

5. วิชาที่เด็กเก็บตัวทั้งชายและหญิงชอบน้อยที่สุด คือวิชาคณิตศาสตร์

6. วิชาที่เด็กแสดงตัวทั้งชายและหญิงชอบมากที่สุด คือคณิตศาสตร์

7. วิชาที่เด็กแสดงตัวทั้งชายและหญิงชอบน้อยที่สุด คือวิชาภาษาต่างประเทศ

8. วิชาที่เด็กเก็บตัวทำคะแนนได้ดีเสมอมา คือวิชาสังคมศึกษา ภาษาไทย และวิทยาศาสตร์

9. วิชาที่เด็กแสดงตัวทำคะแนนได้ดีเสมอมา คือวิชาคณิตศาสตร์ สังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์

10. ผลจากการศึกษา ลักษณะพฤติกรรมของนักเรียน ปรากฏว่า

ลักษณะพฤติกรรมที่เด็กเก็บตัวมีน้อย คือเมื่ออยู่ในรถไฟ รถเมล์ จะพูดคุยกับคนแปลกหน้ามีน้อย ร้องลงมากคือ เมื่อมีความทุกข์อาจจะปรึกษากับผู้ที่ไม่คุ้นเคยกันน้อยที่สุด อันสืบสาม คือสนุกสนานกับการพบน้อยที่สุด ส่วนพฤติกรรมที่เด็กเก็บตัวมีมากที่สุด คือรังเกียจความสกปรก และความไม่มีระเบียบในการแต่งกายมากที่สุด ร้องลงมากคือ วิตกกังวลถึงอนาคต อันสืบสามคือ กังวลใจเกี่ยวกับเหตุการณ์ในอนาคตมากที่สุด ส่วนลักษณะพฤติกรรมที่เด็กแสดงตัวมีน้อย อันสืบหนึ่งคือร้องไห้ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรน้อยที่สุด อันสืบสอง คือดื่มเครื่องดื่มชูกำลังกับคนน้อยที่สุด ส่วนพฤติกรรมที่เด็กแสดงตัวมีมากอันสืบหนึ่ง คือมีคุณรู้จัก หรือคุ้นเคยมาก อันสืบสอง คือปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ได้ อันสืบสามคือ เข้ากับคนได้ทุกประเภท

11. ลักษณะทั่วไปของเด็กวัยรุ่น ลักษณะทางกายของเด็กแสดงตัวและเก็บตัวคล้ายคลึงกัน และลักษณะที่เด็กทั้งสองกลุ่มมีน้อย คือความอ่อนแอทางสติปัญญาและความสามารถทางการเรียน ลักษณะที่เด็กเก็บตัวมีน้อย คือ ความมีไหวพริบ ความจำ ความเก่ง และความคิดนั้น เช่นเดียวกับเด็กแสดงตัวที่มีความคิดนั้น และความเก่ง เป็นลักษณะที่น้อยนอกนั้นเป็นลักษณะที่มีปานกลาง ลักษณะทางอารมณ์และความรู้สึก ลักษณะที่เด็กเก็บตัวมีมาก คือเกรงใจผู้อื่น และยินดียกับผู้อื่น ส่วนลักษณะที่เด็กเก็บตัวมีน้อย คือมั่นคงและหนักแน่นน้อย เด็กแสดงตัวนั้นลักษณะทางอารมณ์และความรู้สึกที่มีมาก คือขี้มึนเมม สนุกสนาน เกรงใจผู้อื่น ยินดียกับผู้อื่น และรำเริง พวกนี้เป็นลักษณะที่เด็กมีปานกลาง ลักษณะทางสังคมลักษณะที่เด็กเก็บตัวมีมาก คือรักความสงบ คิดถึงเกียรติ ซื่อสัตย์ใจดี และเสียสละ ลักษณะที่น้อย คือแสดงตัวน้อยเป็นผู้นำ ทำตัวเกิน ข้างพูด และกว้างขวางน้อย ส่วนเด็กแสดงตัวมีลักษณะต่อไปนี้มาก คือซื่อสัตย์ รักความสงบ เสียสละ คิดถึงเกียรติ ปรับตัวง่าย ใจดี และคล่องแคล่วมาก

12. ผลจากการทดสอบสมมุติฐานข้อ 1 ปรากฏว่า การยอมรับตนเองของเด็กทั้งสองกลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและการยอมรับตนเองของเด็กทั้งสองกลุ่ม ปรากฏว่า บุคลิกภาพแสดงตัวและการยอมรับตนเองมีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สูงกว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัวและการยอมรับตนเอง ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงกล่าวได้ว่า เด็กแสดงตัวมีการยอมรับตนเองสูงกว่าเด็กเก็บตัว สอดคล้องตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

13. ผลจากการทดสอบสมมุติฐานข้อ 2 พบว่า นักเรียนที่แสดงตัวและเก็บตัวมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คะแนนรวม) ไม่ต่างกัน และเมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่แสดงตัว และเก็บตัว ได้ค่าสหสัมพันธ์ค่อนข้างต่ำ และสัมพันธ์กัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นข้อสมมุติฐานที่ตั้งไว้จึงต้องล้มเลิกไป

14. ผลจากการทดสอบสมมุติฐานข้อ 3 ปรากฏว่า นักเรียนวัยรุ่นที่แสดงตัวจะเรียนได้ดี ในวิชาภูมิ - ประวัติศาสตร์ สอดคล้องตามข้อสมมุติฐานที่ตั้งไว้สำหรับการ เรียนวิชาการใช้ภาษาไทย วารณคดีไทย และ วิทยาศาสตร์ ปรากฏว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ในวิชา เหล่านี้ของเด็กทั้งสองกลุ่มค่อนข้างต่ำ และสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

15. ผลการทดสอบสมมุติฐานข้อ 4 พบว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ใน วิชาเลข - ฟิสิกส์ของเด็กทั้งสองกลุ่มค่อนข้างต่ำ และสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นข้อ สมมุติฐานที่ตั้งไว้จึงต้องล้มเลิกไป

ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาเรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ การยอมรับตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะ 3 ประการ ซึ่งเป็นข้อเสนอแนะต่อโรงเรียน บ้าน และการวิจัยครั้งต่อไป

1. ข้อเสนอแนะต่อโรงเรียน

(1) ครูควรเข้าใจธรรมชาติของเด็กตามวัย ยอมรับสภาพของสติปัญญาความสามารถ และลักษณะบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล และทำตัวให้คุ้นเคยกับเด็ก เพื่อเด็กจะค้นหาและเล่าเรื่อง

ทุกคนให้ฟัง ซึ่งเมื่อเด็กสนใจเด็กจะเรียนได้ดีขึ้น

(2) หลักสูตรและการสอน หลักสูตรที่จัดขึ้นเพื่อสนองความต้องการของเด็ก มีเนื้อหาอย่างกว้าง ๆ และยืดหยุ่นไปตามความเหมาะสมแก่เด็กและสภาพท้องถิ่น รวมทั้งการสอนหลาย ๆ แบบ ให้เหมาะแก่บทเรียนและตัวเด็ก ให้เด็กมีส่วนร่วมในการค้นคว้าหาความรู้ ให้ความสำคัญออกความคิดเห็น เช่นให้มีการรายงาน และอภิปราย ให้เด็กมีการปฏิบัติกิจกรรมทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนต่าง ๆ จะช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพของเด็กในด้านความรับผิดชอบ การริเริ่ม และการเป็นผู้นำได้

(3) บรรยากาศในห้องเรียนเป็นสิ่งสำคัญ สิ่งที่จะทำให้บรรยากาศภายในห้องเรียนดีหรือไม่ดี ขึ้นอยู่กับตัวครูที่ปฏิบัติสอนนักเรียนเป็นส่วนใหญ่เท่าที่พบปรากฏว่า ครูที่ไม่มีความคงเส้นคงวา (Consistency) หรือ มีอาการลุ่มๆ ลุ่ๆ หรือ ขาดความยุติธรรม จะทำให้เด็กในชั้นกลายเป็นคนขี้บ่นคอย หรือเป็นคนที่ไม่ปรับตัวไม่ได้

(4) โรงเรียนควรช่วยเหลือเด็กที่มีลักษณะ เก็บตัวหรือแสดงตัว เพราะคุณลักษณะสองอย่างนี้ย่อมแก้ไขได้แต่ได้ ไม่ควรปล่อยให้เด็กเก็บตัวคิดฝันแต่โลกสมมุติ และไม่กล้าเผชิญกับอุปสรรคที่เป็นจริง หรือปล่อยให้เด็กแสดงตัวมากเกินไป การช่วยเหลือเด็กทั้งสองพวกนี้กระทำไต่ดังนี้

ก. ครูทุกคนแสดงการยอมรับในบุคลิกภาพของเด็ก

ข. จัดกิจกรรมให้เด็กทำ อาจจะเป็นกิจกรรมในบทเรียน หรือกิจกรรมเสริมหลักสูตร เช่น กิจกรรมลูกเสือ อนุการชาด เป็นต้น เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กแสดงตัวได้เข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมก็ควรจะปล่อยให้เด็กแสดงตัวไปในทางที่ไร้ประโยชน์พร้อมกันนี้ ครูก็ควรส่งเสริมเด็กที่ชอบเก็บตัว ขอมันกลางวัน ให้มีโอกาสร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้นเพื่อช่วยให้เด็กมีพฤติกรรมที่แสดงตัวมากกว่าเดิม เด็กจะได้มีความสุข ปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ดี ทำให้มีสุขภาพจิตที่ดีด้วย

(5) โรงเรียนควรจัดบริการแนะแนวขึ้น เพื่อช่วยแก้ปัญหา หรือให้คำปรึกษาทางด้านการเรียน และการปรับตัวทางสังคมของนักเรียน อาจใช้ผลการวิจัยนี้เป็นแนวทางประกอบการพิจารณาในการให้คำปรึกษาแก่นักเรียน

2. ข้อเสนอแนะต่อครอบครัว

(1) การเลี้ยงดู มีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก จะเห็นว่า บิดามารดาที่ใช้อำนาจ หรือเป็นคนระเบียบจัด ไม่ยอมให้เด็กทำอะไรตามใจของเด็ก เด็กจะไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง จากความเชื่อมั่น จากความคิดริเริ่มสร้างสรรค์จะปฏิบัติตามคำสั่งที่ออกมาเท่านั้น ส่วนเด็กที่บิดามารดาตามใจ หรืออยู่ภายใต้บรรยากาศ "ปล่อยตามเรื่อง" เด็กก็จะทำอะไรโดยขาดหลักการต่าง ๆ ไม่ได้รับความช่วยเหลือจากบิดามารดา ทำให้เขาไม่มีแนวชีวิตสำหรับที่จะยึดปฏิบัติไม่รู้จักคิด ทำให้เด็กเกิดความบกพร่อง เมื่อไปทำงานร่วมกับผู้อื่น สำหรับเด็กที่ทางบ้านเลี้ยงแบบบรรยากาศ "ประชาธิปไตย" นั้น จะทำให้เด็กได้พัฒนาบุคลิกภาพอย่างเต็มที่ เพราะเด็กได้ฟังคำแนะนำต่าง ๆ จากผู้ใหญ่ และรู้จักตัดสินใจว่าจะอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ ทำให้เขาเป็นตัวของเขาเอง เกิดความเชื่อมั่นที่จะทำอะไรตามความคิดเห็น และอยู่ภายใต้สิ่งค้ำจุนที่ผู้ใหญ่คอยให้คำแนะนำ ดังนั้นบ้านจึงเป็นแห่งแรกที่จะช่วยหล่อหลอม และพัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก บ้านจึงควรรับผิดชอบในการที่จะจัดบรรยากาศ เพื่อเตรียมเด็กของตนให้เป็นคนที่รู้จักนำตนเอง สร้างตนเองให้เป็นพลเมืองที่เหมาะสมกับการปกครองแบบเสรีประชาธิปไตย

(2) บิดามารดาควรอบรมสั่งสอนและฝึกเด็กให้สร้างคุณสมบัติต่อไปนี้ให้มีในตัวเอง คือ

1. ฝึกให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง
2. คบกับบุคคลโดยทั่วไป และปรับปรุงตนเองให้มีความรอบรู้รอบตัว เพื่อเข้ากับสังคมได้โดยไม่เก้อเขิน หรือไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับการสนทนาเลย
3. วางตนให้เหมาะสม กริยาท่าทางเรียบร้อยน่าดู
4. อ่านหนังสือมาก ๆ เพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพในการเข้าสังคม
5. ทันสมัยต่อเหตุการณ์ ข่าว และความเป็นไปของโลกและบ้านเมือง
6. มีความสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้
7. เขารวมในกิจกรรมด้านสังคมเสมอ

(3) โรงเรียนและบ้านควรจะมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันในอันที่จะช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก กล่าวคือเมื่อบิดามารดาเลี้ยงดูเด็กแบบประชาธิปไตย ทำให้เด็กรู้จักตัดสินใจว่าจะอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ ฝึกเด็กให้เป็นคนที่รู้จักนำตนเองแล้ว โรงเรียนก็ควรมีบรรยากาศแบบประชาธิปไตยด้วย

กล่าวคือ ให้เด็กมีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็น เช่น ให้มีการรายงาน และอภิปราย ให้เด็กมีการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน เด็กให้เด็กมีความรับผิดชอบ และฝึกเป็นผู้นำ เมื่อนานและโรงเรียนสัมพันธ์กัน อย่างที่จะช่วยในการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก ดังนั้นโรงเรียนจึงควรตั้งสมาคมครู - ผู้ปกครองขึ้น เพื่อเปิดโอกาสให้ครู และผู้ปกครองของเด็กได้มีโอกาสมาพบปะสังสรรค์กัน ทำความเข้าใจร่วมกัน และช่วยเหลือกันพัฒนาเด็กให้เจริญงอกงามทั้งด้านร่างกาย อารมณ์สังคมและสติปัญญา เพื่อให้มีบุคลิกภาพซึ่งเป็นที่ต้องการของสังคม

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าต่อไป

(1) ควรใช้ข้อทดสอบความถนัดทางการเรียน และข้อทดสอบบุคลิกภาพร่วมกันในการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก

(2) ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรออกข้อทดสอบเพื่อวัดสัมฤทธิ์ผลในวิชาการใช้ภาษาไทย วรรณคดีไทย ภูมิ - ประวัติศาสตร์ และ เลข - พีชคณิต และ วิทยาศาสตร์ ด้วย จะทำให้คะแนนที่ได้เชื่อถือได้มากกว่าน่าจะแนบ ซึ่งได้จากข้อทดสอบซึ่งครูหลาย ๆ คนออกมาใช้

(3) ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ การยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเด็กชั้นอื่น ๆ บ้าง และควรใช้กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในโรงเรียนชนบท หรือ ชานเมืองบ้าง กลุ่มตัวอย่างควรเพิ่มจำนวนนักเรียนชายหญิงในแต่ละระดับอายุ เพื่อจะได้ศึกษาให้ได้ผลแน่ชัดว่าบุคลิกภาพ การยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสัมพันธ์กันอย่างไรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่

(4) ควรศึกษาองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กแตกต่างกัน เช่น แรงจูงใจ สติปัญญา การเลี้ยงดูของบิดามารดา เป็นต้น

(5) ควรศึกษาองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ทำให้การยอมรับตนเองของเด็กต่างกัน เช่น การเลี้ยงดูของบิดามารดา สถานภาพทางสังคม เป็นต้น

(6) ควรศึกษาลักษณะบุคลิกภาพแบบอื่นบ้าง และนำมาหาความสัมพันธ์กับการยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก

(7) ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติหรือความเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพของเด็กบ้าง

(๘) ควรจะสร้างแบบสอบถามแบบอื่นเพื่อใช้วัดลักษณะแสดงตัว และเก็บตัวของเด็ก และอาจใช้วิธีการอื่น ๆ เช่น การสัมภาษณ์ การให้คำปรึกษา ฯลฯ ในการศึกษาลักษณะบุคลิกภาพแบบเก็บตัว และแสดงตัวของเด็ก

(๙) การศึกษารั้งนี้ ศึกษาแก่นักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนสหศึกษาในจังหวัดชลบุรี ดังนั้นการนำผลการวิจัยไปใช้แก่นักเรียนในจังหวัดอื่น ควรจะได้พิจารณาถึง ลักษณะ องค์ประกอบต่าง ๆ ของนักเรียน ให้คล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างนี้

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล เกฬิจิตร จิตวิทยา สำนักพิมพ์ ๒๕๕๓, ๓๑๐ หน้า.
- กรมการฝึกหัดครู บทความประกอบหมวดวิชาการศึกษาศาสตร์จิตวิทยาพัฒนาการ โรงพิมพ์ครูสภา ๒๕๑๑, ๒๘๒ หน้า.
- ก้อ สวัสดิภาพนิษฐ์ และ นากุเจสียา สุมาวงศ์ วิชาครูตอน ๓ จิตวิทยา องค์การค่างของครูสภา ๒๕๐๖, ๒๓๐ หน้า.
- เกโซ สอนานนท์ ปทานุกรมจิตวิทยา โรงพิมพ์อักษรบริการ ๒๕๑๒, ๓๕๕ หน้า.
- ประทอง กรรณัฐ สถิติศาสตร์ประยุกต์สำหรับครู โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช ๒๕๐๘, ๑๕๐ หน้า.
- ประมวล คิกกินสัน ทฤษฎีจิตวิทยาว่าด้วยบุคลิกภาพ โรงพิมพ์ศิริกัณฑ์ ๒๕๑๑, ๑๓๕ หน้า.
- วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร คู่มือการเขียนรายงานภาคนิพนธ์และปริิณิพนธ์ กรุงเทพฯ การพิมพ์ ๒๕๐๘, ๑๐๘ หน้า.
- ✓ สมคิด ไชยนิษฐา "การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพบางด้านของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" วิทยานิพนธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๐, ๖๕ หน้า.
- สมทรง สุวรรณเลิศ และ คณะ "การทดสอบ The Maudsley Personality Inventory ในนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา และมหาวิทยาลัย" วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย ๑ มกราคม - กุมภาพันธ์ ๒๕๑๒.
- สุรางค์ โคตรตระกูล และ คณะ จิตวิทยา วิชาคุณมัธยม ตอนที่ ๓ โรงพิมพ์มงคลการพิมพ์ ๒๕๐๘, ๗๔ หน้า.

Allport, Gordon W., Pattern And Growth in Personality, Holt, Rinehart and Winston, New York, 1961, 593 pp.

Ball, Robert Louis, "The Testing of Selected hypotheses concerning the Self-Concept as it relates to the ability academic achievement and sex of high School Seniors," Dissertation Abstract 24: 1070 - 1071, September, 1963.

- Baughman, E. Earl and Schlager Welsh, George, Personality : A Behavioral Science, Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, New Jersey, 1962, 566 pp.
- Best, John W., Research in Education, Prentice-Hall, Inc., New York, 1963, 320 pp.
- Carter, Cleo Dorris, "The Relationship between Personality And Academic Achievement (Reading And Arithmetic) of Seven-Year-Olds," Thesis Abstract Series, 10 : 71 - 75, 1959.
- Child, Denis, "The Relationships between Introversion-Extraversion, Neuroticism And Performance in School Examinations," The British Journal of Educational Psychology, 34 : 187 - 195, June, 1964.
- Desena, Paul A., "The Role of Consistency in Identifying Characteristics of Three Levels of Achievement," The Personnel and Guidance Journal, 43 : 145 - 149, October, 1964.
- Dyson, Ernest, "A Study of the Relationship between Acceptance of Self, Academic Self-Concept, and Two types of Grouping Procedures Used with Seventh Grade Pupils," Dissertation Abstract, 26 : 1475, September, 1965.
- Edwards, Allen L., Experimental Design in Psychological Research, Rinehart Company, Inc., New York, 1950, 446 pp.
- Edwards, Allen L., Techniques of Attitude Scale Construction, Appleton Century-Crofts, Inc., New York, 1957, 256 pp.
- Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, Vakils, Poffar and Simons Private Ltd., Bombay, 1966, 491 pp.
- Gill, L. J., "Some Nonintellectual Correlates of Academic Achievement Among Mexican Secondary School Students," Journal of Educational Psychology, 53 : 144 - 149, March, 1962.
- * / Hall, Calvin S., and Lindzey, Gardner, Theories of Personality, John Wiley & Sons, Inc., New York, 1957, 572 pp.
- Hallworth, H. J., "Personality Ratings of Adolescents : A Study In A Comprehensive School," The British Journal of Educational Psychology, 34 : 171 - 177, June, 1964.
- Hurlock, Elizabeth B., Adolescent Development, McGraw-Hill Book Co., New York, 1949, 566 pp.
- Hyman, Charlap, "Self-Concept And Social Class Correlates of Contrasting Behavioral Subcultures Among Ninth Grade Boys," Dissertation Abstracts, 25 : 3387 - 3388, December, 1964.

- Ilg, Francis L., and Ames, Louise B., Child Behavior, Harper, New York, 1955, 364 pp.
- Jersild, Arthur T., In Search of Self an Exploration of the Role of the School in Promoting Self-Understanding, Bureau of Publications, Teachers, College, Columbia University, New York, 1952, 141 pp.
- Kasemsak Poomsrieko, "Adaptation of The Minnesota Multiphasic Personality Inventory For Use With University Students," Thesis submitted for the M. A. Degree of the University of Chulalongkorn, 1965, 134 pp.
- Lynn, R., "Personality Characteristics Related To Academic Achievement," The British Journal of Educational Psychology, 29 : 213 - 216, November, 1959.
- Matterson, Ross W., "Self-estimates of College Freshmen," Personnel and Guidance Journal, 34 : 280 - 284, January, 1956.
- McDonald, Angus, "Differences between High Ability Underachieving Students and High Ability Achieving Students in Relation to Self-Concept, Anxiety and Lateral Dominance," Dissertation Abstract, 26 : 200, July, 1965.
- Monroe, Walter S., Encyclopedia of Educational Research, The Macmillan Company, New York, 1960, 1520 pp.
- Perguson, George A., Statistical Analysis in Psychology and Education, McGraw-Hill, Inc., 1966, 446 pp.
- Ridding, L. W., "An Investigation of Personality Measures Associated with Over and Under Achievement in English and Arithmetic," The British Journal of Educational Psychology, 37 : 397 - 398, November, 1967.
- Rogers, Carl R., and Diamond Rosalind F., Psychotherapy and Personality Change, University of Chicago Press, Chicago, 1954, 446 pp.
- Ruja, Harry, Psychology for Life, McGraw-Hill Book Company, Inc., New York Toronto London, 1955, 427 pp.
- Rushton, James, "The Relationship Between Personality Characteristics and Scholastic Success in Eleven-Year-Old Children," The British Journal of Educational Psychology, 36 : 178 - 183, June, 1966.
- Savage, R. D., "Personality Factors And Academic Attainment in Junior School Children," The British Journal of Educational Psychology, 36 : 91, February, 1966.

- Strang, Ruth, The Adolescent Views Himself, McGraw-Hill, New York, 1957, 581 pp.
- Travers, Robert M. W., Educational Measurement, The Macmillan Company, New York, 1955, 420 pp.
- Watley, Donivan J., "Personal Adjustment And Prediction of Academic Achievement," Journal of Applied Psychology, 49 : 20 - 23, 1965.
- Zahran, Hamed A. S., "The Self-Concept in the Psychological Guidance of Adolescent," The British Journal of Educational Psychology, 37 : 225 - 239, June, 1967.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

สูตรที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. การหาค่าเฉลี่ย

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

$$\text{และ } \bar{X} = X_0 + \frac{\sum fX'}{N}$$

๒. การหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$S = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

๓. การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

๔. การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

๕. การทดสอบความแตกต่างของค่าสหสัมพันธ์

$$Z = \frac{Z'_1 - Z'_2}{\sqrt{\frac{Z'_1 - Z'_2}{n-3}}}$$

$$\text{เมื่อ } Z'_1 - Z'_2 = \sqrt{\frac{2}{n-3}}$$

๖. การวิเคราะห์ข้อความ (Statements) ในแบบสอบถาม

$$C_{25} = 1 + \frac{(.25 - \frac{1}{2} Pb)}{Pw} i \dots\dots\dots (1)$$

$$C_{75} = 1 + \frac{(.75 - \frac{1}{2} Pb)}{Pw} i \dots\dots\dots (2)$$

$$Q = C_{75} - C_{25} \dots\dots\dots (3)$$

ภาคผนวก ข.

วิธีการคำนวณทางสถิติ

๑. การวิเคราะห์ข้อความ (Statements) ในแบบสอบถาม โดยใช้สูตรการหาพิสัยของควอไทล์ (ค่า Q) ดังปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ตาราง ๓๔. แสดงจำนวนความถี่ของคำตอบแต่ละข้อ และค่าพิสัยของควอไทล์ (ค่า Q) ของนักเรียนมัธยม ๕๐ คน ในโรงเรียนนานาชาติ พระนคร

ข้อที่	มาตราส่วนประมาณค่า					Q
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
๑	๑๕	๑๒	๑๓	๒	๔	๑.๗๕
๒	๐	๖	๒๕	๑๑	๘	๑.๘๕
๓	๑๐	๒๑	๑๑	๖	๒	๑.๔๓
๔	๒	๔	๒๐	๑๓	๑๑	๑.๕๕
๕	๘	๑๓	๒๔	๔	๑	๑.๓๔
๖	๑๒	๔	๑๓	๑๑	๕	๒.๒๖
๗	๔	๑๐	๑๔	๑๓	๔	๒.๐๐
๘	๒๓	๑๒	๑๑	๓	๑	๑.๖๔
๙	๕	๑๔	๒๐	๘	๓	๑.๓๔
๑๐	๗	๑๐	๑๓	๑๒	๘	๒.๐๔
๑๑	๔	๕	๒๐	๑๒	๔	๑.๕๓
๑๒	๒๓	๘	๑๒	๕	๒	๒.๐๐
๑๓	๒	๖	๑๓	๑๘	๑๑	๑.๕๓
๑๔	๑๔	๑๘	๑๓	๐	๑	๑.๔๓
๑๕	๒๑	๑๐	๑๑	๑	๑	๑.๗๕
๑๖	๐	๐	๘	๑๒	๓๐	๑.๒๐

ตาราง ๓๔. (ต่อ)

ข้อ ข้อ	มาตราส่วนประมาณค่า					D
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
๑๓	๐	๒	๑๓	๑๓	๑๔	๑.๔๕
๑๔	๒๔	๑๑	๕	๒	๐	๑.๔๑
๑๕	๑๕	๑๔	๑๑	๔	๒	๑.๕๔
๒๐	๒	๑	๕	๒๕	๑๓	๑.๐๒
๒๑	๑๒	๑๑	๑๖	๔	๓	๑.๕๖
๒๒	๒	๕	๒๑	๑๓	๕	๑.๓๐
๒๓	๔๒	๓	๔	๑	๐	๐.๕๕
๒๔	๓๐	๑๑	๔	๓	๒	๑.๒๖
๒๕	๒	๔	๒๓	๑๑	๒	๐.๕๖
๒๖	๑๒	๑๔	๑๕	๕	๐	๑.๕๓
๒๗	๑๔	๑๓	๑๒	๕	๒	๑.๖๕
๒๘	๕	๕	๑๖	๑๕	๕	๑.๖๓
๒๙	๑๓	๑๓	๑๖	๔	๐	๑.๕๓
๓๐	๑๓	๑๓	๑๕	๕	๔	๑.๔๑
๓๑	๓๔	๑๐	๔	๒	๐	๐.๕๔
๓๒	๑๐	๔	๑๕	๑๒	๑	๑.๓๓
๓๓	๒	๔	๒๕	๑๑	๔	๑.๑๓
๓๔	๔	๑๑	๑๖	๑๑	๔	๑.๔๓
๓๕	๒	๓	๓๑	๑๐	๔	๐.๕๑
๓๖	๑๒	๕	๑๑	๑๖	๒	๒.๒๔

ตาราง ๓๔. (ต่อ)

ข้อที่	มาตรการประเมินค่า					Q
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
๓๗	๐	๖	๒๔	๑๖	๔	๑.๒๐
๓๘	๔	๓	๒๓	๑๓	๗	๑.๓๔
๓๙	๘	๑๔	๑๑	๑๑	๖	๒.๐๘
๔๐	๐	๓	๑๘	๑๓	๑๕	๑.๖๗
๔๑	๗	๑๑	๒๒	๖	๔	๑.๓๙
๔๒	๑๘	๑๐	๑๖	๕	๑	๑.๙๐
๔๓	๑	๔	๒๗	๑๓	๕	๑.๑๓
๔๔	๐	๗	๑๑	๒๓	๙	๑.๓๕
๔๕	๒	๗	๑๘	๑๖	๖	๑.๔๑
๔๖	๖	๘	๑๘	๑๑	๗	๑.๖๙
๔๗	๒	๕	๑๓	๑๑	๑๘	๑.๙๒
๔๘	๒	๖	๑๒	๑๔	๑๖	๑.๘๔
๔๙	๔	๖	๑๕	๑๖	๙	๑.๖๑
๕๐	๓	๖	๒๐	๑๓	๘	๑.๔๗
๕๑	๑	๔	๒๐	๑๖	๙	๑.๔๐
๕๒	๓	๑๒	๒๔	๙	๒	๑.๑๕
๕๓	๖	๑๐	๒๔	๙	๑	๑.๒๕
๕๔	๕	๖	๑๘	๑๒	๙	๑.๖๓
๕๕	๐	๔	๑๓	๒๓	๑๐	๑.๒๔
๕๖	๕	๘	๑๑	๑๐	๑๖	๒.๒๘

ตาราง ๓๔. (กธ)

ข้อที่	มาตราส่วนประมาณค่า					Q
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
๕๓	๑	๕	๑๓	๑๕	๑๒	๑.๔๗
๕๔	๔	๕	๑๕	๑๓	๕	๑.๕๕
๕๕	๔	๑๔	๒๓	๖	๓	๑.๒๔
๖๐	๓	๘	๑๖	๑๑	๑๒	๑.๘๖
๖๑	๒	๖	๑๘	๑๖	๘	๑.๔๗
๖๒	๓	๑๔	๑๗	๖	๖	๑.๕๘
๖๓	๔	๑๐	๑๓	๑๕	๘	๑.๘๕
๖๔	๓	๑๑	๑๕	๑๕	๖	๑.๗๑
๖๕	๒	๑๑	๒๐	๖	๑๑	๑.๘๐
๖๖	๓	๒๑	๑๖	๓	๓	๑.๓๓
๖๗	๓	๑๑	๑๗	๑๕	๔	๑.๕๗
๖๘	๕	๓	๑๓	๑๕	๑๐	๑.๗๕
๖๙	๑๕	๑๔	๑๒	๓	๒	๑.๘๘
๗๐	๑๕	๑๖	๕	๕	๑	๑.๖๒
๗๑	๑	๘	๑๑	๑๔	๑๖	๑.๕๐
๗๒	๑๑	๑๕	๑๔	๕	๑	๑.๔๖
๗๓	๑๒	๑๔	๑๓	๓	๔	๑.๘๔
๗๔	๐	๒	๑๘	๒๑	๕	๑.๒๕
๗๕	๑๒	๑๓	๑๐	๓	๔	๑.๘๒
๗๖	๔	๑๖	๒๑	๖	๓	๑.๓๐

ตาราง ๓๔. (ต่อ)

ข้อที่	มาตราส่วนประมาณค่า					Q
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
๓๗	๑๕	๑๓	๕	๑๐	๓	๒.๒๒
๓๘	๐	๒	๑๓	๑๕	๒๐	๑.๕๗
๓๙	๗	๘	๑๓	๑๓	๕	๒.๐๔
๔๐	๗	๑๕	๑๕	๖	๓	๑.๕๕
๔๑	๖	๑๔	๒๒	๓	๕	๑.๓๔
๔๒	๕	๑๘	๑๑	๑๒	๔	๑.๘๗
๔๓	๗	๑๖	๑๓	๑๑	๓	๑.๘๐
๔๔	๑๐	๑๖	๑๒	๖	๖	๑.๘๐
๔๕	๑๘	๑๒	๔	๕	๗	๒.๗๐
๔๖	๘	๑๕	๑๓	๗	๓	๑.๕๗
๔๗	๐	๔	๒๐	๑๕	๗	๑.๒๘
๔๘	๕	๖	๒๘	๕	๒	๐.๕๐
๔๙	๓	๕	๑๗	๑๒	๕	๑.๖๘
๕๐	๑	๐	๗	๑๕	๒๓	๑.๒๒
๕๑	๐	๐	๑๐	๒๓	๑๗	๑.๑๕
๕๒	๖	๑๐	๒๑	๑๒	๑	๑.๓๕
๕๓	๑๘	๑๗	๑๑	๔	๐	๑.๕๔
๕๔	๔	๕	๑๔	๒๑	๖	๑.๔๔
๕๕	๑๓	๑๗	๑๓	๓	๔	๑.๖๒
๕๖	๓	๑๑	๑๖	๑๔	๖	๑.๖๘

ตาราง ๓๔. (ต่อ)

ข้อที่	มาตรการควบคุม					๑
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
๔๗	๕	๑๔	๑๕	๔	๗	๑.๘๕
๔๘	๖	๔	๒๕	๗	๓	๑.๑๘
๔๙	๑๘	๔	๑๕	๖	๒	๒.๐๑
๑๐๐	๕	๖	๒๑	๑๕	๓	๑.๓๐
๑๐๑	๒	๖	๒๑	๑๒	๔	๑.๕๐
๑๐๒	๑๔	๒๐	๔	๒	๑	๑.๑๗
๑๐๓	๓๔	๔	๕	๑	๑	๐.๖๔
๑๐๔	๑๑	๑๐	๒๒	๗	๐	๑.๖๐
๑๐๕	๑๐	๑๒	๒๐	๖	๒	๑.๕๗
๑๐๖	๑๕	๑๒	๑๔	๔	๐	๑.๕๒
๑๐๗	๑๔	๑๔	๑๐	๕	๒	๑.๕๖
๑๐๘	๒๑	๑๐	๑๒	๕	๒	๑.๔๔
๑๐๙	๒	๑๒	๒๓	๔	๕	๑.๑๘
๑๑๐	๔	๔	๒๔	๔	๕	๑.๑๔
๑๑๑	๓	๑๒	๒๔	๕	๒	๑.๐๑
๑๑๒	๐	๓	๑๑	๒๐	๑๖	๑.๘๑
๑๑๓	๐	๗	๖	๑๗	๒๐	๑.๖๖
๑๑๔	๐	๔	๓๔	๑๐	๒	๐.๗๔
๑๑๕	๐	๕	๔	๑๘	๑๘	๑.๔๗
๑๑๖	๔	๑๒	๒๑	๑๐	๓	๑.๓๕

ตาราง ๓๔. (ต่อ)

ข้อที่	มาตราส่วนประมาณค่า					Q
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
๑๑๓	๒	๓	๒๐	๑๔	๑๑	๑.๕๑
๑๑๔	๑๑	๒	๒	๒๓	๑๒	๒.๒๓
๑๑๕	๐	๔	๑๕	๑๓	๑๐	๑.๕๓
๑๒๐	๐	๓	๑๔	๑๓	๑๒	๑.๖๕
๑๒๑	๖	๒๑	๑๕	๔	๐	๑.๓๐
๑๒๒	๐	๑๕	๒๓	๔	๔	๑.๑๕
๑๒๓	๓	๑๐	๒๔	๖	๓	๑.๑๓
๑๒๔	๖	๒๑	๑๒	๔	๓	๑.๕๓
๑๒๕	๔	๑๖	๒๐	๔	๒	๑.๓๕
๑๒๖	๒	๕	๓๖	๕	๒	๐.๓๐
๑๒๗	๑	๖	๒๓	๑๕	๕	๑.๒๖
๑๒๘	๐	๒	๑๕	๑๕	๑๔	๑.๔๑
๑๒๙	๔	๓	๑๔	๑๔	๑๑	๑.๓๔
๑๓๐	๕	๑๑	๒๕	๖	๓	๑.๑๔
๑๓๑	๔	๑๒	๒๓	๓	๐	๑.๓๔
๑๓๒	๐	๕	๒๕	๑๔	๒	๑.๑๒
๑๓๓	๑๔	๑๔	๔	๖	๓	๑.๓๒
๑๓๔	๑๕	๑๕	๑๐	๑	๑	๑.๓๑
๑๓๕	๑	๑	๑๔	๑๔	๑๒	๑.๓๕

ตาราง ๓๔. (ต่อ)

ข้อที่	มาตราส่วนประมาณค่า					Q
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
๖๓๖	๐	๓	๒๓	๑๘	๖	๑.๒๓
๑๓๗	๒	๖	๑๕	๒๐	๓	๑.๒๔
๑๓๘	๑	๑	๘	๒๐	๒๐	๑.๒๕
๑๓๙	๐	๔	๑๘	๑๗	๑๑	๑.๔๔
๑๔๐	๒	๓	๒๐	๑๕	๑๐	๑.๔๕

ค่า Q ค่าเท่าไรยิ่งดี แสดงว่า นำประโยคคำถามนั้นไปถามเด็กได้ ถ้าค่า Q สูงเกิน ๓ แสดงว่า คำถามนั้นไม่ควรนำไปถามเด็ก การตัดทิ้ง

๒. การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของคะแนนลักษณะพฤติกรรมเพื่อแบ่งเด็กตามคุณภาพแบบแสดงตัว และบุคลิกภาพแบบเก็บตัว

ตาราง ๓๕. แสดงคะแนนลักษณะพฤติกรรมของนักเรียน จำนวน ๒๘๑ คน

คะแนน	จุดกลาง (X)	$X' = \frac{X - X_0}{i}$	f	fX'
๕๑๑ - ๕๒๔	๕๑๗.๕	๘	๑	๘
๔๙๗ - ๕๑๐	๕๐๓.๕	๗	๑	๗
๔๘๓ - ๔๙๖	๔๘๘.๕	๖	๒	๑๒
๔๖๙ - ๔๘๒	๔๗๕.๕	๕	๓	๑๕
๔๕๕ - ๔๖๘	๔๖๑.๕	๔	๘	๓๒
๔๔๑ - ๔๕๔	๔๔๗.๕	๓	๒๐	๖๐
๔๒๗ - ๔๔๐	๔๓๓.๕	๒	๓๗	๗๔
๔๑๓ - ๔๒๖	๔๑๙.๕	๑	๕๖	๕๖
๓๙๙ - ๔๑๒	๔๐๕.๕	๐	๔๑	๔๑
๓๘๕ - ๓๙๘	๓๙๑.๕	- ๑	๓๔	- ๓๔
๓๗๑ - ๓๘๔	๓๗๗.๕	- ๒	๒๘	- ๕๖
๓๕๘ - ๓๗๐	๓๖๔.๕	- ๓	๒๕	- ๗๕
๓๔๔ - ๓๕๗	๓๕๐.๕	- ๔	๔	- ๓๖
๓๓๐ - ๓๔๓	๓๓๖.๕	- ๕	๕	- ๒๕
๓๑๖ - ๓๒๙	๓๒๒.๕	- ๖	๕	- ๓๐
			๒๘๑	$\Sigma fX' = ๔$

คำนวณมัธยฐานเลขคณิตของคะแนนในการางจากสูตร

$$\begin{aligned}\bar{X} &= X_0 + \frac{i \sum fX}{N} \\ &= 405.5 + \frac{14 \times 9}{281} \\ &= 405.5 + .45 \\ \bar{X} &= 405.95\end{aligned}$$

อีก ๒๓% หักท้าย เพื่อแบ่งเด็กที่มีบุคลิกภาพแสดงตัว และบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ปรากฏว่า เด็กที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวจะได้คะแนนตั้งแต่ ๔๒๕ - ๕๒๓ คะแนน เด็กที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว ได้คะแนน ๓๑๖ - ๓๔๘ คะแนน ส่วนพวกที่ได้คะแนนระหว่าง ๓๔๘ - ๔๒๕ คะแนน เป็นพวกที่มีลักษณะแสดงตัวและเก็บตัวเท่า ๆ กัน คือ เป็นพวกแอมไบเวอต

๓. การหาค่าสหสัมพันธ์ (Correlation) ระหว่างลักษณะบุคลิกภาพ การยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กแสดงตัว และเก็บตัว โดยใช้สูตรของ Pearson's Product - moment Coefficient of Correlation ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

๑. ค่าความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว (r_1)

$$\begin{aligned}N &= 76 \\ \sum XY &= 31279234 \\ \sum X^2 &= 37311087\end{aligned}$$

$$\sum Y^2 = 27779323$$

$$\sum X = 52248$$

$$\sum Y = 45293$$

$$\begin{aligned} \text{แทนค่าในสูตร } r_{xy} &= \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}} \\ &= \frac{76 \times 31279234 - 52248 \times 45293}{\sqrt{[76 \times 3731108 - (52248)^2][76 \times 27779323 - (45293)^2]}} \\ &= \frac{10753120}{\sqrt{105789108 \times 59772699}} \\ &= \frac{10753120}{79519152.69} \end{aligned}$$

$$\therefore r_1 = .13522$$

๒. หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับตนเอง กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
เด็กที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว (r_2)

$$N = 76$$

$$\sum XY = 27260538$$

$$\sum X^2 = 26977958$$

$$\sum Y^2 = 29624575$$

$$\sum X = 44424$$

$$\sum Y = 46627$$

$$\begin{aligned}
 \text{แทนค่าในสูตร } r_{xy} &= \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}} \\
 &= \frac{76 \times 27260538 - 44424 \times 46627}{\sqrt{[76 \times 26977958 - (44424)^2][76 \times 29624575 - (46627)^2]}} \\
 &= \frac{443040}{\sqrt{76833032 \times 77390571}} \\
 &= \frac{443040}{8765.45 \times 8797.19} \\
 &= \frac{443040}{77111329.09}
 \end{aligned}$$

$$\therefore r_2 = .00574$$

๓. หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

(r_3)

N	=	76
$\sum XY$	=	20210376
$\sum X^2$	=	15126029
$\sum Y^2$	=	27779323
$\sum X$	=	33877
$\sum Y$	=	45293

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned}
 r_{xy} &= \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}} \\
 &= \frac{76 \times 20210376 - 33877 \times 45293}{\sqrt{[76 \times 15126029 - (33877)^2][76 \times 27779323 - (45293)^2]}} \\
 &= \frac{1597615}{\sqrt{1927075 \times 59772699}} \\
 &= \frac{1597615}{1388.19 \times 7731.28} \\
 &= \frac{1597615}{10732485.85} \\
 \therefore r_3 &= .14885
 \end{aligned}$$

๔. หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (r_4)

$$\begin{aligned}
 N &= 76 \\
 \sum XY &= 16984103 \\
 \sum X^2 &= 10128335 \\
 \sum Y^2 &= 29622275 \\
 \sum X &= 27713 \\
 \sum Y &= 46625
 \end{aligned}$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned}
 r_{xy} &= \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}} \\
 &= \frac{76 \times 16984103 - 27713 \times 46625}{\sqrt{[76 \times 10128335 - (27713)^2][76 \times 29622275 - (46625)^2]}} \\
 &= \frac{-1326797}{\sqrt{1743091 \times 77402275}} \\
 &= \frac{-1326797}{1320.26 \times 8797.86} \\
 &= \frac{-1326797}{11615462.64}
 \end{aligned}$$

$$\therefore r_4 = - .1142$$

๕. หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัวกับการยอมรับตนเอง (r_5)

$$\begin{aligned}
 N &= 76 \\
 \sum XY &= 23344689 \\
 \sum X^2 &= 15134714 \\
 \sum Y^2 &= 37045812 \\
 \sum X &= 32886 \\
 \sum Y &= 51746
 \end{aligned}$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned}
 r_{xy} &= \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}} \\
 &= \frac{76 \times 23344689 - (32886)(51746)}{\sqrt{[76 \times 15134714 - (32886)^2][76 \times 37045812 - (51746)^2]}} \\
 &= \frac{72477408}{\sqrt{68749268 \times 137833196}} \\
 &= \frac{72477408}{8291.52 \times 11740.24} \\
 &= \frac{72477408}{97344434.76}
 \end{aligned}$$

$$\therefore r_5 = .74454$$

๖. หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ เก็บตัว กับ การยอมรับตนเอง (r_6)

$$\begin{aligned}
 N &= 76 \\
 \sum XY &= 16241838 \\
 \sum X^2 &= 10128335 \\
 \sum Y^2 &= 26976733 \\
 \sum X &= 27713 \\
 \sum Y &= 44423
 \end{aligned}$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned}
 r_{xy} &= \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}} \\
 &= \frac{76 \times 16241838 - 27713 \times 44423}{\sqrt{[76 \times 10128335 - (27713)^2][76 \times 26976733 - (44423)^2]}} \\
 &= \frac{3285089}{\sqrt{1743091 \times 76828779}} \\
 &= \frac{3285089}{1320.26 \times 8765.20} \\
 &= \frac{3285089}{11572342.95}
 \end{aligned}$$

$$\therefore r_6 = .28387$$

๗. หาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคคลิกภาพแสดงตัว และผลสัมฤทธิ์ในการใช้

ภาษาไทย (r_7)

$$\begin{aligned}
 N &= 76 \\
 \sum X^2 &= 15134714 \\
 \sum XY &= 1482789 \\
 \sum Y^2 &= 149598 \\
 \sum X &= 33886 \\
 \sum Y &= 3324
 \end{aligned}$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned}
 r &= \frac{(76 \times 1482789) - (33886 \times 3324)}{\sqrt{[(76 \times 15134714) - (33886)^2][(76 \times 149598) - (3324)^2]}} \\
 &= \frac{54900}{1406.15361 \times 566.10246} \\
 &= \frac{54900}{796021.52}
 \end{aligned}$$

$$\therefore r_7 = .06896$$

๔. คาสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว กับผลสัมฤทธิ์ในวิชากรีก ภาษาไทย (r_8)

$$\begin{aligned}
 N &= 76 \\
 \sum XY &= 1290200 \\
 \sum X^2 &= 10128335 \\
 \sum Y^2 &= 168005 \\
 \sum X &= 27713 \\
 \sum Y &= 3539
 \end{aligned}$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned}
 r &= \frac{(76 \times 1290200) - (27713)(3539)}{\sqrt{[(76 \times 10128335) - (27713)^2][(76 \times 168005) - (3539)^2]}} \\
 &= \frac{-21107}{630899.4938}
 \end{aligned}$$

$$\therefore r_8 = -.03345$$

๘. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว กับผลสัมฤทธิ์ในวิชาวรรณคดีไทย (r_9)

$$\begin{aligned} N &= 76 \\ \Sigma XY &= 1058246 \\ \Sigma X^2 &= 15134714 \\ \Sigma Y^2 &= 78215 \\ \Sigma X &= 33886 \\ \Sigma Y &= 2371 \end{aligned}$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned} r &= \frac{(76 \times 1058246) - (33886)(2371)}{\sqrt{[(76 \times 15134714) - (33886)^2][(76 \times 78215) - (2371)^2]}} \\ &= \frac{80426696 - 80343706}{\sqrt{[1150238264 - 11482260996][5944340 - 5621641]}} \\ &= \frac{82990}{\sqrt{1977268 \times 322699}} \\ &= \frac{82990}{798791.63} \\ \therefore r_9 &= .10302 \end{aligned}$$

๑๐. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว และผลสัมฤทธิ์ในวิชาวรรณคดีไทย (r_{10})

$$\begin{aligned} N &= 76 \\ XY &= 880444 \\ X^2 &= 10128335 \end{aligned}$$

$$\sum Y^2 = 81177$$

$$\sum X = 27713$$

$$\sum Y = 2419$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned} r &= \frac{(76 \times 880444) - (27713)(2419)}{\sqrt{[(76 \times 10128335) - (27713)^2][76 \times 81177 - (2419)^2]}} \\ &= \frac{66913744 - 67037747}{\sqrt{[769753460 - 768010369][6169452 - 5851561]}} \\ &= \frac{124003}{\sqrt{1743091 \times 317891}} \\ &= \frac{124003}{744388.9932} \end{aligned}$$

$$\therefore r_{10} = - .16658$$

๑๑. คาสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว และผลสัมฤทธิ์ในวิชาภูมิ - ประวัติศาสตร์

(r_{11})

$$N = 76$$

$$\sum XY = 2064032$$

$$\sum X^2 = 15134714$$

$$\sum Y^2 = 295913$$

$$\sum X = 33886$$

$$\sum Y = 4619$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned}
 r &= \frac{(76 \times 2064032) - (33886)(4619)}{\sqrt{[(76 \times 15134714) - (33886)^2][(76 \times 295913) - (4619)^2]}} \\
 &= \frac{156866432 - 156519434}{\sqrt{[1150238264 - 1148260996][22489388 - 21335161]}} \\
 &= \frac{346998}{\sqrt{1977268 \times 1154226}} \\
 &= \frac{346998}{1510697.2525}
 \end{aligned}$$

$$\therefore r_{11} = .22969$$

๑๒. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว และผลสัมฤทธิ์ในวิชาภูมิ ๑ ประวัติศาสตร์

(r_{12})

$$\begin{aligned}
 N &= 76 \\
 \Sigma XY &= 1719163 \\
 \Sigma X^2 &= 10128335 \\
 \Sigma Y^2 &= 313264 \\
 \Sigma X &= 27713 \\
 \Sigma Y &= 4712
 \end{aligned}$$

แทนค่าในสูตร

$$r = \frac{(76 \times 1719163) - (27713)(4712)}{\sqrt{[(76 \times 10128335) - (27713)^2][(76 \times 313264) - (4712)^2]}}$$

$$\begin{aligned}
 &= \frac{130656388 - 130583656}{\sqrt{[769753460 - 768010369][23808064 - 22202944]}} \\
 &= \frac{72732}{\sqrt{1743091 \times 1605120}} \\
 &= \frac{72732}{1672677.001}
 \end{aligned}$$

$$\therefore r_{12} = .04348$$

๑๓. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว กับผลสัมฤทธิ์ในวิชาเลข - พีชคณิต

(r_{13})

$$\begin{aligned}
 N &= 76 \\
 \sum XY &= 1417073 \\
 \sum X^2 &= 15134714 \\
 \sum Y^2 &= 184112 \\
 \sum X &= 33886 \\
 \sum Y &= 3168
 \end{aligned}$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned}
 r &= \frac{(76 \times 1417073) - (33886)(3168)}{\sqrt{[(76 \times 15134714) - (33886)^2][(76 \times 184112) - (3168)^2]}} \\
 &= \frac{107697548 - 107350848}{\sqrt{[1150238264 - 1148260996][13992512 - 10036224]}}
 \end{aligned}$$

$$= \frac{346700}{\sqrt{1977268 \times 3956288}}$$

$$= \frac{346700}{2796888.596}$$

$$\therefore r_{13} = .12395$$

๑๔. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว กับผลสัมฤทธิ์ในวิชาเลข - พิชคณิต

(r_{14})

$$\begin{aligned} N &= 76 \\ \sum XY &= 1135915 \\ \sum X^2 &= 10128335 \\ \sum Y^2 &= 181405 \\ \sum X &= 27713 \\ \sum Y &= 3103 \end{aligned}$$

แทนค่าในสูตร

$$r = \frac{(76 \times 1135915) - (27713)(3103)}{\sqrt{[(76 \times 10128335) - (27713)^2][76 \times 181405 - (3103)^2]}}$$

$$= \frac{86329540 - 85993439}{\sqrt{[769753460 - 768010369][13786780 - 9628609]}}$$

$$= \frac{336101}{\sqrt{1743091 \times 4158171}}$$

$$= \frac{336101}{2692221.3816}$$

$$\therefore r_{14} = .12484$$

๑๕. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว และผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์

ทั่วไป (r_{15})

$$N = 76$$

$$\sum XY = 1855825$$

$$\sum X^2 = 15134714$$

$$\sum Y^2 = 249633$$

$$\sum X = 33886$$

$$\sum Y = 4153$$

แทนค่าในสูตร

$$\begin{aligned} r &= \frac{(76 \times 1855825) - (33886)(4153)}{\sqrt{[(76 \times 15134714) - (33886)^2][(76 \times 249633) - (4153)^2]}} \\ &= \frac{141042700 - 140728558}{\sqrt{[1150238264 - 1148260996][18972108 - 17247409]}} \\ &= \frac{314142}{\sqrt{1977268 \times 1724699}} \\ &= \frac{314142}{1846668.672} \end{aligned}$$

$$\therefore r_{15} = .17011$$

๑๖. ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพเก็บตัว และผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป

(r_{16})

$$N = 76$$

$$\sum XY = 1488946$$

$$\sum X^2 = 10128335$$

$$\sum Y^2 = 239610$$

$$\sum X = 27713$$

$$\sum Y = 4080$$

แทนค่าในสูตร

$$r = \frac{(76 \times 1488946) - (27713)(4080)}{\sqrt{[(76 \times 10128335) - (27713)^2][76 \times 239610 - (4080)^2]}}$$

$$= \frac{113159896 - 113069040}{\sqrt{[769753460 - 768010369][18210360 - 16646400]}}$$

$$= \frac{90856}{\sqrt{1743091 \times 1563960}}$$

$$= \frac{90856}{1651090.75}$$

$$\therefore r_{16} = .05502$$

๔. การทดสอบความแตกต่างระหว่างความสัมพันธ์ของสิ่งต่อไปนี้

๑. การยอมรับตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คะแนนรวมในภาคเรียนที่ ๒ ของปีการศึกษา ๒๕๑๑) ของ เด็กแสดงตัว และ เด็กเก็บตัว
๒. บุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คะแนนรวม) ของ เด็กแสดงตัว และ เด็กเก็บตัว
๓. บุคลิกภาพกับการยอมรับตนเองของ เด็กแสดงตัว และ เด็กเก็บตัว
๔. บุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ในวิชาการภาษาไทยของเด็กแสดงตัว และ เด็กเก็บตัว
๕. บุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ในวิชาการคณิตศาสตร์ของเด็กแสดงตัว และ เด็กเก็บตัว
๖. บุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ในวิชาภูมิ - ประวัติศาสตร์ ของ เด็กแสดงตัว และ เด็กเก็บตัว
๗. บุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ในวิชาเลข - ฟิสิกส์ ของ เด็กแสดงตัว และ เด็กเก็บตัว
๘. บุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป ของ เด็กแสดงตัว และ เด็กเก็บตัว

โดยใช้สูตร

$$Z = \frac{Z'_1 - Z'_2}{\sqrt{\frac{6}{Z'_1 - Z'_2}}}$$

$$\text{เมื่อ } \sqrt{\frac{6}{Z'_1 - Z'_2}} = \sqrt{\frac{2}{n-3}}$$

โดยครั้งแรกจะต้องแปลงค่า r ตามสูตรของเพียร์สัน (Pearson) มาเป็นค่า Z โดย
จากตารางของฟิชเชอร์ (Fisher) แล้วจึงใช้สูตรข้างต้น ค่า Z จะปรากฏดังตารางต่อไป

ตาราง ๓๖. แสดงการทดสอบความแตกต่างของค่าสหสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ การยอมรับตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง	$Z'_1 - Z'_2$	$\sqrt{Z'_1 - Z'_2}$	Z
๑. การยอมรับตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว	๐.๑๓	.๑๖๕	.๗๔๓
๒. บุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว	๐.๒๖๓	.๑๖๕	๑.๕๕
๓. บุคลิกภาพกับการยอมรับตนเองของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว	๐.๖๖	.๑๖๕	๔.๐๐ **
๔. บุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ในวิชาการใช้ภาษาไทยของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว	๐.๑๐๒	.๑๖๕	๐.๖๑๘
๕. บุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ในวิชาวรรณคดีไทยของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว	๐.๒๗๐	.๑๖๕	๑.๖๓
๖. บุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ในวิชาภูมิ - ประวัติศาสตร์ของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว	๐.๒๗๓	.๑๖๕	๐.๑๖๕
๗. บุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ในวิชาเลข - พิชคณิตของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว	๐.๐๐๑	.๑๖๕	๐.๐๐๖
๘. บุคลิกภาพกับผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไปของเด็กแสดงตัว และเด็กเก็บตัว	๐.๑๑๕	.๑๖๕	๐.๖๕๖

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

P < .01

ภาคผนวก . ค .

แบบสอบถาม

เลขที่....

แบบสำรวจลักษณะพฤติกรรมของนักเรียน

นักเรียนที่รักทั้งหลาย

ข้าพเจ้ามีความประสงค์จะทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่แสดงออกถึงบุคลิกภาพ เก็บตัวหรือแสดงตัวของนักเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงใคร่ขอความกรุณานักเรียน ได้โปรดกรอกแบบสอบถามนี้ตามความเป็นจริง เพื่อประโยชน์สำหรับนักเรียนเองในการที่โรงเรียนจะจัดบริการต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือนักเรียน อีกทั้งคำตอบของนักเรียนจะได้รับการเก็บรักษาไว้เป็นความลับอย่างดียิ่ง ฉะนั้นขอให้นักเรียนกรอกแบบสอบถามตามความเป็นจริงที่สุด

อนึ่ง ผลของการสำรวจครั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความเที่ยงตรงของคำตอบและความจริงใจในการตอบแบบสอบถามของนักเรียน ข้าพเจ้าจึงฝากความหวังในความสำเร็จของงานไว้กับนักเรียน

กวย .

ขอขอบคุณมา ณ ที่นี้

วันเพ็ญ อายการ.

(วันเพ็ญ อายการ)

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาการแนะแนว

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

ตอนที่ ๑

รายละเอียดเกี่ยวกับตัวนักเรียน

โปรดกรอกรายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่าน ลงในช่องว่างตามความเป็นจริง

โรงเรียน ชั้น
 เพศ เกิดเมื่อ พ.ศ. อายุ ปี
 วันที่กรอกรายการ เดือน พ.ศ.
 วิชาที่ท่านชอบมากที่สุด (บอกสัก ๑ วิชา)
 วิชาที่ท่านชอบน้อยที่สุด (บอกสัก ๑ วิชา)
 วิชาที่ท่านทำคะแนนได้ดีเสมอมาทุกปี

ตอนที่ ๒

ลักษณะพฤติกรรมของนักเรียน

โปรดอ่านคำถามแต่ละข้อ และตั้งใจว่าแต่ละรายการนั้น ท่านเห็นว่าควรจะมีเครื่องหมาย
 ตรงข้อใดเพียงข้อเดียว แล้วกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องนั้น ตามลักษณะที่นักเรียนเป็นจริง
 (กรุณาตอบทุกคำถาม)

ตัวอย่าง

๐. ข้าพเจ้าชอบเล่นบิงปอง
 ๐๐. ข้าพเจ้ามักจะร้องเพลง

น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
				✓
	✓			

ลักษณะพฤติกรรม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
๑. ข้าพเจ้ายากจะเป็นนักร้อง					
๒. ข้าพเจ้ามักจะมีสมาธิในการทำงาน					
๓. ข้าพเจ้ามักจะพบกับเหตุการณ์แปลกประหลาด					
๔. ข้าพเจ้าเข้ากับคนใดทกประเภท					
๕. เวลาเลี้ยงกับผู้อื่น ข้าพเจ้ามักเป็นฝ่ายชนะ					
๖. ข้าพเจ้ามีความรู้สึกต่อการถูกล้อเลียน					
๗. ข้าพเจ้าชอบไปงานเลี้ยงหรืองานสังสรรค์ ต่าง ๆ ที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ สนุกสนานครึกครื้น					
๘. ข้าพเจ้าเคยทำอะไรที่เสี่ยงอันตรายเพื่อ ให้เกิดความหวาดเสียวตื่นเต้น					
๙. ข้าพเจ้าชอบการละคร					
๑๐. ข้าพเจ้ามักจะอยู่ในกลุ่มคนที่กระเซ้าเย้าแหย่ กันอย่างสนุกสนาน					
๑๑. ข้าพเจ้ามักจะรวมอยู่ในกลุ่มเพื่อน ซึ่งรวม เป็นรวมค้ายค้ายกันไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น					
๑๒. ข้าพเจ้าชอบทำตัวเด่น					
๑๓. ข้าพเจ้ายากเป็นสมาชิกของสโมสรหรือ ชุมนุมต่าง ๆ					
๑๔. ข้าพเจ้ามักจะพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับเพศ					
๑๕. ข้าพเจ้าเคียดแค้นที่หน้าตาไม่สวยหรือ ดีกว่านี้					
๑๖. ถ้ามีโอกาสข้าพเจ้าจะเป็นผู้นำที่					

ลักษณะพฤติกรรม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
๑๗. ข้าพเจ้ายามที่จะจกจำเรื่องดี ๆ ไว้ เพื่อเล่าต่อให้คนอื่นฟัง					
๑๘. ข้าพเจ้ามักจะสนุกสนานกับการพนันซึ่งมีการ ได้เสียกันเล็ก ๆ น้อย ๆ					
๑๙. ข้าพเจ้าชอบความตื่นเต้นของฝูงชน					
๒๐. เมื่อได้พบปะกับเพื่อนฝูงที่มีความสนุกสนาน ความกลมของข้าพเจ้าดูเหมือนจะหายไป ไปได้					
๒๑. ข้าพเจ้ามักจะรวมในการพูดคุยและพูดคุย ในกลุ่มของข้าพเจ้า					
๒๒. ถ้ามีโอกาสข้าพเจ้าจะอยู่รวมในกลุ่มชน					
๒๓. เมื่ออยู่ในรถไฟ รถเมล์ ฯลฯ ข้าพเจ้ามัก พูดคุยกับคนแปลกหน้าก่อน					
๒๔. ข้าพเจ้ารู้สึกเกรงใจปรกติโดยไม่มีสาเหตุ พิเศษอะไร					
๒๕. มีคนรู้จักหรือคนเคยกับข้าพเจ้า					
๒๖. ข้าพเจ้ามีเพื่อนต่างเพศ					
๒๗. ข้าพเจ้าชอบพบในที่สาธารณะ					
๒๘. ข้าพเจ้าสนใจทางกริยา					
๒๙. ข้าพเจ้ามักจะโต้เถียงกับผู้อื่น					
๓๐. ข้าพเจ้ามีความสามารถในการขายของ					
๓๑. เมื่อข้าพเจ้ามีความทุกข์ ข้าพเจ้าอาจจะ ปรึกษากับผู้ที่ไม่คุ้นเคยกันได้					

ลักษณะพฤติกรรม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
๓๒. ในเวลาที่ฉุกเฉิน ข้าพเจ้ามักจะทำอะไรที่ เกิน หรือทกลาหาญ					
๓๓. ข้าพเจ้าชอบเที่ยวของกับสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัว					
๓๔. ข้าพเจ้าชอบแสดงความคิดเห็นขณะมีการ อภิปรายถกเถียงกัน					
๓๕. ข้าพเจ้ามักจะวางตัวอย่างธรรมชาติใน งานสังคม					
๓๖. ข้าพเจ้ามักจะเอนทนอยู่กับคนอื่น					
๓๗. ข้าพเจ้าปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ได้					
๓๘. ระหว่างกิจกรรมทางสังคมและกิจกรรมอื่น ๆ ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจในกิจกรรมทางสังคม					
๓๙. เมื่อเวลาที่เบื่อหน่าย ข้าพเจ้ามักจะหา อะไรที่ตื่นเต้นทำ					
๔๐. ข้าพเจ้ามักจะทำงานด้วยความมั่นใจใน ตนเอง					
๔๑. ข้าพเจ้าจะมีส่วนรวมในกิจกรรมของ สังคม					
๔๒. เวลาที่ข้าพเจ้าเพลิดเพลินจนลืมตัว					
๔๓. ข้าพเจ้ามีความพอใจในการเคลื่อนไหว					
๔๔. ข้าพเจ้าชอบการปฏิบัติและการทดลอง					
๔๕. ข้าพเจ้าสนใจการกระทำของบุคคลทั่ว ๆ ไป					

ลักษณะพฤติกรรม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
๔๖. ข้าพเจ้าชอบทำงานทางไฟฟ้าและเครื่องกลไก					
๔๗. ระหว่างบทความทางวิทยาศาสตร์ และนวนิยายหรือโคลงต่าง ๆ ข้าพเจ้าชอบบทความทางวิทยาศาสตร์					
๔๘. คณิตศาสตร์เป็นวิชาหนึ่งที่ข้าพเจ้าชอบ					
๔๙. ข้าพเจ้าสนใจในเรื่องธุรกิจ การเมือง และชาวสังคม					
๕๐. ข้าพเจ้าสนใจในการประดิษฐ์เครื่องกลไก					
๕๑. ก่อนที่ข้าพเจ้าจะตัดสินใจเชื่ออะไร ข้าพเจ้ามักจะหาหลักฐานความจริงก่อน					
๕๒. ก่อนที่ข้าพเจ้าจะเริ่มศึกษาปัญหา ข้าพเจ้ามักจะอ่านหนังสือเพื่อควาคนอื่น ๆ คิดอย่างไรในเรื่องนั้น					
๕๓. ข้าพเจ้ามีความสามารถในการติดต่อกับผู้อื่น					
๕๔. เงินและตำแหน่งทางสังคมเป็นสิ่งสำคัญสำหรับข้าพเจ้า					
๕๕. ข้าพเจ้ามักจะผูกใจัดในสิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นและทำ					
๕๖. ข้าพเจ้าชอบการผจญภัย					
๕๗. ข้าพเจ้ามักจะถามเพื่อนเมื่อสงสัย					
๕๘. ข้าพเจ้ามักจะทำงานใหญ่ ๆ อย่างรีบเร่งและรวดเร็ว					

ลักษณะพฤติกรรม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
๕๕. ข้าพเจ้ามักจะตกใจกลัว					
๖๐. ถ้ามีคนวิพากษ์วิจารณ์หรือติเตียนข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจ					
๖๑. ถ้าจะทำอะไรอย่างใด ๆ ในงานรีบเร่ง แม้ คนอื่นเขาก็ทำอะไรกันอย่างช้า ๆ เหมือนกัน ข้าพเจ้าก็จะไม่สบายใจ					
๖๒. ข้าพเจ้ามักจะปกปิดไม่ให้คนอื่นทราบว่า ข้าพเจ้าเป็นคนขี้อาย					
๖๓. ข้าพเจ้ารู้สึกลำบากใจในการพูดคุยกับคน ที่เพิ่งรู้จักใหม่ ๆ					
๖๔. เมื่อมีอะไรเกิดขึ้น ข้าพเจ้ามักจะกลุ้ม กลุ้มใจ					
๖๕. เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในกลุ่มคน ข้าพเจ้ารู้สึก ลำบากใจในการที่จะหาเรื่องดี ๆ มาพูดคุย					
๖๖. ข้าพเจ้ารู้สึกว่า มีคนแปลกหน้ากำลังมอง ข้าพเจ้าอย่างวิพากษ์วิจารณ์					
๖๗. เมื่ออยู่ในโรงเรียนข้าพเจ้ารู้สึกว่า ออกไปยืนพูดหน้าชั้นนั้นเป็นการลำบาก					
๖๘. ข้าพเจ้ามักจะคิดว่าทุก ๆ คนต้องโกหกเพื่อ เอาตัวรอด					

ลักษณะพฤติกรรม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
๖๘. ข้าพเจ้าหมกความอดกลั้นกับคนอื่นได้ง่าย ๆ					
๗๐. ข้าพเจ้ามักจะลืมสิ่งที่คนอื่นพูดกับข้าพเจ้า ในทันทีทันใด					
๗๑. ข้าพเจ้ามีความหวนเกรงในการที่จะเกินคน เคี้ยวเข้าไปในห้องที่คนอื่นนั่งประชุม หรือ คุยกันอยู่แล้ว					
๗๒. ข้าพเจ้ามักจะลืมเลิกการทำงาน เพราะ คิดว่าข้าพเจ้ามีความสามารถไม่ เพียงพอ					
๗๓. ความคิดอันไร้สาระหรือเรื่องที่ไม่สำคัญ มักจะรบกวนจิตใจข้าพเจ้าเป็นเวลานาน					
๗๔. ข้าพเจ้าเป็นคนที่มีระเบียบวินัยตนเอง					
๗๕. ในงานสมาคมต่าง ๆ ข้าพเจ้าก็นั่งอยู่ ลำพังเพียงคนเดียว หรือไม่ก็กับเพื่อน สักคนหนึ่ง					
๗๖. ผู้คนมักจะทำให้ข้าพเจ้าผิดหวัง					
๗๗. เมื่อข้าพเจ้าได้ทราบข่าวความสำเร็จของ คนที่รู้จักเป็นอย่างดี ข้าพเจ้ารู้สึก คล้ายกับว่าตนเองมีความล้มเหลว					
๗๘. ข้าพเจ้ารู้สึกกระดากอาย เมื่อได้ยินเรื่อง ลามกอนาจาร					
๗๙. ข้าพเจ้ามักจะลืมเลิกสิ่งที่ทำ เมื่อสิ่งนั้น ดำเนินไปอย่างฉับพลัน					

ลักษณะพฤติกรรม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
๔๐. เมื่อถูกเรียกร้องให้เริ่มตนการอภิปราย หรือออกความคิดเห็นเกี่ยวกับบางสิ่ง ที่ข้าพเจ้ารู้สึก ข้าพเจ้ามักจะกระตือรือร้น					
๔๑. ข้าพเจ้ามักจะหลีกเลี่ยงจากการเผชิญกับ สถานการณ์ที่ซับซ้อนหรือยากลำบาก					
๔๒. ข้าพเจ้ามักจะคิดว่า ควรเลิกทำในสิ่งที่ ต้องการทำเมื่อผู้อื่นรู้สึกว่าการทำเช่นนั้น นั้นไม่ไฉนลุ่มลุ่ม					
๔๓. ข้าพเจ้ามักจะหวั่นไหวต่อคำพูดของผู้อื่น					
๔๔. ข้าพเจ้ามักจะเสียใจอะไรบางอย่าง					
๔๕. ข้าพเจ้ามักจะกังวลในโชคชะตา					
๔๖. ในขณะที่เครียดหรือตึงเครียด ข้าพเจ้าขาด การควบคุมตนเอง					
๔๗. ก่อนที่จะทำงานใด ๆ ข้าพเจ้าใช้ความคิด					
๔๘. ข้าพเจ้ามักจะวิพากษ์วิจารณ์เรื่องต่าง ๆ					
๔๙. ระหว่างการทำงานด้วยตนเองกับทำงาน ร่วมกับผู้อื่น ข้าพเจ้าเลือกการทำงานด้วย ตนเอง					
๕๐. ข้าพเจ้ารังเกียจความสับสนและความไม่มี ระเบียบในการแต่งกาย					
๕๑. ข้าพเจ้ามักจะระมัดระวังตัวของส่วนตัว มิให้เสียหาย					

ลักษณะพฤติกรรม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
๙๒. ข้าพเจ้ามักจะประหลาดใจ					
๙๓. ข้าพเจ้ามักจะเชื่อข่าวลือที่ได้ยินมา					
๙๔. ระหว่างการเขียนกับกาพูด ข้าพเจ้าเลือกการเขียน					
๙๕. ข้าพเจ้ามักจะลำบากใจในการทำตามระเบียบแบบแผน					
๙๖. แม่ว่าสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดไปนั้นจะทำให้ผู้อื่นไม่สบายใจ ข้าพเจ้าก็ชอบที่จะพูดความจริง					
๙๗. ข้าพเจ้ามักจะหมกมุ่นอยู่ในความคิด ความรู้สึก และความฝันของตนเอง					
๙๘. ข้าพเจ้าชอบปริศนาคำไขว้					
๙๙. ข้าพเจ้าชอบเล่นหมากรุก					
๑๐๐. เมื่อข้าพเจ้าได้รับคำชมเชย ข้าพเจ้ามักจะทำงานหนัก					
๑๐๑. ระหว่างคนทั่ว ๆ ไป และตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสนใจตัวเอง					
๑๐๒. ข้าพเจ้ามักจะนั่งฝันในขณะพักนอนอยู่					
๑๐๓. ข้าพเจ้ามักจะร้องไห้โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร					
๑๐๔. ข้าพเจ้าชอบโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ที่มีสำนวนโวหารไปในเชิงรักใคร่					
๑๐๕. ในระหว่างการเป็นผู้นำ และผู้ทำตาม ข้าพเจ้าเลือกการเป็นผู้ทำตาม					

ลักษณะพฤติกรรม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
๑๐๖. ข้าพเจ้ามักจะพูดกับตนเอง					
๑๐๗. ข้าพเจ้ามักจะเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับ ตนเอง					
๑๐๘. ข้าพเจ้ามักจะบันทึกเรื่องราวลงในสมุด บันทึกประจำวัน					
๑๐๙. ข้าพเจ้ามักจะเก็บเรื่องต่าง ๆ ไว้เป็น ความลับ					
๑๑๐. ข้าพเจ้าชอบแต่งตัวตามทัศนคติส่วนมากนิยมกัน					
๑๑๑. ข้าพเจ้าทำงานของตนเองอย่างเอาเป็น เอาตาย					
๑๑๒. เมื่อพูดถึงหรือทำผิดในที่ชุมนุมชน ข้าพเจ้า ไม่สบายใจ					
๑๑๓. เมื่อมีคนอื่น ๆ มาจ้องมองข้าพเจ้าทำงาน ข้าพเจ้ารู้สึกรำคาญและไม่สบายใจ					
๑๑๔. ข้าพเจ้าเป็นคนมีสติรอบคอบ					
๑๑๕. ข้าพเจ้าวิตกกังวลถึงอนาคต					
๑๑๖. ข้าพเจ้าอดทนที่จะคอยดู					
๑๑๗. ระหว่างการอยู่กับบ้าน และการไปงาน กินเลี้ยง ข้าพเจ้าเลือกการอยู่กับบ้าน					
๑๑๘. ข้าพเจ้ากังวลใจเกี่ยวกับเหตุการณ์หน้า ตา					
๑๑๙. ข้าพเจ้าเอาใจใส่ว่าคนอื่นจะคิดถึงการ กระทำของข้าพเจ้าอย่างไร					

ลักษณะพฤติกรรม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
๑๒๐. ข้าพเจ้ามักจะสนิทสนมกับคนบางคนที่ได้เลือกแล้ว					
๑๒๑. ระหว่างการอ่านและการประสพเหตุการณ์ด้วยตนเอง ข้าพเจ้าเลือกการอ่าน					
๑๒๒. เมื่อมีเหตุการณ์ฉุกเฉินเกิดขึ้นข้าพเจ้ารู้สึกกลัว					
๑๒๓. ข้าพเจ้ามักจะสงบเสงี่ยม และไม่พูด					
๑๒๔. ข้าพเจ้ามักจะขี้อริ					
๑๒๕. เวลาที่เพื่อนทำให้ข้าพเจ้าโกรธ ข้าพเจ้ามักจะโกรธเพื่อน					
๑๒๖. เวลาที่ข้าพเจ้ารักเพื่อนคนใด ข้าพเจ้าก็จะคิดถึงเพื่อนคนนั้น					
๑๒๗. เมื่อเกิดเรื่องฉาวร้ายแรงที่ข้าพเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้องกับตัว ข้าพเจ้ามักจะโทษตนเอง					
๑๒๘. ขณะที่ข้าพเจ้าพูดคุยกับผู้อื่น ข้าพเจ้าจะมีระวังคำพูดมิให้ชักใจผู้อื่น					
๑๒๙. ข้าพเจ้าชอบอ่านนวนิยายที่กลับลับซ่อนให้คิด					
๑๓๐. ในระหว่างการพบกับคน ๆ หนึ่ง และคนหลายคน ข้าพเจ้ารู้สึกมีความสุข เมื่อได้พบกับคนเพียงคนเดียว					

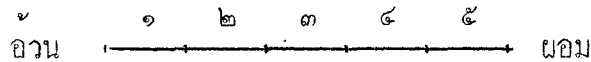
ลักษณะพฤติกรรม	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด
๑๓๑. ข้าพเจ้าไม่คิดถึงเรื่องที่เพื่อนพูด แต่คิดถึง ลักษณะทางของเข					
๑๓๒. ข้าพเจ้ามักจะเข้าใจสัญลักษณ์และ ความหมายในเรื่องที่อ่าน					
๑๓๓. ข้าพเจ้ามักจะนั่งซึมคิดอะไรอยู่คนเดียว					
๑๓๔. ข้าพเจ้ามักจะกังวลเกี่ยวกับปัญหาของ ความรักและ เรื่องเพศ					
๑๓๕. ใน การคิดถึงจุดหมายของสิ่งที่ทำและ อุดมคติ ข้าพเจ้าใช้เวลาคิด					
๑๓๖. ข้าพเจ้ามักจะแก้ปัญหาด้วยตนเอง					
๑๓๗. ข้าพเจ้ามักจะแสดงความคิดเห็นของ ข้าพเจ้าลงไปใน การเขียน					
๑๓๘. ข้าพเจ้าทำงานเพื่อจุดหมายปลายทาง					
๑๓๙. ข้าพเจ้าชอบทำอะไรตามความคิดเห็น ของตนเอง					
๑๔๐. ข้าพเจ้ามักจะพิจารณาพิจารณาในการเลือก งานทำ					

ตอนที่ ๓

แบบสอบถามแสดงการยอมรับตนเองของนักเรียน

คำถามนี้แบ่งเป็น ๒ ตอน

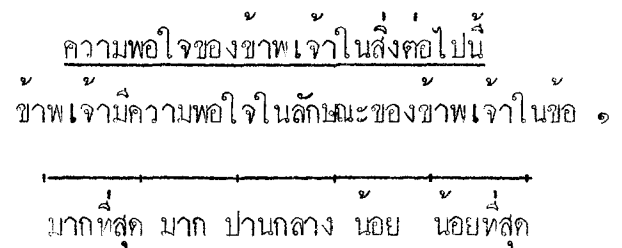
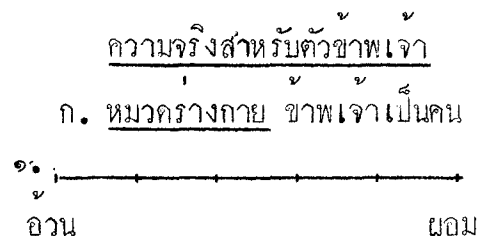
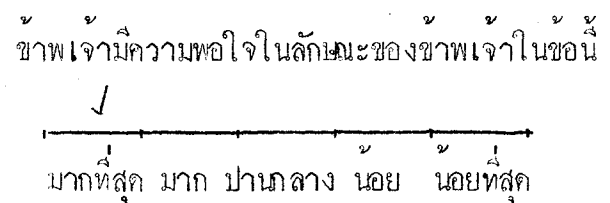
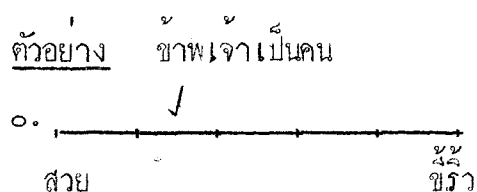
ตอนซ้ายมือ แสดงลักษณะที่นักเรียนเป็นอยู่จริง ๆ โดยแบ่งลักษณะของนักเรียนออกเป็น ๕ ของ เช่น

ของแรก หมายถึง อ้วน ของที่สอง หมายถึง ค่อนข้างอ้วน ของที่สาม หมายถึง รูปร่างกำลังดี ของที่สี่ หมายถึง ค่อนข้างผอม ของที่ห้า หมายถึง ผอม ถ้านักเรียนมีลักษณะตรงกับของใดขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องนั้น เช่น นักเรียนเป็นคนอ้วนก็ขีดเครื่องหมาย / ลงในของแรก ดังนี้

ตอนขวามือ แสดงความพอใจของนักเรียนที่มีต่อลักษณะของนักเรียนทางขวามือ โดยแบ่งความพอใจเป็น ๕ ของ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด นักเรียนมีความพอใจในลักษณะที่นักเรียนเป็นอยู่ทางขวามือมากน้อยเพียงไร ก็ขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องนั้นตามความเป็นจริง นักเรียนควรทำคู่กันไปกับทางซ้ายมือ

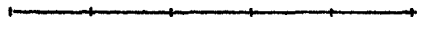

ความจริงสำหรับตัวข้าพเจ้า

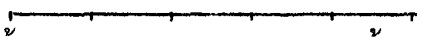
ก. หมวดร่างกาย (ต่อ) ข้าพเจ้าเป็นคน

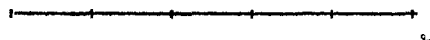
๒.
สูง เตี้ย

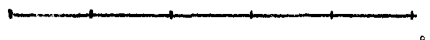
๓.
ขาว ดำ

๔.
ลำตัวยาว ลำตัวกลม

๕.
ผิวเรียบเกลี้ยง ผิวขรุขระหรือเป็นสิ่วฝ้า

๖.
ใบหน้ากลม หน้ากระดุก

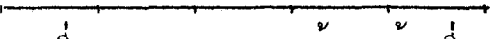
๗.
แขนยาว แขนสั้น

๘.
ขายาว ขาสั้น

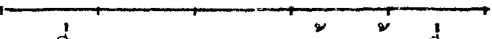
๙.
สววย อ้วน

ความพอใจของข้าพเจ้าในสิ่งต่อไปนี้

ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๒

มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๓

มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๔

มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

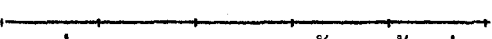
ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๕

มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

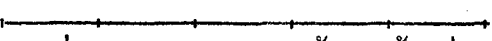
ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๖

มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

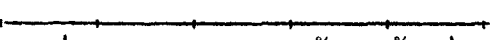
ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๗

มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๘

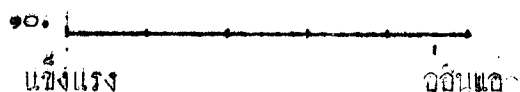

มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๙

มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

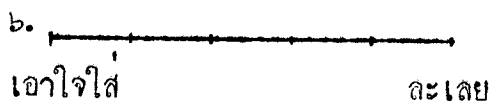
ความจริงสำหรับตัวข้าพเจ้า

ก. หมวดร่างกาย (ต่อ) ข้าพเจ้าเป็นคน

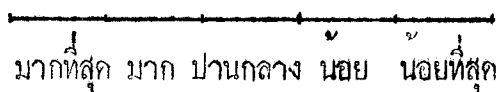
ข. หมวดสติปัญญาและความสามารถทาง

การเขียน ข้าพเจ้าเป็นคน

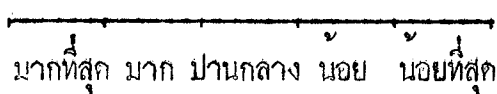

ความพอใจของข้าพเจ้าในสิ่งต่อไปนี้

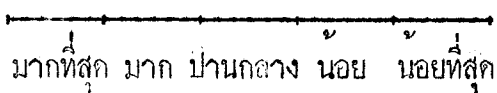
ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๑๐

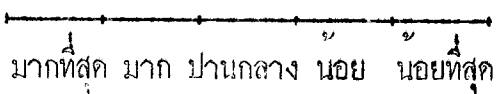
ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๑

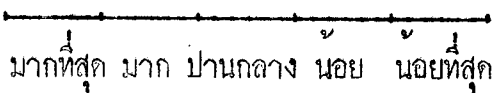
ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๒

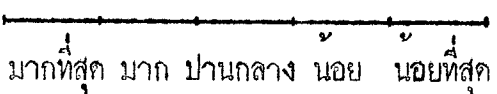
ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๓

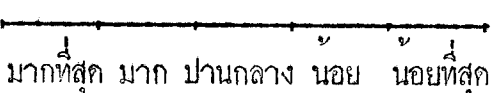
ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๔

ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๕

ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๖

ข. หมวดสติปัญญาและความสามารถทาง

การเรียนรู้ (ต่อ) ชาวเขาเป็นชน

๗.
คิดค้น คิดสิ่งที่เป็นจริง

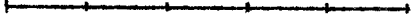
๘.
สนใจ ไม่สนใจ

๙.
นักคิด นักจำ

๑๐.
รอบคอบ เลินเล่อ

ค. หมวดอารมณ์และความรู้สึก

ชาวเขาเป็นชน

๑.
ใจเย็น โมโหง่าย

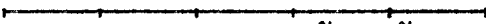
๒.
มั่นคง อ่อนไหวง่าย

๓.
สนุกสนาน หงอยเหงา

ชาวเขาให้ความสนใจในลักษณะของชาวเขาในข้อ ๗

มากที่สุด น้อยที่สุด

ชาวเขาให้ความสนใจในลักษณะของชาวเขาในข้อ ๘

มากที่สุด น้อยที่สุด

ชาวเขาให้ความสนใจในลักษณะของชาวเขาในข้อ ๙

มากที่สุด น้อยที่สุด

ชาวเขาให้ความสนใจในลักษณะของชาวเขาในข้อ ๑๐

มากที่สุด น้อยที่สุด

ชาวเขาให้ความสนใจในลักษณะของชาวเขาในข้อ ๑

มากที่สุด น้อยที่สุด

ชาวเขาให้ความสนใจในลักษณะของชาวเขาในข้อ ๒

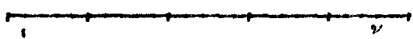

มากที่สุด น้อยที่สุด

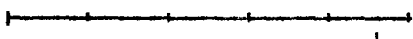
ชาวเขาให้ความสนใจในลักษณะของชาวเขาในข้อ ๓

มากที่สุด น้อยที่สุด

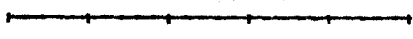
ค. หมวดอารมณ์และความรู้สึก (ต่อ)
 ขาพเจ้าเป็นคน

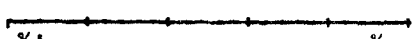
๔.
 ขี้มแย้ม หงุดหงิด

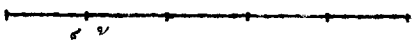
๕.
 อบอุ่น ว้าวุ่น

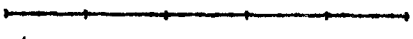
๖.
 สงบเรียบร้อย กึกกั่น

๗.
 รักง่าย เกลียดง่าย

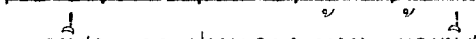
๘.
 กล้าหาญ หวาดกลัว

๙.
 ยินดีกับผู้อื่น ขี้อิจฉา

๑๐.
 ควบคุมอารมณ์ได้ ประหม่า

๑๑.
 ใจเย็น ใจร้อน

ขาพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของขาพเจ้าในข้อ ๔

 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
 ขาพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของขาพเจ้าในข้อ ๕

 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
 ขาพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของขาพเจ้าในข้อ ๖

 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
 ขาพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของขาพเจ้าในข้อ ๗

 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
 ขาพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของขาพเจ้าในข้อ ๘

 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
 ขาพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของขาพเจ้าในข้อ ๙

 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
 ขาพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของขาพเจ้าในข้อ ๑๐

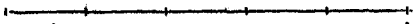

 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด
 ขาพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของขาพเจ้าในข้อ ๑๑

 มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

ค. หมวดอารมณ์และความรู้สึก (ต่อ)

ชาวเขาเป็นคน

๑๒.
เป็นสุข กังวลใจ

๑๓.
เกรงใจนอน เอาแต่ใจตน

๑๔.
หนักแน่น น้อยใจ

๑๕.
ราเวียง เศร้า

ง. หมวดสังคม

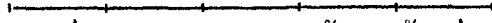
ชาวเขาเป็นคน

๑.
แสดงตัว เก็บตัว

๒.
ปรับตัวง่าย ปรับตัวยาก

๓.
ช่างพูด ขรึม

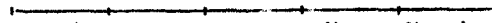
ชาวเขามีความพอใจในลักษณะของชาวเขาในข้อ ๑๒

มากที่สุด น้อยที่สุด

ชาวเขามีความพอใจในลักษณะของชาวเขาในข้อ ๑๓

มากที่สุด น้อยที่สุด

ชาวเขามีความพอใจในลักษณะของชาวเขาในข้อ ๑๔

มากที่สุด น้อยที่สุด

ชาวเขามีความพอใจในลักษณะของชาวเขาในข้อ ๑๕

มากที่สุด น้อยที่สุด

ชาวเขามีความพอใจในลักษณะของชาวเขาในข้อ ๑

มากที่สุด น้อยที่สุด

ชาวเขามีความพอใจในลักษณะของชาวเขาในข้อ ๒

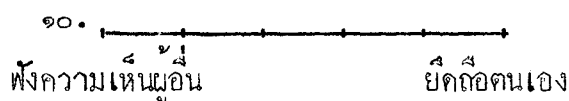
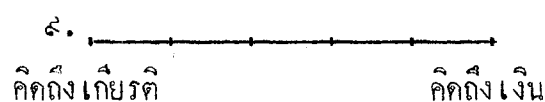
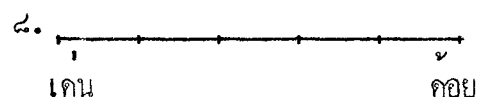
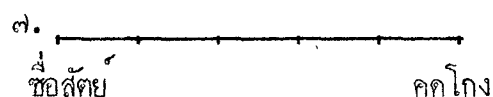
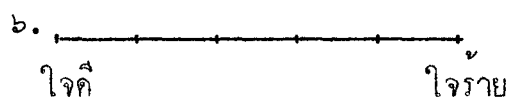
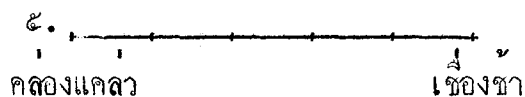
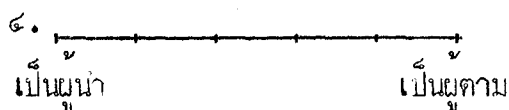

มากที่สุด น้อยที่สุด

ชาวเขามีความพอใจในลักษณะของชาวเขาในข้อ ๓

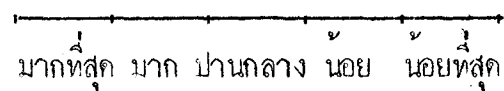

มากที่สุด น้อยที่สุด

ง. หมวดสังคม (ต่อ)

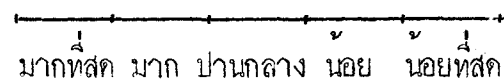
ข้าพเจ้าเป็นคน

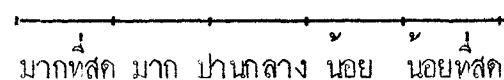
ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๔

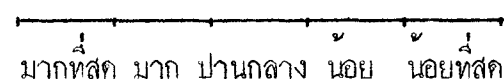
ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๕

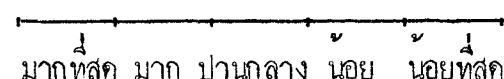
ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๖

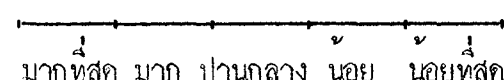
ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๗

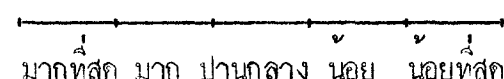
ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๘

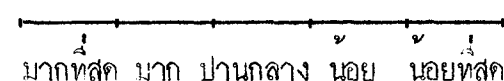
ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๙

ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๑๐

ข้าพเจ้ามีความพอใจในลักษณะของข้าพเจ้าในข้อ ๑๑

ประวัติของผู้นี้เขียน

กำเนิดและการศึกษา น.ศ. วันเพ็ญ อายุการ เป็นบุตรของนายประภา และ นางมาลี อายุการ
เกิดเมื่อวันที่ 17 เมษายน พ.ศ. 2485

พ.ศ. 2502 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนสตรีวัดอัมพวัน นครบุรี

พ.ศ. 2504 สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา จากโรงเรียนฝึกหัดครู
นครบุรี

พ.ศ. 2506 สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง จากวิทยาลัยครู
สวนสุนันทา

พ.ศ. 2509 ได้รับปริญญาการศึกษามัธยมศึกษา จากวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร พระนคร

พ.ศ. 2511 ได้รับประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะวิชาการแนะแนว จากวิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร พระนคร

พ.ศ. 2512 ได้รับปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการแนะแนว จากวิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร พระนคร

หน้าที่การงานปัจจุบัน รับราชการครูอยู่ ณ โรงเรียนวัดชัยพฤกษมาลา ตำบลชั้น นครบุรี